

Catrinel D.vonCaitanovici

Visarium

Sinaia 2023

Visarium

pentru cei care nu dorm

Visarium

Prolog

Orașul dormea când nimeni nu îndrăznea să privească dincolo de nivelul stradal. Spațiul galeriei fusese acolo dintotdeauna, așteptând ca cineva să-i dea un sens. Wolfgang avea ochi de bijutier, dintr-aceia care priveau diamantul brut, șlefuiindu-l în minte. Astfel selecta și lucrările pentru expoziții, căutând în ele un potențial creator al artistului. Același potențial îl fascinase la fabricile abandonate pe care le explorase luni întregi în căutarea etajului unde acum, în urma renovărilor și administrărilor necesare, se afla galeria Visarium. Înăuntru nu se aflau încă picturi expuse, doar Wolfgang care se plimba măsurând ochiometric zidul pe care urmau să atârne. Lumina sterilă îi tăia trăsăturile fine, nasul acvilin, buzele subțiri și maxilarul veșnic bărbierit. Purta un tricou negru, decolorat, cu simbolul unui clan de motocicliști, pantaloni negri de jandarm și bocanci scurți. În capătul celălalt, îmbrăcată cu o cămașă albă mai largă și o fustă din piele până la genunchi, vechea lui prietenă Amalia arunca un ochi peste contracte. Ea își așază paharul de vin pe blatul din granit, întrebând:

- Când spuneați că trebuie să ajungă prima expoziție?
- *Trebuie* să ajungă, rectifică el. Săptămâna trecută.

Visarium

Răspunsul nu păru s-o mulțumească. Amalia extrase contractul de transport, datat miercuri, 13 ianuarie 2038. Privirea ei, de altfel neclintită, se încruntă.

– Azi suntem în nouășpe. Mâine se va face o săptămână de când le-ai expediat din Bârlad. Zici că ar trece vama...

Wolfgang își desprinse ochii de zid, privind-o cald pe Amalia cum așează mecanic hârtiile la loc în dosar. Ochii ei verzi erau cam încețoșați de la oboseală. De ceva timp nopțile care n-o prinseseră de gardă la morgă le petrecuse în schimb la Visarium, preluându-i din responsabilități. Era de preferat. Sângele din vene parcă îi pulsa mai ritmic printre cei vii.

– Iartă-mă, Te-am obosit cu toată nebunia de aici.

– Te revanșezi tu la deschidere, îi răspunse Amalia. Sistemul funcționează?

Auzind asta, Wolfgang se apropie de ea și așează telefonul între ei, pe granitul rece. Ecranul plat, negru și mort, cât palma se luminează la prima atingere, iar la a doua se prezintă opțiunile de intervenție asupra spațiului. Ridică privirea către ea și enumeră funcțiile reprezentate simbolic:

– Putem controla temperatura și umiditatea pentru picturi, luminile și hologramele pentru ambianță, inventarul și calendarul pentru administrare. Am integrat un canal criptat de comunicare și toate camerele de supraveghere. Sistemul rulează impecabil prin Inteligența care menține capitala.

Amalia zâmbi glacial.

– Te știam mai rezervat, nu mă așteptam să te legi la rețeaua centralizată. La ce oameni vrei să primești aici...

– N-am încotro, toate dispozitivele sunt legate prin internet. Cât despre securitate, ‘nea Nelu de la ghișeul de jos este cât se poate de discret. Îl plătesc din buzunarul meu.

Zâmbetul Amaliei se îndulci. La orice secție, pe unde mai era chemată în calitate de medic legist, observase că cel puțin sistemul de supraveghere era descentralizat, rulând pe o rețea internă prin cablu. Nu puteau risca niciun atac cibernetic, având în vedere profilul activităților desfășurate acolo. Oricum, nu dispuneau de fondurile lui Wolfgang, necesare anexării la rețea, și nici de criptarea aferentă. Spera că și el să aleagă aceeași variantă, având în vedere evenimentele unde invita oameni cu un profil atât de exclusivist, încât cetățenii de rând nici nu știau că există. Fantome sociale. Și ar fi vrut să rămână astfel. Totuși, privindu-l cât este de entuziasmat că poate trezi tot spațiul galeriei la viață prin doar câteva atingeri, nu se îndură să-i reproșeze ceva.

Cu o simplă glisare, Wolfgang stinse lumina candelabrului de pe masă, apoi o intensifică pe cea îndreptată spre zidul încă gol, care strălucea violet în bătaia ei. Amalia ocoli blatul, pașii ei fiind urmați de un ecou vag al spațiului. Se opri în loc la auzul unei bătăi puternice în ușă.

– Nu-mi zi că asta e livrarea.

– Rămâne de văzut.

Wolfgang accesă camera de supraveghere de dincolo de ușa masivă, apoi se grăbi spre ea. Amalia auzi un schimb de replici distant, pe când se întorcea cu privirea spre geamurile dispuse într-o fâșie orizontală care-i separa de lumea exterioară. *Ce nebunie să-ți programezi o livrare noaptea,*

Visarium

gândi ea, în timp ce privea întunericul de afară, atât de intens încât i se părea că răcoarea aerului de toamnă răzbea până la ea. Auzi cum se închide ușa, cum Wolfgang trece prin spatele ei, întinzându-i biletul care însoțea picturile. Se întoarse și văzu pachetele din carton așezate unul peste altul pe parchet, în fața zidului gol. Privi înapoi la bilețelul de hârtie pe care scria:

vezi ce faci cu visele mele

– Acum înțeleg, îi spuse ea.

– Poftim? Wolfgang își desprinsese privirea de la zidul ce-l captivase iar.

– Numele galeriei. Visarium. Spațiul pe care l-ai ales cu geamurile alea prin care poți vedea totul ca într-un acvariu.

– Ai putea vedea, dacă ar fi la parter, interveni el.

Amalia își ridică privirea iscoditoare.

– Arta pe care o expui vine din visele artiștilor. Asta cauți tu în fiecare tușă aruncată pe pânză: visarea care le inspiră și reveria care le crează.

Wolfgang zâmbi larg, prinse bilețelul dintre degetele ei și-l privi un moment.

– Perspicace mai ești.

– Altfel nu mă țineai aproape. Zi, te ajut cu ele?

Dar Wolfgang o refuză dintr-un gest. Se făcuse târziu, așa că așteptă să plece, apoi schimbă lumina din galerie să imite aurora boreală verde și turcoaz aprins. Despachetă cu grijă pânzele albe peste care i se părea că dansau umbrele unei societăți imaginare. Le atârnă unde își închipuise, timp de zile

întregi, că vor fi expuse. Cele șapte pânze erau oglindirea expoziției permanente de pe cealaltă parte a zidului. Acelea de care nu se despărțise, indiferent câte superstiții făuriseră.

Mulțumit de sine și entuziasmat de primul eveniment care avea să aibă loc vineri, se retrase în depozit, unde adormi câteva ore pe canapeaua cu colțar care acoperea o treime din încăperea. Doar printre pânzele încă neexpediate ale unor vernisaje apuse își simțea refugiul.

Se trezi la ora trei dimineața, bâjbâind confuz prin întuneric după ecranul tactil. Crezu că visează când văzu ora cum sare de la 03:14:07 la 20:45:52 înainte ca întreg sistemul să se dezactiveze, lăsând un vid în urmă pe ecran. Legăturile dintre spațiu și Inteligență cedară, interfața nu mai răspundea comenzilor. Convins că visează, se întinse la loc pe canapea până când o vibrație enervantă îl făcu să-și revină în simțiri. O auzea cum se zbate din sertarul biroului, așezat drept noptieră lângă canapea. Era vechiul său telefon de serviciu, de pe vremea când colaborase cu investigațiile criminale, ca expert în cibernetică. Rezultatele n-au fost suficiente ca să-i asigure acolo un loc permanent, în ciuda încadrării lui directe din civil. Ar fi vrut să formeze un compartiment specializat împreună cu alți câțiva ofițeri. O inițiativă bine structurată, dar care s-a lovit de întârzieri birocratice până la imposibilitatea finanțării. Ce oferise era prea avansat pentru puterea de înțelegere a celor cu putere de decizie.

Nu-și amintea ultima oră când îi încărcase bateria. Straniu, dar în vis orice este posibil. Nu realizează când răspunse, auzi vag și bruiat cum îl strigă o voce cunoscută.

– Wolfgang?

Visarium

– Dacă-mi dai câteva minute să-mi revin da, eu voi fi.

– N-avem câteva minute, continuă Amalia. Sistemul a picat. Tot ce s-a centralizat prin internet a fost efectiv descompus de Inteligență.

– Imposibil. Tocmai de asta avem Inteligența, altfel eroarea umană...

– Ironic, nu-i așa? Eroarea umană se crede c-a fost de vină. Cineva...

Wolfgang rămase un minut cu privirea ținută la sertarul întunecat, acum gol. Bezna i se părea cuprinzătoare, originară străfundurilor cosmice. Deja nu mai asculta vocea de la capătul celălalt.

– Suntem în 13 decembrie 1901? întrebă mecanic, dezmeticit de vestea halucinantă pe care o primise.

– Conform sistemului, da.

– S-a distrus pe sine...

Wolfgang șopti ultimele cuvinte mai mult pentru sine, continuând în gând *...din cauza unei simple erori de programare. Vineri treizece, așa i-au spus.*

De fapt, era mai cunoscută drept problema anului 2038: o limitare specifică a sistemului UNIX de măsurare a timpului. Acesta nu funcționa în afara intervalului stabilit între două coordonate fixe, temporale.

Evident că Inteligența a considerat saltul înapoi în timp un fenomen real, nu unul virtual, se dezmetici el cu totul. În consecință, trebuie să fi eradicat orice sistem... Să se fi eradicat chiar și pe sine.

Avea dreptate. Nu exista vreun dubiu că inteligența artificială care gestionase toate sistemele construite până

atunci în rețele virtuale provocase un colaps al centralizării. Sistemul nu mai exista. Nici internetul, nici supravegherea video integrată cu alte funcții ale unui spațiu inteligent. Orice tehnologie urma să mai existe doar independent.

Wolfgang avea mult de muncă dacă voia să stabilească o rețea internă, printr-un circuit închis, pentru funcționarea galeriei până la primul vernisaj. Ceea ce, deși refuza să creadă, oricum nu avea să se întâmple. Reabilitarea urma să dureze până spre sfârșitul anului. Instituțiile urmau să aibă și mai mult de suferit, din cauza haosului care va succede colapsul.

Somnul îi era acum doar un ideal distant. Galeria, în schimb, dormea profund.

Tabloul I

I

Câteva luni se scurseseră peste cerul capitalei. O briză de vânt mătura praful nopții apuse. Deși soarele urma să răsară, avea să fie ascuns în spatele cortinei de nori. Oricum, nimeni nu l-ar fi apreciat la patru dimineața. Nimeni în afară de un grup gălăgios care stătea pe o bancă înghețată. Poate și cele două siluete care treceau pe lângă acesta cu pași hotărâți, sub care frunzele uscate de toamnă se transformau în praf mort. După ce lăsară zgomotul în urmă și liniștea matinală îi învăluia iar, unul dintre ei spuse:

– Ia zi, o fi devreme sau târziu?

Întrebarea lui Darius rămase un timp suspendată în aburul care-i ieșise pe gură. Comisarul își trase gulerul jachetei peste mandibula de care, fiind proaspăt bărbierită, parcă se lipea vântul rece. Ochii lui negri erau în contrast cu tenul ce trăda prea multe ore din noapte petrecute la secții.

– Nu cred că timpul are o valoare intrinsecă, îi răspunse celălalt. Am presupune că pentru grupul pe lângă care am trecut e târziu, dacă au petrecut toată noaptea până acum. Dar pentru ei e devreme, din moment ce încă n-au plecat acasă. Cât despre noi, s-ar putea spune că trecem devreme pe aici, doar abia ne-am trezit, pe când noi suntem al naibii de întârziți.

– Zici? Aș putea să jur că orice vine *înaintea* cafelei de dimineață e considerat devreme.

– Spune-i asta comisarului-șef...

Visarium

Adrian nu-și termină propoziția, întreruptă de telefonul lui Darius. Se auzi aceeași melodie cu care suna de când s-au cunoscut: o notă solitară de chitară, apoi încă una urmată îndeaproape de o suită simplă; melodie care-i amintea de niște soldați blestemați, pierduți prin pădurile terenului inamic.

Darius doar ținu ecranul ușor înclinat spre Adrian, ca el să vadă:

Soacră-mea

– Tu chiar ești însurat cu locul ăsta de muncă.

Darius ridică o sprânceană simultan cu colțul stâng al gurii, înainte de a răspunde apelului.

– Iartă-mă mamă, am băut și eu cu băieții, ajung imediat acasă.

Lui Adrian Zara îi scăpă un surâs, dar ce răzbea până la el din telefon părea să fie orice altceva decât amuzant.

– Ai încurcat-o, șopti el.

– Ajungem în zece, își continuă Darius convorbirea. Lasă-mă te rog să mă bucur măcar de aerul rece, dacă de cafea n-am avut parte.

După încă un torent de presupuse injurii, apelul se închise din același capăt care-l inițiase, fără vreun efect vizibil asupra celor doi. Ritualul era mereu același: autoritatea se impunea, iar ei îi permiteau iluzia.

– Nu suntem la zece minute distanță, protestă Adrian pe un ton relaxat.

– El nu știe asta. Și oricum nu spuneai tu, filosof de mahala, că timpul e relativ?

Amândoi cedară unui răs nefiresc, stins apoi într-o liniște mormântală de care sperau să se mai bucure până ajungeau la fața locului. Nu li se spusese cu ce se vor confrunta, dar bănuiau la ce se puteau aștepta din moment ce au fost chemați de la serviciul omoruri.

Nu mai primiseră un apel urgent, la ora aceea prea crudă, de multă vreme. Dacă se întâmpla ca doi bețivi să-și crape capul cu o sticlă goală de bere la o oră indecentă din noapte, nu era problema lor. Darius și Adrian erau chemați doar la cazuri care trebuiau într-adevăr investigate. Dar acelea se descopereau, de obicei, dimineața. La orele când vreun trecător, în drumul lui spre serviciu, descoperea o pungă de gunoi în parc învăluită în miasmă, ca mai apoi să se constată oficial că cineva se debarasase de încă una dintre bucățile cadavrului dezmembrat.

Nu, crimele cu premeditare nu se descopereau noaptea pentru că, de obicei, criminalii care se potriveau acestui profil psihologic aveau metode mai discrete pentru ascunderea cadavrelor.

Începură să apară lumini roșii care păreau să le ia pe cele albastre la un dans nebun, aruncând pete haotice de culoare pe fațadele gri și crăpate ale blocurilor. Sirenele nu se mai auzeau demult. În schimb, o larmă specifică răsuna de pe strada care cotea la stânga lor. Urmându-i cursul, cei doi fură întâmpinați de o priveliște aproape familiară. Trei mașini de poliție, duba medicului legist și cea de la criminalistică, împreună cu tot personalul aferent lor, vuind în interiorul

unui perimetru care fusese restricționat publicului. Singurul element lipsă era chiar acel public, de obicei, înnebunit să vadă motivul agitației forțelor de ordine. Încă niciun civil nu fusese alertat de cele întâmplate, conturând astfel senzația ireală a situații. Spre surprinderea lor, de data asta, nici măcar presa nu le-o luase înainte. Aveau timp să se miște, dar și timp să gândească.

Când nici moartea violentă nu mai incită spiritele comode să-și condimenteze viețile cu imagini tulburătoare, atunci chiar că nu va mai fi rămas pic de umanitate în noi, gândi Adrian resimțind din plin atmosfera stranie.

Un ofițer tânăr și înalt, puțin trecut de douăzeci de ani, încercă să le refuze intrarea în perimetru. În timp ce Adrian își scoase legitimația, Darius doar îi replică tăios:

– Comisar Darius Împușcatu. Dacă află Damienov că am mai întârziat și din cauza ta, o să te repartizeze la Gherla când îți termini Academia.

Tânărul aruncă doar o privire fugară spre legitimația lui Adrian Zara, apoi se grăbi să ridice banda de demarcare pentru a-i lăsa pe cei doi să treacă. Inspectorul prinse totuși o urmă de dispreț în privirea lui.

– Jur că te-ar omorî să fii mai binevoitor cu oamenii, îi reproșă Adrian.

– Când o să ajungi la vârsta mea, n-o să mai ai nici tu atâta răbdare. Sarcasmul o să fie singurul care o să te încălzească noaptea.

– La vârsta ta o să am o femeie care să mă încălzească noaptea.

O domnișoară agitată se opri în loc și-i fulgeră din priviri. Celor doi li se păru că ochii ei străluceau mai rece decât de obicei prin ceața risipită.

– Rezolvam eu crima în locul vostru dacă ați mai fi întârziat.

– Amalia, noi suntem ultimii anunțați de procuroare, îi aminti Adrian pe un ton binevoitor.

– Dar, continuă Darius pe tine te-a speriat de ai sărit din pat direct în dubă.

Amalia Golan, medicul legist care părea să fie de gardă la fiecare caz mai aparte, părea agitată cum n-o mai văzuseră vreodată. Nici în pijamale n-o mai văzuseră până atunci, și totuși se prezentase astfel la locul faptei. Gărzile erau atât de liniștite de la un timp, încât își permitea să mai ațipească fără să fie deranjată. Presimțirea de rău augur li se intensifică în consecință.

– Nu toți am avut timp să ne încheiem cămașa, să ne legăm șireturile și să ne bem cafeaua. Dacă afla presa înainte de...

– Hei, ești nedreaptă. Nici eu nu mi-am băut cafeaua. Promit că face Adrian cinste înapoi spre secție.

Darius își bătu colegul pe umăr. Acesta vru să zâmbească, dar atenția îi era distrasă.

– Cred că nici cafea n-o să-ți mai trebuiască după ce vezi ce-am văzut eu, răspunse Amalia.

– Zău, chiar pari trează, a împrăștiat cineva cocaină peste cadavru?

Ochii Amaliei se îngustară, iar buzele-i, de-altfel pline, se traseră într-o linie subțire.

– Vino să vezi cu ochii tăi, i-au fost ultimele cuvinte înainte de a se răsuci pe călcâie și a striga la criminaliști să-i facă loc.

Prin spațiul care se deschise, cei doi văzură o rază de lumină manifestându-se prin ceața pe care o crezuseră risipită. Însă ceva era nefiresc. Lumina părea că radiază din cadavru.

– De ce ați pus un reflector pe cadavru dacă nu vreți să atrageți atenția presei? întrebă Adrian cu o voce joasă.

– Nu noi l-am pus.

Când se apropiară văzură cum raza era suspendată într-un copac, crescând între un magazin de lux și o cafenea, ale cărui crengi îi mascau originea. Lumina evanescentă devenea vizibilă abia când era dublată de reflexia ei și captată de umiditatea imperceptibilă din atmosferă.

Deconspiraseră astfel efectul misterios care făcea să pară că lumina provenea chiar din trupul înghețat în timp.

Crucea ascuțită din argint, metal trădat de oxidarea fumurie de la îmbinări, îi trecea victimei prin stern și prin spatele arcuit. Lama lustruită reflecta un vâl de particule în a cărui lumină rece se scaldau nonșalant degetele încleștate în rigor mortis.

– Am dat de dracu', fură singurele cuvinte care-i scăpară lui Darius.

– Poți s-o mai spui o dată, se auzi o voce sonoră și răgușită din spatele lor.

Ambii se întoarseră către silueta solidă care stătea acum dreaptă în fața lor, cu mâinile la spate, ca un general. Părul complet grizonant nu-i știrbea deloc din autoritatea pe

care o emana prin statură. Chipul cu obrajii aspri și nasul proeminent îi privea suspect de binevoitor.

– Credeți că sunt simpatic cu voi și vă sun în creierii nopții că am nevoie de companie la un pahar de vin? îi întrebă comisarul-șef Garv Damienov cu o privire devenită sumbră.

– Păi, noi, nu... Adrian își caută repede cuvintele, dar ele refuzară să se așeze într-o propoziție coerentă. Dar așa ceva?

– Nu, altceva, asta nu e de competența voastră. V-am chemat de fapt pentru un câine pierdut pe Victoriei. Tu ce crezi?

Adrian Zara amuți în fața comisarului-șef. Într-adevăr nu mai văzuse așa ceva până atunci. Ce-i drept, lucrase la investigații criminale în doar ultimii trei ani. Dar nimic nu se compara cu senzația stranie care învăluia priveliștea din fața lor; fie că-și amintea de victime ucise și înjunghiate post-mortem de zeci de ori, fie de mutilări prin obiecte contondente, sau de acel cadavru de femeie dezmembrat și lăsat în diferite locuri, pe care Amalia trebui să-l coasă la loc pentru necropsie. Și brusc, odată cu acea senzație, toate forțele de ordine prezente pe bulevardul auster căpătară un aer mai sumbru.

Crima aceea era ceva complet străin și pentru Darius care, având nu mai puțin de șaptesprezece ani la activ, tot simți un fior rece pe șira spinării. Deși nu lăsa să se vadă, și nici nu spunea nimic, era pentru prima oară când sentimentele lui și ale lui Adrian se oglindeau cu aceeași intensitate, din aceeași cauză. Dar nu și pentru ultima oară.

II

Adrian Zara încă nu-și putea lua ochii de la cadavru, asemenea celorlalți adunați la fața locului.

– Amalia, ce poți să ne spui deocamdată? întrebă el.

– Că am în continuare nevoie de o cafea. În altă ordine de idei, victima nu a fost ucisă aici. Cauza decesului a fost într-adevăr crucea înfiptă în piept, dar tot sângele a fost șters înainte de a fi adus aici și expus. Toga în care e parțial înfășurat pare a fi din mătase la cum strălucește.

– Crucea e din argint? întrebă Darius.

Amalia Golan abia apucă să aprobe scurt din cap, desprinzându-și o șuviță vopsită blond care i se așezase peste ochiul drept, când Adrian îi reteză întrebarea.

– Lasă crucea, spune-ne mai bine cum stau degetele în poziția aia de parcă ar fi o pictură din Capela Sixtină vandalizată.

– Zara, ești irecuperabil, apucă Darius să comenteze înainte ca Amalia să-i ia întrebarea în serios.

– Inițial am crezut că ucigașul a folosit vreun instrument care să păstreze degetele fixe în poziția respectivă până și-a făcut rigor mortis treaba, dar când am verificat temperatura, era mai scăzută decât ar fi normal.

– Asta, tradus pentru noi proștii, înseamnă?

– Cauza a fost rigor mortis, dar starea a fost artificial accelerată prin depozitarea cadavrului într-un loc rece, adică mi-e imposibil să pronunț ora decesului cu exactitate.

– Măcar aproximativ? insistă Adrian.

– Minimum două ore. Dar cadavrul e aproape înghețat, ar fi putut fi ținut undeva într-un beci mai multe ore, deși... mă îndoiesc. Acolo temperatura e mai ridicată decât ar fi fost nevoie ca să provoace asta.

În timp ce gândea cu voce tare, Damienov avea cu totul alte preocupări. Cuvintele comisarului-șef răsunară deasupra tuturor celorlalte:

– Tu și tu! Ia că tot stați degeaba, mergeți la benzinărie și aduceți-le cafea oamenilor ăștora, că altfel nu-i văd prea bine până mi se întorc la secție.

Conformându-se, tânărul ofițer, care îi întâmpinase tăios pe cei de la omoruri, mai luă un coleg cu el și plecară. În spatele celor rămași se adăugă, la zarva de voci consternate, și sunetul roților unei mașini care demarase în trombă cu sirenele pornite. N-ar fi avut voie, dar astfel de reguli pot fi încălcate la locul și momentul potrivit. Cerul se mai luminase între timp, dar nu destul încât să alunge raza străvezie în care se scaldau degetele încremenite, de parcă ar face-o însăși în puritatea argintului. Damienov revenise lângă ceilalți.

– Ei, crailor, spuneți-mi cum facem să împachetăm toată nebunia asta până să înceapă curioșii matinali să mișune pe aici?

– Brancardierii să ia cadavrul cu tot cu cruce și togă, iar noi ne ocupăm de reflector, spuse Darius preluând inițiativa. Criminaliștii văd că i-ai trimis de aici.

– Exact ce voiam să aud, spuse Damienov cu un rânjel larg. L-ați auzit, da? Hai, la treabă, și ne vedem la secție peste câteva ore.

Peste... câteva ore?

Adrian se întrebă cum își imagina comisarul-șef că doi subalterni de-ai lui se vor strădui câteva ore să dea reflectorul jos din copac. Darius știa deja. Când se uită înspre colegul lui, îl văzu cum își lipi mâna de frunte, apoi o lăsă să-i coboare până-și putu sprijini bărbia în podul palmei. Comisarul-șef avea talentul de a-și face oamenii să-și atribuie de muncă prin propriile vorbe, fără să le dea el neapărat un ordin direct.

– Stai, știi ceva... începu Adrian să întrebe înainte de a fi întrerupt de sirenele primei mașini care pleca înspre secție.

Cealaltă mașină mai rămase un minut, până când cei trimiși după cafea se întoarseră, apoi plecară și ei, fără sirene, dar împreună cu Damienov. Cei doi ofițeri tineri coborâră și le aduseră cele trei cafele ultimilor rămași la locul faptei. Pe deasupra, benzinăria din apropiere avea cea mai proastă cafea din oraș, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că singura cafenea de specialitate rămasă în capitală se afla pe bulevard, iar aceasta nu era considerată competiție. Știa și angajații ei, la fel ca toți ceilalți, că singurii care le beau cafeaua erau șoferii de noapte care preferau să bea poșircă decât să facă vreun accident.

– Exact asta așteptam, spuse ea. Blenche, Sasule? Luați și voi pasagerul în spate până mai schimb două vorbe cu *brigada omoruri*, vă rog.

Brancardierii abia așteptau momentul plecării.

Amalia se întoarse de la duba cu inscripția medicinei legale înapoi spre cei doi colegi, afișându-le un zâmbet triumfător. Li se mai spunea brigadă pentru prezența lor care, deși rară, putea mobiliza chiar și o sută de oameni dacă aveau

nevoie. Darius încă avea privirea pierdută prin cadavrul care acum era ridicat de jos ca o statuie prăbușită, anulând complet raza mistică și readucându-l la o imagine pur morbidă, când ofițerul îi înmână cafeaua. Nu-i adresă niciun cuvânt. Celălalt schimbă o privire pătrunzătoare cu Amalia. Adrian, cu sprâncenele ridicate și buzele subțiri ușor întredeschise, reuși totuși să îngâne o mulțumire, apoi își repetă întrebarea completă:

– Știi ceva ce eu nu știu?

– Știu și eu, interveni Amalia. Cum credeți că o să vă urcați acolo fără o scară? Ei bine, îmi pare rău că n-o să mai fiu aici să aud reacția pompierilor când o să-i sunați.

– La naiba, oftă Adrian relaxându-și expresia facială în semn de resemnare tacită.

Când auzi ușile dubei cum se închiseră în spatele ei, Amalia mai bău o gură de cafea, atât de grăbită încât un strop i se prelinse pe bărbie.

– Am fugit și eu, băieți, ne vedem la secție, le strigă veselă în drumul ei spre dubă. Proastă cafea, și-a bătut joc șefu' de voi pe mai multe fronturi.

Adrian își scoase telefonul din buzunar și sună la cea mai apropiată secție de pompieri. Încă spera, deși doar pe jumătate, că totuși nu vor trimite un echipaj peste câteva ore, dacă le cerea ajutorul pentru un caz oficial.

– Alo? Inspector principal Adrian Zara la telefon, de la serviciul omoruri. Am nevoie de o mașină pe Calea Victoriei, colț cu Episcopiei. Da... Nu, de fapt, știți... avem nevoie de o scară ca să dăm jos un reflector. Nu, nu glumesc, e parte din locul faptei unde s-a săvârșit o crimă, adică expusă o crimă, de

unde și reflectorul, mă înțelegeți... Da, aștept până se eliberează prima mașină, nicio problemă. Vă mulțumesc.

– Ce fel de-a spune că o să vină și la noi o mașină, când s-o plictisi vreo echipă de intervenție într- așa hal încât să ne bage în seamă. Hai, măcar avem cafea, să nu adormim noi de plictiseală între timp.

Adrian se uită cu o privire simultan întunecată și circumspectă către Darius. Nici lui nu-i plăcea situația în care fuseseră lăsați, dar ordinele erau ordine. Din fericire, măcar unul dintre ei se obișnuise cu astfel de indicații. Adică, știa cum să pășească pe lângă ele.

– Vrei să spui că nu te roade curiozitatea să afli ce s-a întâmplat aici? Încercă el să-i abată atenția colegului său.

– O să mă roadă când o să ajung la secție și o să aibă ce să roadă din mine. La cât sunt de înghețat și-ar rupe dinți-n carnea mea... stai așa, că noi suntem superiorii aici. Voi doi! Haideți încoa’.

Cei doi ofițeri de mai devreme se apropiară iar, aruncând priviri în toate direcțiile. Darius văzuse atâția ca ei încât avea impresia că n-ar putea să-l recunoască pe vreunul dacă i-ar vedea fără uniforma albastră, proaspăt călcată.

– N-ați primit ordin să păziți perimetrul? îi întrebă el.

– Ba da, răspunse colegul celui care-i întâmpinase.

– Văd că ești mai vorbăreț decât celălalt. Cum te cheamă?

– Subinspector Victor Jianu.

– Victor, dacă tot am început să ne împrietenim, hai să colaborăm. Noi am sunat la pompieri, să vină să aducă o

scară, cu care să dăm jos reflectorul. Adică, să-l dați jos, că noi ne ducem înapoi la secție.

– Dar un comisar... începu Adrian să protesteze știind clar că se încalcăse procedura prin cele spuse de Darius.

– Știi de ce un comisar...? Pentru că ăștia doi ar lăsa numai amprente pe reflector. De fapt, corect era să se ocupe criminaliștii. Știi de ce nu-mi pasă? Ai văzut crucea? Oglindă era. Nicio amprentă. Niciun fir lăsat în urmă. Zero. Criminaliștii au plecat cu mâna goală. Oricine a fost atât de precaut încât să șteargă amprente de pe cruce, sigur a luat aceeași atitudine față de reflector, n-avea grijă.

Își luă ochii de pe Adrian și-i aținti cât putu de strict asupra celor doi ofițeri.

– Purtați și voi o pereche de mănuși. Oricum sunteți la program, ce vă pasă? Mă ocup eu de protestele lui Damienov odată ajuns la secție. Îmi asum răspunderea în fața lui. Adrian, hai, că nici cafeaua nu-mi priește când stau degeaba în loc.

Darius luă ultima înghițitură din pahar, în timp ce Adrian și-l oferi pe al lui, de care nu se atinsese, ofițerului care îndrăznise să le răspundă. Era singura consolare pe care i-o putea oferi, alături de o privire și o ușoară aplecare a capului care să-i dea de înțeles că poate avea încredere în ei și că nu, nu-i va repartiza nimeni la Gherla dacă făceau ce le-a spus Darius. Resemnați, cei doi ofițeri se întoarseră la patrularea zonei cu ochii ațintiți în toate direcțiile. Darius își bătu colegeul pe umăr, în semn de plecare înapoi la secție pentru desfășurarea anchetei, sau măcar pentru cafea decentă.

III

Secția Unu părea la fel de liniștită cum era de obicei la ora șase dimineața când, un sfert de oră mai târziu, Darius Împușcatu și Adrian Zara intrară pe ușa principală. Trecură pe lângă secretara biroului de investigații criminale, salutând-o în grabă pe Bianca, pe lângă măsuța din lemn cu fotolii incomode pe care zăcea uitat un număr necitit al revistei „Jurnalul Polițist” și intrară în camera privată la dreapta lor, unde-i aștepta cafeaua visată.

Adrian tocmai punea o capsulă în espressor când Darius, sprijinit alene de tocul ușii, îi atrase atenția comisarului-șef. Nici nu s-ar fi putut altfel. Uniforma lui Darius era alcătuită dintr-un tricou, care doar de la distanță semăna cu o cămașă, și blugi negri, rușiți în genunchi, dezvăluți acum de sub cortina jachetei care cobora până la bocancii înalți.

– Fiii mei rătăcitori! tună vocea lui din partea opusă a coridorului. Cam devreme v-ați întors din pelerinajul vostru prin deșert.

Darius oftă și se întoarse către Damienov, care-i privea de parcă fugiseră de acasă cu banii de țigări.

– L-am lăsat pe, cum îl cheamă...

– Victor Jianu, completă Adrian.

– ...Victor Jianu să-i aștepte pe pompieri.

– Crezi că n-aș fi putut face și eu asta? Acum cine o să fie responsabil când aduc ăia reflectorul plin de amprentele lor unsuroase?

– Criminaliștii, răspunse Darius cu o sinceritate dezarmantă. Probele fizice intră în atribuțiile lor, procurarea știa asta. De ce i-ai trimis primii de la locul faptei?

– Ca să nu atragă atenția presei. Din directivele procurorii.

Își mușcă buza. În ultimii ani granița dintre informațiile de care răspundeau unii și alții se cam estompase.

– Le-am spus să poarte mănuși, îl liniști comisarul. Oricum, crucea a fost curățată de urme, dacă ar fi avut urme lăsate în primul rând. Nu-mi prea vine a crede că făptașul a lăsat ceva în urmă pe reflector.

– Te-aș trage la răspundere pentru insubordonare, dar de data asta te scap doar cu un avertisment. Măcar ai gândit *până* să acționezi, ceea ce mă surprinde plăcut din partea ta. Adriane, sigur n-ai comis-o tu?

Adrian scoase prima cană de sub jetul sfârșit de cafea și introduse a doua capsulă în timp ce formula un răspuns.

– Nu, șefu', eu am vrut să respectăm procedura.

– Da, corect, încă ești nou pe-aici, fură ultimele cuvinte spuse de Damienov înainte de a se întoarce și a pleca în treaba lui.

– Vezi, ce ți-am spus?

Întrebarea retorică a lui Darius era spusă pe un ton care amintea de un general victorios la încheierea tratatului de pace din urma unui lung război. Satisfacția unei negocieri de succes fusese mereu plăcerea lui vinovată. Adrian îi întinse una dintre cămile cu cafea din care se revărsa aburul fierbinte, apoi ieșiră pe coridor. Astfel de nimicuri îi erau indiferente.

– Acum, încotro? Mergem după Amalia?

– Dacă facem asta până să termine necropsia, cred că ajungem următoarele victime întinse pe masa ei, răspunse Darius pe jumătate glumind.

– Hai mai bine în birou să ne uităm peste fotografiile judiciare.

– Începi să ai inițiativă. Îmi place.

Darius îl bătu pe umăr scurt, apoi cei doi urcară pe scări până la primul etaj. Înaintară de-a lungul coridorului până la ultimele birouri care lungeau spațiul în stânga și-n dreapta. De-a lungul anilor, cei de la serviciul omoruri își asiguraseră birouri în cadrul investigațiilor criminale.

– La mine sau la tine? Întrebă Darius cu un zâmbet larg întins pe chip și o ridicare sugestivă a sprâncenelor.

– Hai la tine. Eu am biroul ticsit cu hârțogăraia de la cazul de săptămâna trecută. Încă n-am arhivat nimic.

Intrară pe ușa din stânga, apoi își așezară cămile pe biroul din fața geamului. Darius se apropie de sistemul pentru comunicații din perete și tastă o combinație de numere pe panoul capacitiv. Dispozitivul se putea folosi pentru transmiterea de informații sau verificarea camerelor interne de supraveghere pe ecranul iluminat, dar comisarul nu se folosise vreodată de aceste funcții. După un minut de așteptare îi răspunse o voce.

– Bianca, te rog trimite pe cineva să recupereze fotografiile făcute mai devreme pe Episcopiei și să le aducă la mine în birou.

– Se rezolvă, confirmă vocea bruiată.

– Ești o scumpă. Și când ajung ofițerii cu reflectorul, trimite-i înapoi să interogheze locatarii de pe Victoriei.

Adrian așteaptă încheierea comunicației înainte de a-i spune:

– Ah, deci știi să vorbești frumos când vrei. Sau cu cine vrei.

Comisarul îl ignoră aruncându-și privirea pe geam. Încăperea avea exact aerul unei camere de student întârziat. Singura altă piesă de mobilier în afară de biroul pe colț și comoda pe care nu-și amintea să fi stat vreun televizor, era canapeaua. Toată lumea știa că acolo îl poate găsi pe Darius dormind când lucra la un caz contra timp. Lipsea dintr-un birou de comisar doar dulapul cu uniforme. Pereteii erau dați cu varul obișnuit în amenajările interioare ale decadelor apuse. Crăpat, probabil, de la ultimul cutremur care-l separa pe Darius de secția douăzeci la care lucrase împreună cu Damienov. Adrian nu înțelegea de ce, dar Darius prefera să-și țină o sticlă de whisky în birou, din care nu-l văzuse niciodată să bea. Hârțogăraia, în schimb, se afla într-un teanc alături, pe parchetul prăfuit și mat de la câți bocanci se învârtiseră pe el în căutarea unor răspunsuri imaginare la întrebările propuse de cazurile criminale. Adrian le călca ritualic pe urme, pășind ca prin vis dintr-un capăt într-altul, până când ofițerii care fuseseră convocați se prezentară cu fotografiile în tocul ușii, dar fără a îndrăzni să intre.

Adrian luă hârtiile aduse și închise ușa în urma lor. I le aruncă lui Darius pe birou, unde se împrăștiară într-un vitraliu fragmentat al imaginii care le rămăsese amândurora întipărită pe retină de la prima oră a dimineții. În mod straniu, afectul esteticii nu se încadra în vreun registru al neliniștii psihice. Adrian considera întreaga scenă curioasă, ba

chiar interesantă, acum că se afla ținută pe suprafața inertă din sticlă. N-ar fi putut spune dacă acest sentiment se datora talentelor ascunse ale criminalisticii, celui care orchestrase scena sau lui, cel care-și derula actul până la capăt în gând.

După ce separară milieul de cadre, le ordonară în funcție de elementele care-i interesau. Crucea trecută prin sternul fosforescent acapară centrul biroului, sub ea urmau cadrele drapate în valurile materialului alb, satinat. Undeva în colț lăsară reflectorul cu împânzișul crengilor uscate, la locul de onoare: sub cămile lor de cafea.

– Prime impresii? întrebă Darius cu ochii ațintiți spre imaginile principale.

– Dacă am specula că arma crimei a fost într-adevăr crucea, atunci n-a putut fi aleasă la întâmplare. Sunt convins că nu mai trăim într-o societate în care să avem la noi cruci din argint, ascuțite la un capăt, doar așa, preventiv, în cazul în care ar trebui să încuim un vampir în somnul cel de moarte.

– Nici eu n-am mai fost la o vânătoare de vampiri de când i-au declarat specie pe cale de dispariție. Cum ți se pare poziția?

– Premeditată. La fel și ținuta, dacă o putem numi așa. Nimic din imaginile astea nu-mi denotă nici crimă pasională, nici accident. Scena e prea curată.

Darius îi aprecie siguranța din voce, deși era conștient că inspectorul nu se mai confruntase până atunci cu altceva în afară de crime simple. Fie ele și cu premeditare, aceasta prezenta o meticulozitate aparte.

– Atunci, în lipsa probelor fizice, lucrăm cu...

– Profilul psihologic.

Darius se întinse pe spate în scaunul lui care aducea mai degrabă cu un fotoliu. Sorbi din cafea cu ochii închiși, își încleștă maxilarul până să-l relaxeze și apoi, odată deschiși iar, ochii își aruncară privirea căutătoare de la o imagine la alta. Adrian, puțin încurcat că trebuia să formuleze atât de devreme o ipoteză de lucru despre ucigaș, se servi și el la rândul lui cu o înghițitură de cafea pentru a trage de timp. Prefera să nu-și spună opinia fără să fi văzut măcar rezultatele necropsiei. Până de curând nu ar fi avut acces la ele, investigațiile criminale fiind separate de medicina legală sub procuror precum puterile în stat. Teoretic. Între timp informațiile căpătaseră altă libertate de circulație, fiind imposibil în practică să interzici o astfel de cooperare.

– Hai, spune-mi ce-ți trece prin minte.

– Ce mesaj transmite? se întrebă Adrian mai mult pe sine. Cadavrul a fost clar lăsat să fie văzut de întregul bulevard care, la o oră mai decentă din zi, ar fi vuit de oameni, dacă nu ajungeam noi la timp să prevenim asta.

– Opulență... Lux? Statut social? răsunară speculațiile comisarului. L-am găsit pe o stradă notorie pentru magazinele scumpe, chiar în fața unuia dintre ele. Din câte se vede, moartea nu ține cont de hârtii.

– La fel argintul și mătasea, sunt materiale prețioase care indică un anume statut. Poate caută afirmarea propriei existențe ratate prin crimă. Sau poate o avertizare pentru cei care strâng averi de parcă ar trăi mai multe vieți.

– Crezi tu că un asemenea filosof ar avea tăria să înjunghie pe cineva? Și prin stern. Ai nevoie de o forță fizică incredibilă ca să perforezi osul ăla. În spatele ei trebuie să fi

stat o forță emoțională puternică, anume invidia sau frustrarea.

Adrian mai sorbi din cafea, lăsând vorbele lui Darius împreună cu fotografiile să-i picteze o imagine mintală dinamică a ultimelor momente din viața victimei. *Cum a fost incapacitată? Mecanic sau medicamentos? Dar metodele mecanice ar fi lăsat urme pe cadavru. Poate au lăsat, dar nu le poate vedea decât Amalia. Eterna problemă: prea multe variabile înainte de raportul complet al necropsiei.*

– Cred că aspectul emoțional din spatele crimei e mai complex, spuse Adrian ca să revină iar la ce se afla concret în fața lor. Și cheia lui este liantul întregii povești: crucea. De ce o cruce? Și ascuțită pentru a putea fi folosită ca armă. E un gest intenționat și inutil, a cărui motivare nu poate fi doar frustrarea. Frustrarea te macină până cedezi impulsivității.

Adrian ridică fotografia în care mâna și argintul rece se împleteau în lumina difuză, captivă acum pe veci.

– Ar putea fi semnătura lui. Crima s-ar fi executat la fel de eficient cu orice baionetă. Se găsesc la toate anticariatele și sunt ieftine, gata ascuțite și tranzacția nu lasă urme. Repet, dacă asta a fost arma crimei.

Acum, Darius era cel care părea pus în încurcătură. Obiectul ales de criminal era complet în afara unui profil construit doar pe fundația frustrării. Aruncă un ochi la ceasul de mână, își sorbi îndelung ultima gură de cafea și apoi conchise:

– Hai totuși mai bine la Amalia să luăm crucea.

Ușa de la biroul lui Darius se deschise în lături fără nicio avertizare. Amalia Golan, care găsisese timp să se schimbe în halatul medical și să-și prindă șuvița rebelă înapoi în împletitura cu care dormea în fiecare noapte, le-o luase înainte cu vizita. Bruscuț, pe birou aveau crucea, spălată de orice urmă de sânge și sigilată într-o pungă din plastic. Impactul violent dislocă o parte dintre fotografiile, care alunecară așa încât acum ambele mâini ale victimei păreau rupte într-un stil complet inuman.

– Darius, mai deschide și tu un geam, că miroase ca într-o criptă abandonată.

– Tu știi să-l recunoști, că stai toată ziua într-una. Chiar dacă o numești morgă și n-o lași de izbeliște. Speram să te simți ca acasă.

– Avem păreri subiective.

– Ce ne poți spune în urma necropsiei? întrebă Adrian.

– Cum am bănuț, leziunea provocată de cruce a fost cauza decesului, conform sângelui din țesutul care înconjoară arma crimei. Deși nu-mi pot imagina cum a reușit să-i perforzeze sternul cu ea dacă nu ajutându-se de un ciocan, ca și cum ar fi bătut un țărăș.

Auzind acestea, cei doi își aruncară priviri conspirative, pe care Amalia le interceptă imediat.

– Lăsând aluziile paranormale la o parte, le atrase ea atenția, din raportul toxicologic reiese că a fost anesteziat cu

ketamină¹, ceea ce explică lipsa oricăror urme defensive și manipularea în poziția nefirească.

– Ciudat, spuse Adrian. Dacă avea acces la ketamină, de ce n-a folosit-o în doză letală ca apoi să-i înfigă în piept crucea? S-ar fi scutit de toată operațiunea de curățare dacă sângele ar fi fost coagulat. Pare singurul element impulsiv care iese din tiparul ordonat de altfel.

– Tot ce știu e că dozajul a fost suficient cât să-i inducă o paralizie conștientă. Nu știu dacă a simțit că moare, dar cu siguranță a știut-o. Mai tind să cred că în timp ce i se scurgea tot sângele din vene, mâna era deja în poziția în care am găsit-o. Dar mătasea a fost adăugată ulterior, pentru că n-am reușit să-i găsim niciun fir pătat de sânge.

– Are timp, nenorocitul. Întrebarea e cine ar avea acces la ketamină și ar ști dozajul necesar? Întrebă Adrian dintr-un impuls precar.

– Acces? Oricine în ziua de azi, îl deziluzionă Darius. Nu avem cum să adunăm toți traficanții de pe stradă. Până îi adunăm pe cei care sunt, apar alții să le ia locul. Iar dintre ăștia pe care i-am aduna chiar dacă vor sifona consumatorii, ca să-și împlânzească pedeapsa, vor declara doar o parte dintre ei.

– Atunci?

– Atunci, ne prezentăm la înmormântare, după ce aflăm identitatea victimei. Dacă făptașul nostru e atât de egocentric încât să-și expună crima, pariez că o să fie prezent

¹ Termen lipsă din DEX pentru o substanță sedativă, folosită la anestezia disociativă sub numele de Calypsol. Mulțumim Simina. (N.a.)

la înmormântare sau că o să încerce să se insinueze în investigație cumva. Amalia, când ai putea elibera cadavrul?

– Măine dimineață. Deja am sunat-o pe mama lui.

Darius și Adrian își aruncară unul altuia priviri deopotrivă confuze și circumspecte.

– Poftim? întrebă Darius. Știi cine e?

– Toată lumea știe cine e, răspuse Amalia. Iustin Lefter. Douăzeci și unu de ani. Singurul fiu al unuia dintre frații Lefter, dezvoltatorii care au construit cartierele rezidențiale din Bragadiru. Doar voi se pare că nu știți asta. Zău, mai ieșiți și voi din birouri, afară, în societate, că v-ar prinde tare bine.

Darius oftă. Nu din cauză că Amalia i-o luase înainte cu identificarea victimei, fapt care se mai întâmplase poate de două ori în cariera lui, ci pentru că acum se aștepta la o înmormântare cu o listă de invitați cât lista de datorii a țării. Privind pierdut înspre fotografiile din fața lui, Adrian contempla arma crimei, materializată sumbru deasupra oglinzii lor. Crucea îl ancora cumva prin apele tulburi ale amintirilor înapoi în realitatea imuabilă.

– Vi se pare a fi o cruce bisericească? întrebă el.

– Mi se pare atipic de simplă, răspuse Amalia. La ultima nuntă la care am fost erau toate ornamentate ca ramele de tablouri din secolul optșpe.

– Și totuși nu putem nega referința religioasă a crimei, insistă el. Dacă Darius are dreptate, de ce ar fi un preot invidios pe bogăția materială a victimei? Nu poartă el toată bogăția spirituală în suflet?

– Și nici acces la ketamină nu ar trebui să aibă, evidenție Darius. Mi se pare că aveam de-a face cu o motivație mai personală, dar ne scapă un aspect... Până-l identificăm, nu vrei să mergem la înmormântare și să vedem cine dintre cei prezenți e cel mai prost îmbrăcat?

– Mi se pare prea simplu raționamentul, protestă Adrian, a cărui minte se arunca mai degrabă spre asocierile complexe din spatele aparentei simplități, dar înțelegea valoarea interogării apropiatilor.

Concluzia inspectorului poate se datora educației. Noile școli academice tindeau să-și încurajeze studenții să cerceteze cât mai multe domenii pentru a face asocieri interdisciplinare. Poate, dar Adrian nu avusese parte de o formare academică tradițională. Urmase ce-i drept un master în criminalistică, în urma formării de la Academia din București, dar cu frecvență redusă, încât gândirea lui funcționa astfel mai mult nativ decât formativ.

– Într-o zi, Adrian, o să-ți dai seama că de obicei răspunsurile simple sunt în majoritatea cazurilor și adevărate. Uită-te-n jur, criminalii în serie ai occidentului nu vorbesc limba noastră. O să vezi că am dreptate când vine vorba de munca depusă cu cizmele pe asfalt, și nu cu nasul în cărți. Simplitatea minții criminale nu trebuie supraestimată. Ea e lașă, slabă și frustrată. Închisă în propria-i capcană.

Se ridică de pe scaunul lui, își îmbracă jacheta lăsată pe spătar, și se îndreaptă spre ușă. Era pregătit să tragă linie mai devreme, așteptându-se la ore mai lungi după interogatorii.

– Însmormântarea e mâine, îl mai opri Amalia un moment. Familia vrea să-și poarte doliul în pace. Nu vor aștepta trei zile până să afle jurnaliștii.

– Adrian, ai auzit, ne vedem mâine. Amalia să-i comunci ora după ce-o afli, dacă tot ești purtătorul nostru de cuvânt în lumea mondenă.

Ieși pe ușă, lăsând-o deschisă, iar de pe coridor se mai auzi cum strigă în urma lui:

– Mă duc să dorm câteva ore. Nu-i spuneți nimic lui *șefu'* că vă ia naiba.

Adrian și Amalia rămaseră singuri în birou. Somnul amândurora fusese alungat din momentul în care văzuseră cu ce se confruntă. Drept dovadă, cafeaua lui Adrian era încă pe jumătate în cană, rece și uitată.

– Crezi că rezolvarea e atât de simplă? întrebă Adrian.

– Cred, la fel ca tine, că ar putea fi, dacă am face abstracție de cruce. Dar am sentimentul că e un element important al crimei și, așa cum spui și tu, oamenii religioși nu prea sunt invidioși sau frustrați. Am cunoscut câțiva răzbunători în schimb.

Amalia Golan ridicase o sprânceană, accentuând ultima propoziție. Făcu o pauză, își scoase telefonul și verifică un mesaj primit. Era o scurtă înștiințare de la Nicoleta Lefter, mama victimei.

– Rămâne de văzut mâine, îi spuse lui Adrian. Ora nouă dimineața la cimitirul Bellu. Nu mi-a spus unde se află capela familiei, dar nu cred că aveți cum să-i ratați.

– Mâine? Cam devreme.

– Nu și dacă vrei să eviți o apariție în presă.

Cortegiul se adunase într-o zonă retrasă a cimitirului, înconjurând un mormânt simplu acoperit cu o lespede masivă din marmură neagră și lucioasă. Darius avusese dreptate în ceea ce privea numărul persoanelor prezente. Pe lângă familia lui Iustin, care din cercetările făcute de Adrian cu o zi înaintea se dovedise a fi numeroasă, părea că tot Bucureștiul fusese într-o oarecare măsură prieten cu victima. Inspectorul mai recunoștea vag câteva fețe, în schimb Darius era complet pierdut în marea de rochii elegante și costume croite la comandă.

Anchetatorii se apropiară până la o distanță de la care puteau auzi în surdină slujba preotului însoțit de vicar, dar de unde șoaptele lor n-ar fi străpuns ceremonia. Ochii negri ai lui Darius erau ațintiți cu o privire căutătoare asupra fiecărei siluete înveșmântată în doliu. Nimic suspect.

– M-am înșelat, spuse el după un timp. Noi doi suntem cei mai prost îmbrăcați de aici.

Adrian Zara privi în jos la proprii bocanci, apoi la cei ai colegului, cusuți dintr-o piele tratată să reziste la distanțele bătute. Măcar blugii lui nu erau rupți, dar nu era un detaliu care să atragă cuiva atenția. Singura diferență sesizabilă între ținutele lor era, de fapt, în zona gâtului, care la Darius era acum înrămat de marginea rotunjită a unui tricou, în timp ce Adrian încă purta o cămașă.

– Totuși, ne încadrăm în peisaj, răspunse Adrian. Parcă suntem în doliu de profesie. Nu cred că vreunul dintre noi are alte culori în dulap în afară de negru.

– Te înșeli. Pun pariu că tu păstrezi undeva într-un colț, călcată și apretată, uniforma ta din vremea Academiei. Oricum, la ce ne-ar folosi acum să purtăm orice altă culoare? La nunta ei, Bianca nu s-a supărat că am venit cu aceleași haine cu care m-am prezentat la secție în ziua respectivă.

Adrian oftă. Într-adevăr, existența lor nu presupunea experiențe prea diversificate. Deși fiecare caz era o nouă confruntare, un nou mister și o nouă psihologie criminală aparte; toate aveau aceeași morbiditate arhetipală care era sedimentată într-un substrat al conștiinței. Nimeni nu se bucura când ei le băteau la ușă. Rare erau apelurile în care să nu audă pe cineva străin plângând. Implorând sau negând realitatea.

Se apropiară de ceremonie, după ce sicriul fusese coborât, iar florile aruncate deasupra împreună cu fotografiile și o mână de pământ. Acum era rândul lui Adrian să scruteze fiecare personaj, în timp ce Darius urma să vorbească direct cu familia.

– Doamna Lefter? o întrebă el pe femeia cea mai afectată, cu trăsăturile umflate de plâns și insomnie.

Deși avea chipul parțial acoperit de dantela neagră prinsă de pălărie, se mai întrevedeau liniile cearcănelor trase pe sub ochii înroșiți. Stătea atât de aproape de groapă, încât un pas greșit ar fi aruncat-o înapoi. Auzindu-și numele, se agăță instinctiv de piatra funerară pentru sprijin.

– Da, răspunse ea printre suspine. L-ați cunoscut pe fiul meu?

– Comisar Darius Împuşcatu de la serviciul omoruri și colegul meu, inspector principal Adrian Zara. Ați vorbit ieri cu colega noastră, Amalia Golan.

Ochii Nicoletei Lefter clipiră de câteva ori, scurt și agitat, din genele lungi; pesemne procesau informația primită. Apoi, pleoapele i se relaxară, postura i se îndreptă și își reează pălăria, deși n-ar fi fost nevoie.

– Ah, sunteți cei care investighează moartea fiului meu? Să vă ajute Dumnezeu să-i faceți dreptate. Să nu credeți vreo secundă că s-ar fi încurcat cu orice nu ne-ar face cinste. Deși soțul meu s-a asigurat să nu-i lipsească nimic, Iustin a fost mereu ambițios și a luptat pentru tot ce avea. Știți că a fost admis între primii trei la Facultatea de Drept? Urma să devină procuror. Avea niște aspirații atât de nobile, of, Dumnezeule, unde o fi plecat...

– Știați să-l fi tulburat ceva în ultimul timp? o readuse Darius înapoi la ce-l interesa de fapt. Poate o neînțelegere cu un coleg de facultate, vreo iubită nedreptățită...

– Niciodată, îl întrerupse brusc și autoritar doamna Lefter. Toți cei pe care-i vedeți aici sunt rude și prieteni, îi recunosc pe fiecare dintre ei și vă dau cuvântul că toți suntem oameni de onoare. Până și preotul ne este prieten de familie. Întrebați pe cine vreți, ce vreți, răspunsul pe care-l veți primi o să fie același cu al meu. Nimeni dintre cei care-l cunoșteau personal nu i-ar fi făcut vreodată rău. Ce ar fi avut de câștigat? Avere? Toți banii sunt ai soțului meu.

– Motivele unei crime nu sunt mereu financiare, doamnă. Poate băiatul v-a ascuns ceva din viața lui personală.

Darius prinse un murmur neliniștit în jur, pesemne cei prezenți realizau treptat identitatea ultimilor ajunși. Ca nu cumva să le scape vreunul, îi atrase atenția inspectorului.

– Adrian? Dacă binevoiești, mergi și vorbește cu prietenii lui Iustin, cât mai discut cu familia.

Adrian încuviință mut, apoi se despărți de grupul restrâns al familiei și se alătură celui extins, al prietenilor. Le adresă fiecăruia în parte aceeași întrebare simplă:

– Care a fost relația ta cu Iustin Lefter?

Deși răspunsurile variau, toate fuseseră spuse în termeni agreabili și sincronizate cu expresiile faciale afișate.

Despre morți numai de bine, se gândi Adrian, păstrându-și doza de suspiciune rezervată, cu care activitatea de judiciar² îl obișnuise deja. Totuși, dacă premisa lui Darius era adevărată și motivul era într-o oarecare măsură o frustrare, atunci considera că niciunul dintre cei prezenți nu se potrivea profilului psihologic. Toți prietenii lui păreau a fi din familii la fel de înstărite, care le oferiseră oportunitatea studiilor superioare și socializare de excepție. Nu păreau tipologia oamenilor care să recurgă la răzbunare premeditată pe baza unor frustrări, fie acestea reale sau artificial create prin umilire. În parte dezamăgit, dar totuși în sinea lui triumfător că Darius nu avusese dreptate de data aceasta, se întoarse lângă el.

– V-am spus eu, interveni doamna Lefter la vederea lui Adrian întors cu un chip inexpresiv. Nu vă căutați

² În ciuda popularizării termenului de “detectiv”, în cadrul sistemului judiciar de la noi se folosește termenul de “judiciar” pentru cei care anchetează un caz. Mulțumim Gabriel. (N.a.)

criminalul unde trebuie. Aici suntem toți oameni respectați în societate, care nu ne pretăm la astfel de rezolvări ale conflictelor. Fiul meu a fost ucis de un nebun, un dement, un străin care nu știe ce lumină a stins pe pământ odată cu viața lui... și mai erau atâtea de făcut, Iustine...

Vocea ei cedă iar unui plâns copleșitor. Soțul ei îi trecu brațul pe după umeri.

– Dacă mai aveți întrebări sau vreți să mă țineți la curent, vă rog, nu ezitați să mă contactați, spuse acesta întinzându-i comisarului o carte de vizită. Dacă e suficient pentru moment, am dori să ne îndreptăm spre restaurant. Nu vrem să atragem prea multă atenție.

Darius confirmă printr-un gest simbolic de a se îndepărta un pas în spate. Odată cu familia, tot cortegiul se puse în mișcare urmându-le calea afară din cimitir. Toți, cu excepția preotului și a vicarului.

– Știi ce i-a scăpat doamnei Lefter? își întrebă el colegul în șoaptă, cu ochii pironiți asupra celor doi care se pregăteau și ei de plecare, dar pe o altă cale.

– Uimește-mă.

– A spus că ea cunoaște personal pe toată lumea prezentă, inclusiv preotul. Dar nu a spus nimic despre vicar.

– Și tu care credeai că răspunsul e atât de simplu. Am știut eu că ceva mă deranjează în legătură cu crucea aia.

Cei doi își aruncară o privire de acord, înainte de a înainta până la cele două reverende negre forfotind a plecare.

– Părinte, îi atrase Adrian atenția, dacă ne permiți, am dori să vă conducem până la ieșirea din cimitir. Avem câteva întrebări și pentru dumneata.

– Desigur, le răspunse acesta. Cu ce vă pot ajuta?

– În primul rând, vă numiți...

– Spahiu. Gheorghe Spahiu. Și el e fiul meu, Mihail Spahiu.

– Ce lucru minunat, interveni Darius, ca fiul să vă urmeze propria cale în viață. Am înțeles de la doamna Lefter că sunteți un apropiat de-ai familiei.

– Adevărat, răspunse el, colțurile gurii ridicând o dată cu ele barba căruntă care-i cobora până la piept. O călăuzesc de mulți ani pe calea spirituală.

Privirea lui Mihail Spahiu era coborâtă și aruncată într-o parte, de parcă printre mormintele pe lângă care treceau ar fi căutat unul anume. Adrian observă atitudinea lui umilă, dar nu spuse nimic. Nu încă.

– Iar fiul dumitale a fost la fel de implicat în călăuzire?

– Până acum, nu. E prima oară când mă însoțește. Trebuie să vă spun că a terminat facultatea de teologie doar de curând.

– Și ce părere ai despre cariera aleasă, Mihail? Încercă Adrian să-l atragă pe tânăr în discuție.

Ochii lui spălăciți reveniră, într-adevăr, urmați de câteva șuvițe aruncate peste frunte, dar când deschise gura, vocea tatălui său se manifestă într-un ton disonant cu figura fragilă a băiatului.

– Nu este o carieră, ci o vocație, tună acesta. Băiatul s-a născut cu har, am știut asta de când l-am văzut pe treptele bisericii în brațele mamei lui de la care și-a moștenit ochii ăia albaștri ca gheața unui răsărit timpuriu. Vă mărturisesc ceva,

rar face biserica catolică excepții pentru adopții, nu mi-a fost ușor să-i conving. Un asemenea dar divin, irosit, ar fi o insultă la adresa celui care l-a hărăzit. Destinul băiatului meu e să fie un slujitor devotat Domnului nostru.

Adrian era intrigat de dinamica relațională a celor doi. Cât îl rodea curiozitatea să îi mai arunce câteva întrebări fiului, să-i audă glasul și părerile proprii. Dar atitudinea tatălui său părea atât de dominantă, încât orice întrebare pusă fiului ar fi fost mai mult ca sigur interceptată. Se resemnă cu gândul că putea să-l cheme altă dată singur la secție. Între timp, Darius aplană discuția care părea să-l fi deranjat pe Gheorghe Spahiu.

– Desigur, orice talent irosit e un păcat, iar folosit e o virtute. Înțeleg perfect. Știți, de fapt altceva voiam să vă întrebăm. N-ați aflat nimic despre cum a murit Iustin?

– Știi de la familie doar că a fost înjunghiat.

– E mai complicat de-atât. L-am găsit, într-adevăr, înjunghiat, dar cu o cruce din argint înfiptă în piept. Nu vi se pare straniu?

Reacția celor doi apărură cu o întârziere de două secunde, oglindită simetric. Ambii își ridicară sprâncenele, ochii li se măriră și buzele lui Mihail erau acum iar întredeschise.

Darius evită să menționeze reflectorul. Din experiența lui, era o strategie bună pe termen lung să păstrezi un detaliu al crimei doar pentru cei implicați în soluționarea ei, ca nu cumva vreun țicnit să declare fals că ar fi fost făptașul, pentru câteva minute de faimă în ziar sau la radio. Acel detaliu-cheie

putea să-i separe foarte ușor pe cei cu adevărat vinovați de cei prefăcut vinovați pentru atenție.

– Dumnezeu nostru, apără-ne pe noi de blasfemiile celor căzuți în păcat, răspunse Gheorghe Spahiu și-și făcu trei semne ale crucii consecutive, urmat de fiul său cu o întârziere aproape insesizabilă.

Din buzunarul interior al jachetei, Darius scoase crucea învelită în plastic și o ținu în fața lor cu mâna întinsă.

– Puteți să mă edificați în legătură cu proveniența ei? întrebă el.

Mihail, cum era de așteptat, rămase mut, întorcându-și doar privirea către tatăl său care scutură vehement din cap.

– N-am văzut-o niciodată în viața mea, declară pe un ton hotărât. Pare contrafăcută. Singurele cruci atât de simple le mai găsești doar la muzeu, vechi de sute de ani. Un asemenea obiect nu s-ar fi putut niciodată sfinți prin harul unui preot. Simplitatea modelului n-ar face-o demnă nici măcar de schitul unui pustnic. Știți cum se spune printre voi, ce-i frumos și Domnului îi place. Ce e mai frumos decât ornamentele lucrate cu multă trudă de cei care sunt dispuși să-și dedice viața Lui, vă întreb?

– Adevăr grăiești părinte, răspunse Darius și vârî obiectul discordiei înapoi în buzunarul interior din care-l scosese.

– Așadar, continuă Adrian, cineva se folosește fals de religie pentru a-și masca alte motive, credeți?

– Fals? Este de-a dreptul blasfemie, tonul îi redeveni poruncitor. Voi nu vedeți adevărul. Vă spun eu ce este, un atac direct asupra bisericii, a religiei noastre catolice care ne-a

călăuzit de când ne știm botezați în tainele ei. Au fost pângărite sfintele valori și datini. Profanarea o execută cei lipsiți de respect pentru autoritatea bisericii. Este batjocura diavolului către noi, cei care slujim...

Gheorghe Spahiu își încheie monologul plin de dispreț abia la poarta cimitirului. Acolo, Darius mai apucă să-i adreseze o singură întrebare din care notă biserica unde slujesc, înainte de a pleca în direcții opuse pe șosea.

– Te-ai gândit la ce m-am gândit și eu? Întrebă Adrian după ce distanța între ei și ceilalți crescuse suficient.

– Că trebuie să vorbim cu Mihail Spahiu între patru ochi? Absolut. Nimic din purtarea lui nu mi-a inspirat încredere, dedicare sau *har*, cum ar spune tac-su.

– De acord. Dar trebuie să lăsăm să treacă un timp, altfel am putea atrage atenția nedorită a seniorului.

– Din păcate ai dreptate, confirmă Darius.

– Și atunci?

– Ne întoarcem înapoi la locul faptei. Avem nevoie de un profil psihologic mai încheat, ca să avem o bază solidă de comparație.

Poate tot dintr-o frică străveche de a blasfemia, se abținură din a formula vreo acuzație. Oricum, aerul unui cimitir ce tocmai înghițise timpuriu speranța unei vieți era atât de apăsător încât n-ar fi suportat suspiciuni aruncate asupra alteia.

Ajunși înapoi pe bulevard la amiază, ambii observară două ironii. Prima, numele străzii pe care găsiseră cadavrul înjunghiat cu o cruce, fapt complet omis în ceața mintală care-i învăluisese cu o zi în urmă. A doua, că cel mai scump magazin de pe bulevard sfida numele de natură spirituală al străzii prin propria-i natură materialistă. Luxul și episcopia.

– Știi că Victoriei obișnuia să aibă sens unic? își întrebă Darius colegul.

– Ce ciudat, doar are două benzi, observă Adrian aruncând o privire în lungul asfaltului.

– Acum îți poți imagina cât de aglomerată era capitala?

– Când, pe vremea faraonilor?

Îi permise gluma. Da, lumea se schimbase. Orașul în care-și trăise toți anii din viață fusese o capitală înfloritoare în pe când era în liceu, fiind ținta preferată a capitalului străin. De atunci îl văzuse decăzând, răpus de revoluție și devalorizarea banilor. Corupția se ocupase de restul până la redirectionarea fondurilor pentru sistemul de supraveghere publică. Lumea mereu se schimbă: din anarhie, în ierarhie și iar anarhie, într-un ciclu deplin și constant. Celor doi li se părea că nimeni în afară de criminal nu înțelegea mai bine conceptul de abolire a ierarhiei colective în favoarea anarhiei individuale. Atacase un simbol consacrat al acesteia.

Darius îl privi țintă, cu o jumătate de rânjet pe buze și clătinând leneș din cap. Îl lovi ușor în umăr, așa încât Adrian reveni la subiectul în cauză.

Visarium

– Consider că avem de-a face cu cineva obsedat de religie, spuse Adrian. În sensul împlinirii profeției, nu invers, a blasfemiei nefondate.

– Bine conturat. Obsesia e o condiție psihologică necesară pentru săvârșirea unei crime, în special a uneia premeditate, ca asta cu care ne confruntăm.

– De natură catolică, mai exact.

– Și asta spune multe, nu-i așa? îl ironiză Darius. Hai, lovește-mă cu una dintre teoriile tale că ți-o simt pe vârful limbii.

– Încă de la separarea de ortodoxism, catolicismul s-a distins prin natura-i politică. Ierarhia impusă de catolici stabilește un raport mult mai strict de putere între superiori și inferiori.

– Cum ne ajută asta, practic?

– Ne confruntăm cu un criminal răzvrătit în mod evident față de ierarhia apropierei de divinitate. Un eretic, ar spune unii, adept al apoteozei.

– Da, îl întrerupse Darius. Și eu sunt adeptul ei. Mai ales înainte de culcare. Știi ce bine dormi după un pahar de apoteoză?

Adrian oftă, regretând că nu are porția de cafea pentru susținere morală și încheie:

– Faraonii. Ai uitat ce ritualuri aveau contemporanii tăi? Ei și restul credințelor antice care acceptau zeificarea unui muritor, adică simplu: apoteoza.

– Lasă-mă să ghicesc: o practică abolită de contemporanii tăi.

– Condamnată, chiar.

Scena care le fusese prezentată era impecabilă. Ambii presupuseră că o minte strategică trebuie să fi țesut ironiile fine ca pe o pânză de păianjen. Nimic, niciun detaliu, nu era întâmplător.

– Așadar, făptașul nostru are probleme când vine vorba de control, conchise Adrian. Probabil a fost privat de el în copilărie din cauza figurilor autoritare prea stricte.

– Cum ar fi situația lui Mihail Spahiu?

Adrian înghiți în sec, apoi răspunse:

– Se leagă destul de bine, recunosc. Dacă dogma i-a fost băgată cu forța și cu frica pe gât încă din copilărie, n-ar fi exclus să derive din asta o disociere de realitate.

– Și, mai punctă Darius ceea ce i se părea lovitura de grație, este tânăr și în putere. Nu ar bate la ochi dacă ar căuta ketamină pe străzi și ar avea forța necesară să înjunghie și să mute cadavrul. Iustin Lefter cântărea vreo șaptezeci de kilograme, dacă am reținut ce trebuie din raport.

Comisarul zâmbi. Un zâmbet trist, distant, care nu avea destulă forță încât să-i ridice pomeții sau să-i încrețească colțurile ochilor. Obrajii uscățivi nu-i mai bărbierise de dimineață, dar nu era un aspect foarte vizibil din cauza firelor încărunțite, care-i făceau maxilarul să pară mai degrabă înghețat. Se coborî pe vine, cu mâinile împreunate și degetele intercalate într-o prinsoare apatică.

– Dar e doar un copil...

Erau singurele cuvinte pe care le putea rosti, dezamăgit de faptul că, în fond, vina nu era a lui Mihail Spahiu. Odată ajuns cazul la procuror și subsecvent în instanță, băiatul mai mult ca sigur ar fi putut pleda nebun în

fața unei comisii psihiatrice, la îndemnul oricărui avocat, oricât de incompetent. Indiferent cât se mint oamenii în legătură cu liberul arbitru absolut, anumite circumstanțe din viață, mai ales de la începutul acesteia, îl influențează. Acestea, asociate uneori și cu o chimie deficitară la nivel neurologic, puteau dicta incontestabil anumite trăsături de caracter, impulsuri sau decizii ulterioare. Principii foarte simple, cum ar fi un submarin care cedează violent sub presiunea acumulată în adâncurile neexplorate ale oceanului, erau aplicabile și psihologiei umane. Dar nu, oamenii aveau impresia că dacă lumea materială este imuabilă, atunci, evident, cea mintală este pe deplin maleabilă; o convingere care le oferea speranță prin iluzia controlului. *Unde se află granița dincolo de care terenul psihic e prestabilit? Cât de adânc în viață se resimțeau undele de șoc transmise de la o generație la alta? Cine poate afirma, fără niciun dubiu, că a vrut și a decis totul din propria-i voință? Propria voință care se modelase după ce principii scheletice sau spectre ancestrale?*

Atâtea întrebări îi vuiiau lui Darius prin cap, încât ajunsese să le pună propriei vieți. De ce era comisar? Pentru că învățase de la tatăl lui că cel mai plăcut sentiment era să faci pentru ceilalți ceea ce știi că ei înșiși nu pot face, fără să te aștepți ca ei să facă la rândul lor ceva pentru tine? Tatăl lui Darius care se pensionase cu gradul de comisar-șef din funcția de șef al secției douăzeci, fusese responsabil de dezvoltarea simțului moral al fiului său. Dar îl mânase acest simț moral, sau doar emularea singurului model de bărbat pe care l-a respectat?

Adrian Zara, în schimb, se trăgea dintr-o familie care se aflase mereu de cealaltă parte a legii. Urmase o cariera în investigații criminale datorită afinității față de mistere, a curiozității nestăvilite și a plăcerii ascunse de a cunoaște mai multe decât ceilalți. A cunoaște nu orice informații, ci specific pe acelea inaccesibile publicului, aflate în dosare clasate și în locurile unde se înfăptuiau crime; locuri curățate ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat înainte de ora la care alții abia se trezeau. La fel ca cel de față. Fusese măturat, perimetrul dispăruse și toate dovezile erau deja preluate și etichetate. Nimeni, în afară de o mână de oameni, nu avea habar ce se întâmplase acolo cu puțin mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă. Și ce se întâmplase mai înainte le era parțial ascuns și lor în acel moment.

– Legea nu ține cont, răspunse Adrian intuind ideea pe care Darius vru s-o exprime. Mai important, tatăl lui ar fi trebuit să țină cont. Mai avem de dezvoltat un strat cerebral, până să înțelegem psihologia. Sau, măcar pe noi, acțiunile noastre și împânzișul de repercusiuni pe care le pot avea când traumele părinților se răsfrâng asupra unei noi generații, iar ciclul unor comportamente deviante continuă în absența persecuției. Până atunci, votez o evaluare psihiatrică amplă înainte de a-ți asuma creșterea unui copil și să ne continuăm discuția altundeva, unde nu bate la ochi. Stăm ca două ciori pe un cablu, așteptând să plouă.

– Sau să ne electrocutăm.

Oftând, Darius se ridică iar în picioare și spuse resemnat:

– Ne lipsește răbdarea de mâine și învățătura de ieri.

Se întorseseră la birou, unde comisarul adormise când ora era mai apropiată de răsăritul decât de apusul soarelui. O gălăgie pornită brusc îl trezi pe Darius la opt și jumătate dimineața. Fusese destul de precaut încât să-și închidă telefonul mobil până să se întindă pe canapea, cu bocancii încă în picioare, dar sistemul de comunicații nu era chip să-l amuțești altfel decât ajungând la el. Trezit ca un soldat adormit în tranșee la auzul unei salve de tun, el sări în picioare și în mai puțin de două secunde apăsă pe ecran, preluând apelul și stingând zgomotul.

– Cineva ar face bine să fi murit, dacă tot m-ai trezit din somn, Bianca.

Darius știa că dintre toți colegii lui, ea și Damienov erau singurii care-l sunau vreodată la birou. Ocazional o mai făcea și Amalia, dar problemele ei erau arareori atât de urgente încât să nu accepte mesajul tacit al unui telefon mobil închis.

– Poftim? întrebă Darius trecându-și degetele prin păr. Ce-a făcut?

– Mormântul lui Iustin Lefter a fost vandalizat astă-noapte, repetă Bianca.

Darius își frecă ochii, alungând oboseala din ei ca și cum nici n-ar fi fost.

– Unde-i Adrian? întrebă el.

– În fața mea, te așteaptă de zece minute. Mai are puțin și se apucă să citească *Jurnalul Polițist* din plictiseală.

– Cobor imediat.

Pe scări, Darius se intersectă cu cei doi ofițeri pe care-i lăsase responsabili de reflector.

– Uitasem de voi. Victor și...

– Sergiu, completă celălalt ofițer. Vasian. Subinspector.

– Așa, voi doi. Ați aflat ceva de la locatarii din zonă?

– Absolut nimic, răspunseră la unison.

– În rest probleme, ceva, cu dovezile?

– Nu, răspunse Victor ferm. În afară de faptul că am așteptat aproape cinci ore până să vină pompierii, niciuna.

– Mai bine decât să dați aiurea amenzi pentru deranjarea liniștii publice ca să vă faceți norma.

Reacțiile fură împărțite. Victor Jianu zâmbi doar din colțul stâng al gurii, dându-și subtil ochii peste cap, în timp ce Sergiu Vasian îl privea rece, părând la fel de impasibil cum păruse și cu o dimineață în urmă. *Măcar unul dintre ei să poată spera la o șansă de avansare în ierarhia poliției*, îi trecu lui Darius prin minte. Își continuă drumul până la baza scărilor de unde puse ochii pe Adrian, tolănit pe un fotoliu incomod al sălii de așteptare. Inspectorul tresări când îl auzi strigând:

– Aici sunt, mireaso!

– La cât am stat după tine, nu știu care dintre noi e mireasa din basmul nostru. Hai că ne așteaptă la cimitir.

Cei doi părăsiră biroul umăr la umăr și ajunseră la cimitir înainte de ora nouă, conduși de una dintre mașinile care pleca să patruleze într-acolo.

Gardul înalt de beton care împrejmuia rețeaua de cimitire amintea de granița dintre morți și vii doar prin

altoreliefurile unor cruci albe dinspre trotuar. Erau înrămate de chenare boltite, câte unul rămas gol pentru fiecare altul ornamentat simbolic. Deasupra lor, copacii aproape desfrunziți încercau în zadar o animare a betonului anost. Tot în zadar își încercau și metafora vieții după moarte, fie ea cea a rudelor care și-o continuă în lumea aceasta, sau a celor care au trecut în alta. Viața e desfrunzită fără cei plecați. Mai degrabă transmit o amenințare sumbră: Aici domnește moartea, iar voi, cei vii, trăiți liniștiți în inconștiența iminenței ce-o poartă.

Trecură pe sub arcada intrării și se îndreptară spre silueta uscățivă, îmbrăcată în negru, bântuind în jurul mormântului unde Iustin Lefter fusese de curând îngropat. Spre surprinderea, și satisfacția lor tacită, Mihail Spahiu era neînsoțit de tatăl lui. Părea un personaj principal singuratic, înconjurat de morminte insipide, răsărind în rânduri ordonate din iarba trecută a zilelor de toamnă.

– Să fiți binecuvântați, îi întâmpină acesta.

– La cum se desfășoară cazul, avem nevoie de toate binecuvântările, că parcă am fi blestemați, răspunse Darius de la o distanță de unde încă nu vedeau nimic în neregulă cu piatra funerară.

– Ne-am fi așteptat să-l întâlnim pe Spahiu senior. Unde-i tatăl tău?

– În biserică, slujește. M-a trimis pe mine să vă aștept... și să curăț după ce vă terminați treaba.

Cei doi se apropiară în cursul ultimului schimb de replici destul încât să vadă ce se petrecuse. Peste epitaful ales de părinți în memoria fiului lor, cineva folosisese vopsea neagră ca să acopere marmura întunecată cu ilustrația unei broaște.

– Dacă nici ăsta nu e un strigăt arogant după atenție, nu știi ce ar putea fi, spuse Adrian.

Atenția lui Darius, în schimb, era complet acaparată de Mihail Spahiu, care, după aparența umerilor aduși și a privirii țintuite în pământ, părea că e doar dezamăgit de îndeletnicirile bisericesti care-i fuseseră atribuite în ziua respectivă.

– Doamna Lefter nu te-a recunoscut la înmormântare. Îl cunoștea bine pe tatăl tău, dar despre tine nu ne-a spus nimic. Îi cunoșteai pe cei din familia Lefter?

Ochii lui Mihail se ridicară înspre Darius, dar bărbia îi coborî abia perceptibil când spuse:

– Nu, domnule, nu-i cunoșteam pe niciunul.

– Pe niciunul, zici? se miră comisarul. Iustin Lefter era cu un an mai tânăr decât tine. Știu, trăim într-un oraș mare, dar m-am gândit că poate v-ați intersectat pe undeva.

Mihail Spahiu ezită. Își căuta cuvintele potrivite care se dovediră într-un final a fi cele nepotrivite:

– De unde l-aș cunoaște?

– Asta tu să-mi spui.

Darius se hotărî să se folosească de un bluf. Deși adesea nu-i plăcea s-o facă, de data aceasta părea că personalitatea aparent umilă a lui Mihail ar fi permis-o.

– Știm totul de la David.

Darius riscase. Nici măcar nu era sigur că exista un David în grupul de prieteni ai lui Iustin, ale căror nume și declarații le notase Adrian, dar mizase pe cât de comun era în generația lor. Și funcționase. Ochii lui Mihail se cășcară sub sprâncenele ridicate. Clipi des de câteva ori, apoi spuse:

– V-a spus despre petrecere?

– Da.

– O, Doamne Dumnezeu, dacă află tata... După cum v-ați putea imagina, eu n-am avut niciodată voie să beau sau să mă duc la vreo petrecere așa cum făceau ceilalți. Iustin m-a invitat când a absolvit primul an de facultate. Eu terminasem al doilea an de teologie, m-am gândit că poate, înainte de a fi complet în slujba Domnului aș fi putut... măcar să văd... să încerc...

Ochii lui coborâră iar. Măcar paloarea din obraji i se mai învioră.

– Și-au bătut joc de tine, nu-i așa? îl întrerupse Adrian, a cărui atenție fusese și ea captată de discuția celor doi după ce fotografiase epitaful vandalizat.

Mihail Spahiu doar încuviință vehement din cap. Băiatul părea într-adevăr supus oricărei forme de autoritate. Fie că era cea parentală, cea legislativă sau cea financiară. În orice aspect al vieții lui dezvoltase un complex de inferioritate. Și atunci, cum își recapătă un asemenea individ controlul și puterea? Întrebarea le apăru ambilor în minte, pe când Mihail le povestea despre cele întâmplate la o petrecere desfășurată imediat după încheierea anului universitar. Îi turnaseră ceva în băutura, nu avea habar ce anume. Iustin îl pozase cu o domnișoară îmbrăcată provocator peste el, atunci când stătea leșinat pe canapea. Apoi, îl șantajaseră să fure de la biserică pentru ca ei să șteargă pozele și să nu i le arate tatălui său. Într-adevăr, nici să fure de la taică-su nu avusese curaj, motiv pentru care toate obiectele pe care le adusese înapoi drept pradă le procurase dintr-un anticariat. Inclusiv crucea, folosită

drept arma crimei, deși omise acest aspect, crezând că asta l-ar feri de încriminare.

– Dar nu sunt un depravat, protestă el. A fost o înscenare, și totuși a trebuit să fac așa cum mi-au spus. De atunci nu i-am mai văzut, m-am ținut departe de ei.

– Numele domnișoarei ne-a scăpat ieri, spuse Adrian.

– Bella? N-a fost la înmormântare. Arabella Oasenegre o cheamă.

– Ai idee de ce nu a fost acolo?

– Era iubita lui Iustin, dar părinții lui nu știau nimic despre relație. De fapt, părinții lui Iustin chiar nu știau multe...

– Mai mult decât ce ne-ai povestit?

Darius interveni brusc și iscoditor. Băiatul își plecă privirea din calea lui.

– Întrebați-o pe ea. Nici eu nu știu foarte multe, înțelegeți... L-am văzut doar de câteva ori, dar avea o inimă haină, deși era un sfânt în ochii părinților și ai celor din cercul lui. Mereu îi umilea pe cei mai săraci, adică mai toată lumea.

– Inclusiv pe tine, aduse Darius discuția înapoi la subiectul care-l interesa.

Acesta încuviință vehement. Rușinea i se strânse pe gâtlej și-l sugruma.

– Aș putea înțelege dacă ai vrut să te răzbuni, să-ți recapeți controlul asupra vieții de care ai fost privat de tatăl tău. Poate crucea asta a fost printre lucrurile pe care le-au cerut?

Darius scoase iar crucea din buzunar pentru a-i zguduia băiatului fundația emoțională, dincolo de ce reușise deja

discuția să macine. Într-adevăr, ochii lui larg deschiși clipiră de câteva ori pentru a se reajusta iar la starea lor normală.

Ceva tot are de ascuns băiatul ăsta, se gândi Darius.

– Nu, domnule comisar, vă jur că n-am văzut-o în viața mea, așa cum a spus și tata, nu era una de-ale bisericii.

– Parcă spuneai că n-ai furat din biserică, ci că te-ai dus la un anticariat. Poți să ne spui, va rămâne între noi.

Spahiu junior continuă să se încurce în propriile cuvinte, până când Adrian își pierdu răbdarea.

– Totuși, interveni el, poate Arabella...

– Bella e o fată minunată, îl întrerupse Mihail cu ochii licărindu-i aprinși de un foc până atunci mocnit. Singurul ei defect e că era îndrăgostită iremediabil de un nenorocit și făcea tot ce-i cerea el.

– Din păcate, nenorocitul în cauză a fost ucis, iar treaba noastră e să aflăm cine a făcut-o, nu dacă a meritat-o.

Între timp, slujba se terminase. Din depărtare, Gheorghe Spahiu se apropia de ședința de partid³ care se desfășura în jurul mormântului vandalizat. Văzând acestea, Darius își încetă interogatoriul, care oricum ar fi fost interceptat de cel care li se alătură.

– Să fiți binecuvântați, spuse Gheorghe Spahiu. Ați văzut ce blasfemie s-a abătut asupra locului de veci al acestui suflet?

– Am văzut, am fotografiat și am mai și ajuns la concluzia că suntem blestemați, îi răspunse Darius.

³ Figură de stil care face referire la numărul minimum necesar pentru înființarea unui partid, însumând trei entități. Orice adunare de trei se consideră ședință de partid. (N.a.)

Acesta îi aruncă o privire lui Adrian, care încuviință din cap subtil, înțelegându-se astfel că nu mai aveau cum să continue. Trebuiau să găsească un motiv pentru a-l aduce pe Mihail la secție. Acolo ar putea desfășura un interogatoriu în termenii lor, dar cu altă ocazie.

– Mulțumim, domnule Spahiu, fiul dumneavoastră ne-a fost de mare ajutor, spuse Adrian. Avem tot ce ne trebuie. O să vă lășăm să vă ocupați în liniște de remedierea daunelor.

Îndepărtându-se, cei doi avură un ultim schimb de replici înainte de a părăsi cimitirul:

– Arabella Oasenegre, îi repetă Darius numele iubitei misterioase.

– Ce nume de țigancă.

– Îți dai seama ce frumoasă e țiganca dacă Lefter era nebun după ea, împotriva familiei lui, nu-i așa?

Darius zâmbi ștrengărește în direcția unui Adrian încă prea preocupat de senzația pe care o născuse în el discuția avută mai devreme. Săracul băiat, Mihail, se incriminase cu fiecare cuvânt pe care-l scosese pe gură. Acum rămânea de văzut dacă și Arabella avea să-l incrimineze la rândul ei.

Deși Arabella nu se prezentase la înmormântare, ea era mereu invitată la petrecerile grupului de prieteni vizat de investigație. Seara aceleiași zile de vineri nu era o excepție de la regulă. La două zile după înmormântare, grupul se adună iar, mai mult sau mai puțin în memoria celui care plecase prea devreme dintre ei.

După câteva apeluri, Adrian avu certitudinea că o vor găsi pe domnișoara Arabella Oasenegre la vila lui Matei Vulpe. Departe de vecinii și poluarea de lumină a capitalei, dar aproape de întinderea întunecată a lacului; acolo se strâneau mai mereu.

– Unde suntem neinvitați? îl întrebă Darius când își văzu colegul apărut în ușă.

– La Snagov.

Reușiră să găsească o mașină la multă vreme după ce toți se strânseseră acolo. Pe la miezul nopții, când muzica încă era la un volum care s-ar fi considerat deranjarea liniștii publice într-o zonă rezidențială și toată lumea era deja puțin ameteită, o serie de bătăi puternice în ușa metalică reușiră în sfârșit să atragă atenția petrecăreților. Apărând mai mult neanunțați decât anunțați, intrușii fură totuși primiți de Matei fără ca acesta să opună în vreun fel rezistență. Iubita lui, Silvia, al cărei nume Adrian nu-l reținuse, părea să nici nu-i recunoască printre șuvițele-i roșcate și genele lungi. Zâmbetul ei degajat era mai potrivit unei primiri de invitați decât un semn al realizării că poliția le stătea în ușă. Se părea că unii erau mai amețiți decât alții.

Foaierul era împânzit cu jachete aruncate una peste cealaltă și rezervele de alcool care probabil nu încăpuseră în frigider. O ușă dublă se deschidea înspre sufrageria imensă, unde, în capătul din stânga, se afla o serie de boxe împrăștiate strategic prin spațiu. În centrul camerei, animați de jocul viu de lumini violet, oamenii dansau, râdeau din fotolii sau vorbeau lungiți pe canapea, risipind nonșalant câte puțin din fiecare pahar.

– Arabella? întrebă Darius mai mult sub formă de strigăt, căci altfel nu se puteau înțelege.

Nu se mai strădui să-i strige numele de familie, oricum gazda înțelese. Matei le indică printr-un deget întins panourile glisante din sticlă care dădeau înspre grădina din spate. Acolo, petrecerea era mai restrânsă din cauza aerului rece, deși la câte sticle goale se aflau în jur, evitarea frigului nu părea prea justificată. O singură domnișoară socializa aprins, undeva între piscina acoperită și grătarul mocnit, cu alți doi invitați. Era înaltă și subțire, cu părul negru și lung prins într-o coadă care i se asorta cu rochia însoțită de un bolero din blană ce-i acoperea umerii. Chipul ei de porțelan mat, cu ochii înguști, deopotrivă bănuitori și tandri, se întoarse imediat către cei doi necunoscuți. Ușile deschise dintre spații lăsară muzica să se reverse peste liniștea nopții, atrăgându-i atenția. Zâmbetul nu-i dispăru la vederea lor, ba chiar îi sclipiră ochii întunecați.

– M-au avertizat că veți ajunge și la mine, îi întâmpină Arabella Oasenegre de la distanță. Puteți să-mi spuneți Bella, dacă pot interpreta lipsa uniformei drept gânduri pașnice din partea voastră.

– Frumoasă țiganca, nu-i așa? îi șopti Darius lui Adrian cu un rânjat ștregăresc, văzându-l pe colegul lui blocat cu gura întredeschisă și aceeași licărire în priviri ca Arabella.

– Noi nu purtăm uniformă, domnișoară... Bella, îi răspunse Adrian hotărât, ignorând comentariul lui Darius și înaintând mai departe prin obscuritatea grădinii.

Ajunseră în fața ei. Într-adevăr, Arabella era de-o frumusețe rară. Nasul ei aruncat în vânt, gâtul subțire, zâmbetul contagios și privirea amețitoare însemnaseră multe inimi în cei aproape douăzeci și unu de ani ai vieții ei. Iar acum Adrian nu mai putea gândi altceva despre ea decât că frumusețea-i era unică în intimitatea umbrelor nocturne alungate de sclipirile orașului, uitând orice altceva despre ea.

– Am putea discuta toți trei într-un loc mai retras? întrebă Adrian venindu-și în fire.

– Sigur, haideți pe canapea, lângă piscină.

O urmară, intrând într-o zonă și mai întunecată a grădinii, unde erau ferți nu doar de lumină, dar și de gălăgie, într-o oarecare măsură.

– Domnișoară, am aflat că ați fost iubita lui Iustin Lefter. Noi suntem aici pentru că investigăm omorul.

Privirea ei deveni brusc distantă, îndreptându-și-o înspre zarva de oameni dinăuntru. Degeaba, căci sclipirea din ei revenise doar artificial, recreată de luminile interioare care se reflectau pe suprafața lor umedă.

– Am crezut un timp că e iubirea vieții mele. Dar nu știu cum să vă spun, părinții lui...

– Au avut ceva împotriva dumitale? îi completă Adrian propoziția.

Avea o urmă de regret în voce pe care ea ar fi atribuit-o unei experiențe trecute similare, dar se înșela. Arabella încuviință din cap și-l lăsă puțin aplecat în față, cu două șuvițe negre înrămându-i chipul ca pe un tablou.

– Acum înțelegeți de ce nu am fost la înmormântare. Nu voiam să iasă scandal din cauza mea în singura zi în care toată lumea merita liniște și pace.

– Întrebarea următoare e puțin mai delicată, spuse Darius. Am aflat de incidentul cu Mihail Spahiu.

– Nu cred așa ceva! exclamă ea.

– Am vrea să aflăm povestea și din gura dumitale, o încurajă el să vorbească.

Arabella doar oftă auzind singurul nume pe care nu-l dorea implicat. După un moment realizează că nici să fie arestată pentru obstrucționarea anchetei nu-și dorea, iar în fond avea să fie un detaliu minor în dosar. Le răspunse pe un ton resemnat:

– Desigur, deși, probabil v-a spus adevărul... Cu băutura și pozele... și furtul. Știu că despre morți ar trebui să vorbesc doar de bine, dar toate s-au întâmplat la instigarea lui Iustin, dacă vreți adevărul. Poate a avut și săracul Mihail o vină, că el a pus gura pe pahar, nu l-a forțat nimeni s-o facă, dar era atât de slab și impresionat de Iustin și lumea lui; lumea noastră blestemată...

– Ar fi făcut orice să se simtă acceptat de voi? o întrebă Adrian.

– Da.

– Și a făcut-o din proprie voință, pentru că a avut nevoie să simtă că deține controlul, interveni Adrian mai mult pentru Darius.

– Da. Îmi pare atât de rău pentru el. E un băiat atât de cuminte, atât de bun și de sufletist, cum n-am întâlnit.

În vocea Arabellei se simțea o duioșie pe care n-ar fi putut s-o ascundă nici dacă ar fi vrut. Nici suspiciunea din vocea lui Adrian nu-i rămase străină.

– Mai aveți ceva de declarat? întrebă Darius.

– Vă spun, dar jurați-mi că nu vă va părăsi buzele în prezența altcuiva.

– Dacă nu e ilegal, jurăm, răspunse Adrian.

Arabella oftă, apoi ochii ei se feriră complet de cei ai lui Adrian Zara sau oricare altă formă de viață. Își căutără refugiul în adâncurile întunecate ale iazului aflat în dreapta ei. Șopti:

– Mihail era cu mine în noaptea când Iustin a fost ucis.

Continuă să le relateze succint evenimentul, o plimbare prin parc, dar evitând să menționeze că întâlnirea avea să se repete în cursul nopții ce tocmai se scurgea. Consideră amănuntul personal și în consecință irelevant anchetei.

Tabloul II

Mihail Spahiu se strecurase afară din casa tatălui său între orele unu și două dimineața, îmbrăcat în haine obișnuite. Cam în același timp, Arabella Oasenegre părăsise petrecerea sub pretextul că a doua zi trebuia să plece devreme la munte cu familia ei.

Întâlnirea era stabilită încă din cursul zilei. Ea se văzuse fugitiv cu el în timp ce acesta aștepta brigada omoruri să constate urmele vandalizării și aproape că se intersectase cu ei, dacă n-ar fi plecat după doar cinci minute. Știind aceasta, ea venise la petrecere cu propria-i mașină, nu băuse un strop de alcool în seara respectivă, ținând piept cu tact și aroganță șicanelor celorlalți. Replica ei imbatabilă fusese:

– Măcar eu merg mâine la munte, nu stau ca voi în Bucureștiul ăsta prăfuit. O să beau mâine la două mii de metri altitudine un vin și în cinstea voastră.

Iar acum, odată intrată în mașină și gata de plecare, se puse în mișcare spre parcul unde se întâlneau mereu, un loc situat mai aproape de el decât de ea. Arabella considerase cinstit ca expresia „ne vedem la jumătatea drumului” să fie calculată în timp, și nu în kilometri, având în vedere că ea era cu mașina, iar el venea pe jos.

Ajunsă acolo, Arabella intră cu mașina în singura parcare din interiorul parcului, alipită bulevardului gol. Șirul de mașini lăsate peste noapte paralel cu gardul îi inspira o intimitate familiară. Ca atunci când ajungea acasă și, intrând pe o străduță lăturalnică, vedea o singură lumină aprinsă la

etaj, un lucru posibil doar la o astfel de oră neomenească. *Locul nostru de întâlnire*, gândi ea.

Bulevardul era atât de liniștit încât, făcând abstracție de susurul apei din fântâna arteziană care nu se oprea niciodată împreună cu larva hodorogită a tramvaielor care mergeau mai mult din obișnuință, nu se auzea nimic.

Poate doar câte o sirenă distantă, ce-i amintea de Adrian Zara. *Ce ciudat*, gândi ea, *să mi se strecoare el în minte asociat cu oricare mașină de poliție.*

Sentimentele ei erau paradoxale. Pe de-o parte era obișnuința de a se vedea pe ascuns cu un bărbat, dar pe de altă parte era entuziasmul de a fi un bărbat diferit față de cei cu care se înconjurase toată viața ei, cu intenții diferite.

Mihail era un suflet blând. Deși crescuse în sărăcie, aceasta doar îi îmbogățise cunoștințele spirituale și intelectuale cu care o delecta pe Arabella. În loc de conversațiile tipice despre bani, haine, mașini și beția de la ultima petrecere sau întâmplări cotidiene de la facultate, acum avea parte de cineva cu care putea discuta despre viață, moralitate, istorie și cultură. Nu crezuse vreodată să fie fascinată de astfel de subiecte până nu-l întâlnise pe el. Poate fascinația, emanată de vorbele lui, chiar se învăluia cu totul în jurul persoanei lui Mihail. O fascinație transcendentală.

Tot aceeași fascinație era cea care o ținea acum cuminte pe o bancă, retrasă, unde-l aștepta. Întâlnirea era la ora două. Acum era deja două și jumătate. Știind complicațiile unei astfel de idile, ea se aștepta să fi putut interveni tot felul de impedimente. Poate tatăl lui l-a prins când încerca să se furișeze afară, sau poate cineva îl recunoscuse, iar acela

Visarium

trebuia influențat să țină întâmplarea secretă. Nu era o problemă, învățase să-și cultive răbdarea, mai ales dacă avea muzică în căști.

Dar mai trecu o jumătate de oră peste cea stabilită și apoi încă una întreagă. Curând avea să se lumineze dinspre răsărit, iar intuiția îi strecură o îndoială sumbră în simțiri, împingând-o să se ridice de pe bancă și să se întoarcă la mașină. Poate totuși nu se întâmplase nimic, doar nu mai voia s-o vadă și aceasta era metoda lui de a-i aduce la cunoștință că nu vrea să-și mai complice viața. Ar fi înțeles, cum a fost nevoită să înțeleagă multe altele.

La ora la care ea ieșea cu mașina din parcare, Mihail nu mai respira de mai bine de o oră. Peste încă o oră avea să fie plasat pe scena macabră a cripei din cimitir, chiar înainte de ultimul răsărit pe care nu avea să-l mai vadă.

II

Nimeni nu descoperise cadavrul până la ora nouă dimineața. După prima slujbă de înmormântare, Gheorghe Spahiu intră în criptă pentru aprinderea lumânărilor închinată morților, când răcni atât de puternic încât toți cei aflați în preajma bisericii se cutremurară. Unii chiar ar fi jurat că diavolul scăpase din iad și-și anunțase prezența pe pământ prin urletul sfâșietor care se auzise.

Gheorghe căzu în genunchi, plânse, murmură în continuu „Nu-i adevărat. Nu poate fi adevărat. Nu băiatul meu. Cu ce ți-am greșit, Doamne?” un timp îndelungat, până să poată accepta în sfârșit ceea ce se întâmplase. Măcar suficient încât, resemnat, să scoată telefonul și să-și sune direct contactul de la omoruri.

– Comisar Darius Împușcatu, răspunse acesta destul de abătut.

Pe apel se auzi un suspin, apoi un oftat prelung urmat de liniște.

– Părinte? întrebă Darius.

– Băiatul meu... Nu se poate... Veniți vă rog în cripta de sub Biserica Sfânta Anna.

Apoi, apelul se întrerupse brusc. Consternat, Darius își dezlipi ochii de la aceleași fotografii la care se holbase insistent ultima oră și se ridică. Bătu la ușa de vizavi, de la biroul lui Adrian. Când acesta deschise, îi spuse doar:

– Trebuie să mergem înapoi la biserică din Bellu. Urgent.

Adrian înțelese gravitatea situației. Amândoi coborâră în grabă scările, oprindu-se doar în fața secretariatului.

În timp ce Darius strigă încât să se audă pe tot parterul...

– Care e liber să ne ducă la Bellu?

– Mergi să aprinzi o lumânare pentru speranța ta în umanitate? Îl luă peste picior unul dintre ceilalți comisari de la investigații criminale.

– Amuzant, ce să spun.

...Adrian se îndreptă către secretară.

– Bianca, spuse el, te rog vorbește cu procurorul să trimită în urma noastră criminaliștii și medicina legală. Mergem la Bellu.

– Cam târziu v-ați mobilizat dacă victima e deja la Bellu, îi răspunse ea, dar își revizui tonul când simți privirea insistentă a inspectorului. Se rezolvă.

Când Adrian se întoarse spre Darius, acesta deja îi racolase pe cei doi ofițeri de care se tot împiedicau.

– Ia uite cine-i salvarea noastră. Sergiu și...

– Victor, răspunse celălalt.

– Așa, Victor Jianu. Haideți cu noi la o plimbare.

În fața secției se urcară în mașină, unde așteptară câteva minute până să-i depășească medicina legală, iar unitatea de criminalistică formată din patru siluete îmbrăcate în alb îi prindea din urmă. La vederea lor, Darius le spuse ofițerilor din față să pornească sirenele și să plece. Toate trei mașinile, având semnalele sonore și luminoase în funcțiune, reușiră imediat să creeze un convoi care se deplasa cu o viteză peste limita legală în direcția cimitirului, unde opriră în fața

bisericii. Construcția care îmbina elemente arhitecturale gotice cu o estetică albă, pur modernistă, nu părea să poată prevesti în vreun fel ce îi aștepta la subsol. Poate doar turnul central ascuțit ar fi dat în vileag un amănunt al morții lui Mihail Spahiu.

Darius se repezi în biserică, în camera principală unde se aflau două uși de dimensiuni reduse pe peretele opus altarului. O altă siluetă într-o reverendă neagră, simplă, îi indică spre ușa larg deschisă în spatele căreia părea că treptele coboară întortocheate spre neant. Pesemne, duceau la cripta care se afla, și ea, ascunsă sub podeaua care putea susține pe puțin o sută de neștiutori în băncile lor.

Scările de piatră din interior, contrastându-le pe cele de marmură care primeau oamenii în fața bisericii, aveau un aspect mâncat de timp și umezeală. Pietrele unui râu care curge într-un ritm constant, deși resimțit inconsistent precum vremea.

Acolo, Darius nici nu apucă să privească spre cadavru, când dădu cu ochii de Gheorghe Spahiu, dărâmat moral, cu spatele lipit de perete. Îl prinse de braț.

– Hai sus, părinte, nu te putem lăsa aici.

Silueta greoaie se afundă mai adânc în sinea sa.

– Băieți, strigă el în spate la unitatea de criminalistică ce tocmai cobora scările. Scoateți-l de aici, repede, și chemați o ambulanță.

Doi dintre cei patru se oferiră să-l aducă pe Gheorghe Spahiu înapoi în biserică. Ceilalți doi rămaseră pe scări, cu Darius întors către ei, până când Adrian li se alătură.

– Am chemat eu o ambulanță, spuse Adrian Zara încremenind la jumătatea scărilor.

Și va ajunge mâine, gândi Darius. Mai găfâi o dată pentru a-și recăpăta suflul pierdut, apoi se întoarse către centrul criptei. Imaginea îl paraliză. Același fior îi bântui pe amândoi din nou.

Mihail Spahiu era țintuit de peretele din spatele criptei, degetele păreau că-s aproape de a-i sfâșia pielea feței, atât de tare trăgeau de colțurile orbitelor și ale gurii. Ochi nu mai avea, în schimbul lor fusese turnată vopsea neagră, care i se scurgea pe obraji. Aceași vopsea neagră îi acoperea dinții, apoi forma o dungă peste bărbie și până pe piept. Parcă sângera doar umbră și disperare. Printre coaste, un drug de fier îi înjunghiase inima. În spatele lui, pe perete, era pictat cu vopsea neagră ceva ce semăna cu umbra lui, doar că părea să se oprească acolo unde se afla drugul. În fața lui, pe jos, fusese întipărită silueta unui șarpe ondulat. Astfel se conturau supozițiile tacite ale celor de față.

– Amalia? strigă Darius, făcându-i pe cei trei din spatele lui să tresară.

– Da, aici sunt, răspuse ea intrând în criptă, dar tonul i se schimbă înainte de următoarea-i remarcă. Vai de mine.

– Ții minte când Damienov a zis că pot s-o mai spun o dată?

– A fost un blestem, confirmă ea întrebarea lui retorică. S-a mai întâmplat o dată.

– Nu cred în blesteme, interveni Adrian. În schimb cred că se va mai întâmpla și o a treia oară.

– Ei, acum ești și profet, nu doar filosof.

Amalia se uită puțin confuză la ei, neștiind nimic despre vandalizarea mormântului sau existența Arabellei, cele două elemente care legau crimele dincolo de orice dubiu.

– Dar este un *modus operandi* deviat. Nici nu știu încă dacă arma este cauza morții sau dacă-i voi găsi ketamină în organism.

– Fac pariu că are, spuse Darius sigur pe el. Mă duc să discut cu Damienov. Adriane, discută cu seniorul până termină Amalia aici. Nu vreau să mai văd chestia aia și cred că nici tu.

– Așa facem, îl încredință Adrian înainte de a urca înapoi unde un paramedic se ocupa de Gheorghe Spahiu.

Senzația aceea stranie reveni, poate chiar mai puternică din cauza unei diferențe sesizabile în prezentarea cadavrului. Scena nu mai era publică. Mesajul nu se mai adresa direct publicului, ci acum era doar pentru forțele de ordine. Sau și prima să le fi fost destinată doar acestora? Oare se folosea de ei pentru a-și împrăștia credința printre oameni, în cazul în care ei aveau să facă publică scena? Era ceva ce Adrian n-ar fi făcut în ruptul capului, dar decizia nu-i aparținea nici lui nici comisarului, ci lui Damienov care tocmai se apropia de ei.

– Ei bine, cum arată? îl întreabă acesta pe Darius.

– Nu vrei să vezi, îi răspunde în schimb Adrian, înainte de a se separa de Darius. Dacă prima avea o oarecare aură care aducea aminte de vreo divinitate profană, asta e cufundată în sacrilegiu cu toată încrederea.

– O nenorocire, domnule, conchise Darius.

Toți cei neimplicați fuseseră evacuați din biserică, iar acum cuvintele lor produceau un ecou lugubru prin spațiul vast, îngânate de suspinele preotului aflat la o distanță care, în circumstanțe normale, le-ar fi păstrat discuția privată.

– Sacrilegiu? izbucni acesta. Băiatul meu să fie numit un păcătos, e de-a dreptu' blasfemie!

Adrian încercă să-l liniștească, la fel și paramedicul care tocmai îi luase tensiunea și încerca să-l convingă în favoarea unui calmant. *De data asta le-a luat aproape o oră să ajungă, gândi el. Doar atât.*

– Mă duc să văd cu ochii mei, spuse Damienov, apoi mă întorc la birou și aștept să avem o discuție despre asta când vă întoarceți.

După ce spuse acestea, comisarul-șef dispăru prin ușa de unde se vedeau acum blițurile aparatelor de fotografiat care documentau crima, acolo unde fusese descoperită.

Adrian, părăsindu-și locul de lângă preot, îl apucă pe Darius de braț și-l scoase afară, în fața bisericii.

– Ce-ai aflat? întrebă Darius.

– Nimic. Nu știe când Mihail s-a strecurat afară, sau când a fost sustras din casă. Apoi a negat vehement că cineva i-ar vrea răul, iar cripta e încă o pistă care nu duce nicăieri pentru că doar ei doi au câte o cheie. Deci, probabil a fost folosită cea a băiatului. Am schimbat două vorbe cu Victor Jianu care i-a interogat afară pe ceilalți responsabili de biserică și cimitir, dar n-a aflat mare lucru.

– Bun, începi să înveți să delegi din atribuții, încercă Darius să-i ridice moralul colegului său. Despre ce a strigat

mai devreme, cum că băiatul lui a fost numit păcătos, la ce se referea?

– La șarpe, răspunse Adrian. În mitologia creștină, el reprezintă păcatul originar.

– Pari nemulțumit de explicație. Care-i părerea ta?

– Că există o legătură cu vandalizarea. Eu credeam că simbolistica șarpelui e capătul opus evoluției umane, din psihanaliză.

– Nu ești prea dus la biserică, ăsta-i adevărul. Opus umanității cine e? Diavolul. Și deci, care-i forma pe care diavolul o adoptă când vrea să ispitească oamenii în păcat? Șarpele, simplu.

– Da, văd cum se leagă în mintea seniorului. Totuși, noi știm că Mihail nu a ispitit pe nimeni, nu a vrut să atragă pe nimeni în niciun păcat. Petrecerea la care a fost dovedește asta, ba chiar contrariul. Și Arabella ar jura în favoarea caracterului curat pe care-l avea.

Darius își scărpină ceafa, apoi își încrucișă mâinile la piept și oftă.

– Singura legătură între Iustin și Mihail e petrecerea la care amândoi au fost prezenți. Cred că a venit momentul să-i chemăm la secție pe cei implicați în noaptea aia. Și cred că Bella o să ne ajute cu drag să întocmim o listă, având în vedere legătura ei cu ambii.

Deși stabiliseră concret direcția anchetei, mai exista o neregulă în partea opusă a cimitirului care avea să le rămână ascunsă dincolo de agitația cu care se confruntau. Mormintele aparținând părinților lui Gheorghe Spahiu fuseseră la rândul lor profanate. Acesta avea să descopere fapta abia peste câteva

zile, alertat de strigătul unei bătrâne. Imaginea cu florile-i căzute la pământ în dezordine, peste oasele deshumate, avea să-i rămână pe veci întipărită în suflet. Dar nu mai urlă la rândul lui, nici nu se mai prăbuși așa cum și-ar fi dorit. În fața bătrânei nu-și divulgă niciun acord al conflictului interior. Dimpotrivă, îi oferi acesteia un braț pentru sprijin, încercând s-o liniștească pe drum înapoi spre biserică.

Vru să-l sune iar pe comisar, dar își aminti că în ciuda afectului psihic resimțit, nu se întâmplase vreo crimă. Chemă poliția. Cei doi ofițeri trimiși predară fapta la Biroul Investigații Criminale, dar aceștia, considerând că nu există o legătură cu crimele anchetate anterior, nu-i mai alertară pe cei de la omoruri. Delictul le rămase doar un alt dosar pe birou. Nesoluționat.

III

În biroul lui Damienov de la parter pereții miroseau ca într-o crâșmă de la tutunul care se fumase acolo timp de generații înaintea lui. Erau la fel de crăpați ca cei din restul biroului de investigații criminale care, nefiind deschis publicului, nu fusese o prioritate pe lista de repartizare a fondurilor pentru reparații. Intervenția lui personală fuseseră etajerele de pe perețele din stânga, pe care aranjase cu un simț estetic indiscutabil cărți de specialitate și sticle de băuturi primite. În fața biroului erau două fotolii, în care tocmai se așezau cei chemați acolo după ce părăsiseră locul faptei.

– Zara, Împușcatule... Ia spuneți-mi cu ce ne confruntăm până acum.

Darius îi prezentă primul caz, de la fapte la speculații:

– Iustin Lefter a fost ucis, presupunem, de un bărbat, cu o construcție solidă și o vârstă între douăzeci și treizeci de ani, dar probabil mai aproape de prima decât de a doua estimare. Scena a fost foarte meticolos ordonată, deci credem că avem de-a face cu cineva calculat, iar dacă suferă de vreo afecțiune psihică, credem că nu e de natură delirantă sau schizofrenică. Criminaliștii n-au găsit nici măcar urme latente. Motivul am crezut inițial că e o frustrare survenită din lipsa de control pe care o are în viața lui de zi cu zi, ceea ce ne-a făcut să ne uităm la Mihail Spahiu ca suspect principal...

– Bine, asta până la vandalizarea mormântului, observă Damienov. Ce să-nsemne broasca? Ucigașul a vrut să ne transmită că Iustin nu era prințul din poveste?

– De fapt, continuă Zara neabătut, până la uciderea lui din dimineața asta. Sau, mai bine spus, până ieri noapte, când am vorbit cu Arabella Oasenegre și ne-a spus că Mihail Spahiu a fost cu ea în noaptea când Iustin Lefter a fost ucis. Prima legătură a fost petrecerea la care Mihail a fost umilit de Iustin.

– Dar atunci motivul se destramă, interveni Darius. Dacă cineva intenționa să-l omoare pe Iustin din cauza umilirii, atunci pe Mihail, care a fost cel umilit, de ce l-ar omorî? Și invers, dacă s-ar fi aflat că Mihail s-a văzut pe ascuns cu Arabella, atunci de ce răzbunarea să fie extinsă și asupra lui Iustin care a fost iubitul ei de drept?

– Măcar am deslușit semnificația simbolurilor, spuse Damienov. Iustin nu era cavalerul din Mustang, iar Mihail era un șarpe trădător. Se pare că ambele crime sunt cumva legate de Arabella asta și de anturajul ei. Sunteți siguri că este același criminal?

– Aproape. Deși crimele pare că au un *modus operandi* complet diferit în aparență, amândouă victimele au fost într-un fel sau altul înjunghiate. Ambelor victime li s-a asociat un simbol. Așteptăm raportul de la Amalia care să ne confirme că au fost incapacitate cu ketamină, de unde lipsa urmelor defensive, și pe cel criminalist în legătură cu vopseaua.

Damienov căzu pe gânduri un moment, dar părea să nu-i poată contrazice cu nimic. O întâmplare rară. Îl privea în continuare strict pe Adrian.

– Am înțeles. Dosarul e deja la procuratoare deci, comisar, ai face bine să vii cu mine ca să ne consultăm cu ea. Între timp, tu știi cum stau lucrurile.

– Voi întocmi o listă cu cei care au fost la petrecere sub suspiciunea comiterii faptelor și îl aștept pe Darius ca să-i interogăm, conchise Adrian.

– Ești băiat deștept, Zara, ai un nouă pe ziua de azi, că zece e pentru profesor. Afară, că s-a sunat de pauză și urlă Jugănarul din cancelarie să-i dăm raportul.

Inspectorul își feri privirea plină de dispreț. Se retrase la el în birou ca să caute pe unde-i notase numărul Arabellei. Când primi apelul, aceasta era la o terasă cu prietena ei, Luna Gravu, pe aceeași stradă unde nu știau că sfârșise Iustin. Cum era de așteptat, îi oferi toate informațiile cerute înainte de a reveni la discuție. Prietena ei ascultase cu atenție fiecare nume, legând informațiile ca să-și dea seama cui și de ce le oferea. Totuși, observase un zâmbet parcă prea distras.

– Nobil din partea ta să ajuți investigația, o încurajă Luna.

– Doar ca să ne lase în pace.

Luna își măsură bine următoarele cuvinte. Privea fațada opusă cu ochii verzi îngândurați, de parcă acolo s-ar fi aflat scrise, așteptând să fie descifrate din ritmul vitrinelor ca dintr-un cod morse. Arhitectura era mută. Își potrivi ochelarii aurii pe nas, își aduse împletitura blondă peste umăr, dar singurele cuvinte pe care le putea rosti erau:

– Cred că i-a păsat de tine, în felul lui.

– Lui nu i-a păsat decât de propria persoană și de bani. Nu merită o lacrimă din partea mea. Pe unde mergea se

comporta de parcă i-ar fi cumpărat părinții spațiul cu toți cei de acolo. Dacă nu se întâmpla asta, s-ar fi băgat singur în mormânt peste câțiva ani. Nu lua o pauză, nu-l scoteam nicăieri să fim doar noi doi, decât la cumpărături. Era atât de obsedat încât dormea patru ore și de mâncat...

Se opri brusc. Îl văzu pe Valentin Vraciu cum se apropie de locul unde se aflau.

– Bella, chiar dacă...

Dar Arabella îi făcu semn să-l observe. Acesta se opri în dreptul lor, în mijlocul gândurilor mirate de a-l vedea îmbrăcat în alb, de la helanca din jurul gâtului până la adidașii cu rizuri adânci care-l mai înălțau câțiva centimetri.

– Mă bucur că am dat peste voi. Bella, vreau să știi că, indiferent de ce s-a întâmplat, vom fi mereu prietenii tăi. Orice ai nevoie, suntem aici pentru tine, cum am fost și pentru el. Mă grăbesc, dar poate ne vedem pe seară la restaurantul de pe Nordului.

Arabella își mușcă buza. Valentin credea că-și abține lacrimi, nu recunoștință. Ar fi avut și dintr-acelea, dar încă nu aflase de moartea lui Mihail, deși apăruse de câteva ore în presă.

– Invită-ne și venim, răspunse Luna în numele ambelor.

El îi aruncă o privire înainte de a pleca. Scurtă. Cât să nu se poată citi în ea nici tristețe, nici dorință.

Brigada omoruri se reunise între timp în biroul lui Darius, organizându-se în anticiparea interogatoriilor.

– Câți bărbați avem pe listă ca fiind implicați în seara când pare că s-au înfipt rădăcinile răului? întrebă Darius, privind ceasul care scurgea orele prânzului.

– Peste treizeci de oameni, dintre care zece, inclusiv Iustin, au fost implicați direct.

– Ai văzut fotografiile, filmarea?

– Sub orice critică.

– Hai să-i împărțim, i-ai sunat să vină?

– Toți, cu excepția unuia, mi-au confirmat că vin. Ne rămân câte patru de interogat, până binevoiește să apară și întârziatul.

În spatele lor, o ușă se trânti. Cineva părea foarte tulburată. Chiar dacă renunțase la halat, părul îi rămase prins până la ultima şuviță.

– N-o să vă vină să credeți, se auzi vocea Amaliei cum se suprapune peste fotografiile celei de-a doua crime, acum întinse și ele pe birou.

– N-ai găsit niciun bărbat care să te suporte, așa că ai adoptat un câine?

Zâmbetul și remarca lui Darius doar preîntâmpinau veștile proaste pe care le aducea Amalia. Era ușor de recunoscut tipul de informații pe care venea să le împărtășească după felul în care închidea ușa în urma ei. Trântitul era mereu de rău augur.

– Ketamină și apoi înjunghiat? i-o luă Adrian înainte.

– Da, și nu numai. Era în viață când i-a scos ochii și i-a crestat buzele.

Ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri așteptând să fie cuprinsă de un fior. Nu apăru. Se călise dincolo de orice afect.

– Și eu care credeam că n-am reușit noi să-l distrăm pe băiat suficient încât să ne afișeze un zâmbet atât de larg, remarcă Darius.

– Mai e ceva. Degetele sunt într-adevăr așezate în rigor mortis astfel încât să *pară* că trag violent de piele spre exterior, dar cutele realiste pe care le vedeți sunt de fapt realizate cu capse. La fel ca cele pe care le folosim noi la morgă după necropsie, ca să închidem tăietura la loc.

– Deci, revenim la ipoteza inițială? Întrebă Adrian care, spre deosebire de Darius, reuși să-i oglindească seriozitatea Amaliei. Nu căutăm orice individ care ar fi putut obține ketamină pe stradă, ci pe cineva care are legătură cu sistemul medical și deci acces direct la ea?

Darius își ținea degetul arătător de-a curmezișul buzelor și privea acum în gol. După un moment de absență mintală, spuse:

– De ketamină faci rost la orice colț din Berceni, dar capse pentru necropsie?!

– N-am auzit de vreun traficant să aibă o asemenea marfă la ofertă, răspunse Adrian.

– Amalia, de unde se pot procura capsele?

– Noi le comandăm de la un producător autorizat, dar la rândul nostru trebuie să ne prezentăm licența. Orice medic

le poate comanda, dacă are licență, inclusiv profesorii universitari de la facultatea de medicină.

Darius căzu și mai adânc pe gânduri.

– Ți se pare cumva că ucigașul ar putea avea studii în domeniul ăsta?

– Sincer, e greu de spus. Nu e mare filosofie să reușești să introduci o seringă în venă, iar înjunghierea a fost un act mai mult brutal decât unul în care s-ar putea recunoaște finețea chirurgicală. Dacă vedeam vreo incizie, puteam să am o opinie pertinentă. Deși... Ochii ultimei victime au urme în jurul lor care-mi indică mai degrabă pe cineva fără experiență, dar cu o clară încredere în sine.

Darius se uită fix către drugul care fusese între coastele lui Mihail, iar acum se afla pe masă lângă cruce. Trecuse prin mâinile criminaliștilor, dar găsiră tot atât cât la prima crimă: nimic.

– Pentru cine a fost Mihail Spahiu un ghimpe în coaste...?

– Ce-ai spus? îl rugă Adrian să repete întrebarea pe care o șoptise Darius.

– Nimic, încercam să gândesc așa, simbolic și abstract, cum pare să gândească ucigașul nostru. Dar pare să-mi fie mai greu decât ție.

Darius își scoase telefonul, iniție un apel și spuse doar:

– Bianca? Da, au ajuns? Coborâm acum.

Și apoi se întoarse către cei doi:

– Amalia, mulțumim. Ca de obicei, expertiza ta e impecabilă. Zara, noi hai să luăm puștani la întrebări, că se face târziu.

Camera de interogatoriu era cel mai auster spațiu din Biroul Investigații Criminale. Pereții înghesuiau aerul dinăuntru, iar lumina sterilă tăia orice imperfecțiune a materiei. Cine intra acolo se simțea captiv, împins de instinct să evadeze cât mai repede. Oricine, dar nu Darius și Adrian, a căror atenție era mereu acaparată de anchetă. Cei doi se aflau înăuntru, la aceeași oră patru, deși din zi și nu din noapte, după ce ambii își încheiaseră interogatoriile cu suspiecții atribuiți. Toți în afară de unul. Lista din fața lor arăta așa:

Vulpe Matei
Brâncoveanu Alistar
Kovaci Alin
Rangă Ciprian
Damaschin David
Damaschin Radu
Nebunu Kaz
Vraciu Emil
Vraciu Valentin

- Kaz Nebunu... repetă Darius ultimul nume rămas căruia nu-i putea atribui un chip.
- Bianca încă încearcă să dea de el, îl asigură Adrian.
- Nu ne-au spus frații Vraciu că are probleme cu capul?

– Cu nervii.

– Totuna. Băiatu' nostru nu pare oricum foarte popular nici printre propriii prieteni. Ce nume mai au și ăștia. Nu l-ai întrebat pe Brâncoveanu dacă are vreun văr pe nume Bragadiru?

– Ești atât de incult, încât mă mir că ai luat Bacu', ce să mai spun că nu știi cum ai intrat la Academie, îl tachină Adrian.

– Ai fi surprins. Am dat la matematică, nu la istorie.

– Chiar nu sunt surprins. Auzi, crezi că ăla care n-a apărut e vinovatul?

Speculațiile mereu îi îmblânzeau lui Adrian scurgerea timpului mort. Darius aruncă pixul pe masă peste dosarele cu notițe obținute din interogatorii și se uită la ceas. Petrecuseră treizeci de minute cu fiecare suspect în parte. Era cam sătul de vorbărie.

– Zara, adu și tu două cafele, poate ne mai trece timpul altfel.

Adrian adoptă aceeași părere. Se ridică și merse glonț către espresso. Pe când a doua cană de cafea era pe jumătate umplută, auzi o voce străină cum raporta la secretariat, lângă el:

– Nebunu. Kaz Nebunu. Cred că mă așteptați de ceva timp.

– Doar de două ore, strigă acesta înainte de a apuca ambele căni de cafea și a ieși înapoi pe hol. Inspector principal Adrian Zara, urmează-mă te rog.

Kaz Nebunu părea chiar mediocru în comparație cu anturajul care le trecuse prin față în dimineața respectivă. Ori

era adevărată impresia, ori îi scăpa vreun amănunt lui Adrian. Ochii cenușii, ușor pierduți, îl priviră pe Darius cât timp Kaz își ceru iertare pentru întârzierea cauzată de mahmureala care-l bântuise de la petrecerea din seara precedentă. Modestia hanoracului alb, asortat cu adidași, era în contrast cu ținutele celorlalți care pășiseră în secție pe tălpi mai scumpe decât întreaga podea. Kaz se prezentă politicos, ținându-i ușa deschisă lui Zara, care avea ambele mâini ocupate cu câmile.

– Darius, ia uitate pe cine am găsit afară.

Acesta se întoarse și ochii negri îi sclipiră sălbatic la vederea suspectului lipsă.

– Deci, tu ne lipseai azi de la prezentă.

Kaz se așeză în fața lor și-și reluă seria de scuze și explicații care păreau într-adevăr plauzibile, deși complet irelevante. Adrian ridică pixul de pe masă cu mâna stângă și trecu o linie peste numele lui.

– Și ce studiezi la facultate? începu el interogatoriul.

– Sport. Sunt mereu în mișcare.

– Poți să ne spui unde ai fost în noaptea când Iustin Lefter a fost ucis?

– Acasă. Cu iubita mea, care va confirma dacă e nevoie.

– Cu siguranță va fi nevoie. Cum o cheamă?

– Luna Gravu.

În privire îi fulgeră o sclipire, un colț al buzei i se ridică. Darius notă: mândrie, nu iubire.

– Cred că am vorbit cu ea la înmormântare, spuse Adrian.

– Da, eram împreună acolo.

– Unde ați fost ieri noapte? continuă Darius. Tot împreună?

– Da. La petrecerea lui Matei, la Snagov. V-am și văzut când ați venit să vorbiți cu Bella.

Era adevărat, Matei îi confirmase lui Adrian lista de invitați care fuseseră prezenți, printre care și Kaz Nebunu care le stătea acum în față. Dar petrecerile nu durează la nesfârșit, iar invitații amețiți de băutură nu sunt cele mai credibile surse atunci când li se cere să-și amintească exact cine și la ce oră a plecat.

Adrian își sprijini coatele pe masă, cu mâinile împreunate, și se aplecă înainte. Nu i se părea încă nimic suspect. Dar caracterul lui, după cum reieșise din spusele celorlalți, lăsa de dorit. În ciuda aparențelor, aflaseră că e un individ violent și abuziv, iar natura crimelor, deși nu era impulsivă, era sadică.

– Ni s-a spus că ai un temperament aprins și că devii adesea violent, îl confruntă Adrian.

– Cine v-a spus așa ceva? ripostă el.

– Toți cei care te cunosc, exageră Adrian.

Kaz pufni și-și dădu ochii peste cap.

– Niște invidioși, spuse el. Să vedeți cum arată Luna că-mi dați dreptate. Băieții dă bani gata când n-ajung la struguri se frustrează... sau când ajunge altul. De când m-am prezentat cu ea la braț, d-atunci toți au devenit șerpi care mă vorbesc pă la spate, așa că-mi dau seama ce v-au zis p-aici.

Darius și Adrian ridicară din sprâncene și-și aruncară un schimb de priviri. Ceea ce Kaz interpretează a fi o acceptare

tacită de felul: „așa e, bărbații sunt invidioși când vine vorba de femei, știm cum e, nu e vina lui” era de fapt un semn de atenționare: „ai auzit ce-a spus? Invidie și șerpi. Poate știe mai multe decât spune.” Adrian notă cele spuse pe o fișă separată de lista numelor, la fel ca în cazul celorlalți.

– Deci, tu nu erai invidios pe relația dintre Iustin Lefter și Arabella Oasenegre? continuă Darius din punctul atins anterior la care părea să fie sensibil.

– Nu, nu. *El* era invidios pă mine. Bella nu v-a povestit ce-a făcut? Când s-a îmbătat ultima oară s-a agățat de Luna.

– Asta ne-au spus-o ceilalți. Și n-a ieșit prea frumos pentru el. S-a lăsat cu un ochi vânăt.

– S-ar fi lăsat cu ambii dacă nu s-ar fi băgat Bella să-i ia apărarea. Știți, cu o femeie n-aș putea niciodată să fiu bădăran. Chiar dacă mă mai pierd cu firea, o fac doar față de cei cu care-mi permit. I-am spus să-și țină bărbatul acasă și am plecat împreună cu a mea de acolo.

– Știi că asta am putea-o considera ca posibil antecedent pentru uciderea lui, nu-i așa?

Kaz Nebunu amuți. Momentan părea să-și concentreze toate eforturile ca să nu răbufnească, fapt vizibil discret doar prin încheieturile degetelor care se albiseră din cauza pumnilor atât de încordați în strânsoarea lor. Pufni disprețuitor.

– Crima nu e stilul meu, spuse după un timp. Eu am alte metode dă răzbunare.

– Recunoști că ești răzbunător?

– Nu neg. Dar repet, am alte metode.

– Cum ar fi? îl presă Adrian.

– Să-l conving să-l invite p-un fraier, apoi să-l șantajeze, ca să-i arăt Bellei ce fel dă nenorocit e. Drăguța nu suportă să vadă nedreptăți. Și d-acolo micuța noastră începe să-și îndrepte atenția către vulpișorul rănit, în loc dă lupul cel rău. Asta ca să fiu băiat finuț, că puteam să i-o suflu direct.

Spusele lui nu doar că denotau un caracter manipulativ, chiar machiavelic, dar și un cinism cu care se raporta la semenii lui.

– Fraierul fiind Mihail Spahiu?

– Corect.

– Așadar, tu ești de fapt responsabil pentru toată noaptea în cauză?

– Exact.

Ambii rămaseră consternați de câtă orchestrare era în stare cineva care le fusese prezentat ca a fi o persoană impulsivă. *Dualitatea în cauză e periculoasă, într-adevăr, dar oare e letală?* se întrebă Darius în gând, dar întrebarea pe care o rosti cu voce tare era alta.

– Dar a fost o victimă întâmplătoare, nu-i așa?

– Din partea mea ca lider, da. Știam doar că Iustin simte inferioritatea în jurul lui și o taxează cu drag. D-acolo, și-a făcut-o cu mâna lui. Din păcate pentru el, nu știa un lucru, deși nici n-avea cum, că prea puțin îl interesa dă Bella. Știți, ea și Luna sunt prietene foarte bune. Am auzit într-o seară o discuție la telefon între ele. Mama Bellei a fost săracă lipită până să-l cunoască pă taică-su. Deși ea a crescut având destule, și-a văzut unchii, bunicii și alte rude cum au îndurat sărăcia. Avea un suflet mare. Mi-a povestit a mea că a văzut-o

dându-și hainele dă designer la colege mai sărace. Știați că ele sunt la medicină? Și frumoase și deștepte astea două.

Kaz Nebunu rânji, trecându-și limba peste buza superioară, într-un mod de-a dreptul dezgustător în opinia ambilor interogatori. Totuși, informația despre facultatea de medicină se putea dovedi utilă, o notară.

– Mă duc să aflu ceva, spusese Adrian și se ridică.

Darius încheie interogatoriul cu o ultimă întrebare:

– Mai e ceva ce nu ne-ai spus?

– Aveți grijă pă cine credeți din anturajul ăsta.

– Vom avea, apreciem sfatul. Am terminat aici, cred că te descurci să găsești ieșirea.

La câteva minute după ce Kaz Nebunu părăsi încăperea, Adrian tocmai se întorcea.

– Un student nu ar avea dreptul să comande capse, sau ketamină. Asta nu exclude posibilitatea de furt din laborator. Amalia spune că, în ciuda lipsei de fonduri, inventarul nu e foarte strict în mediul academic.

Darius oftă. Avea impresia că pe băiat îl separau doi neuroni de o legumă. Și totuși...

– Dacă avem de-a face cu un duet care-și împarte sarcinile? întrebă el speculativ. Înjunghierea și căratul cadavrului, executate de un bărbat, iar furtul de echipamente medicale și administrarea dozei corecte de ketamină, executate de o femeie?

– Dar atunci Bella ce motiv avea să-l omoare pe Spahiu? interveni Adrian. Păreau aproape îndrăgostiți.

Darius observă cum ultimele cuvinte îi părăsiră buzele cu emfază, dar își reîndreptă atenția către subiectul discuției.

Visarium

– Poate nu ea. Trebuie să vorbim cu Luna Gravu.

VI

În mai puțin de o oră Luna Gravu fusese și ea găsită și adusă la secție. Bianca o rugase să aștepte în aceeași cameră de interogatoriu, unde între timp se mai aflau doar notițele dezordonate și cămile goale de cafea. Tânăra avea un aspect blând, cu buclele blonde prinse la spate în grabă și ochelarii aurii așezați pe vârful nasului. Avea alura unui viitor medic, mai degrabă decât prietena ei, Arabella, care părea că s-ar fi potrivit mult mai bine altundeva, sub luminile reflectoarelor.

Ușa se deschise cu scârțâitul tipic, iar cei doi o găsiră așteptându-i răbdătoare, cu mâinile una peste cealaltă în fața ei.

– Bună, domnișoară, spuse Darius care intră primul în cameră și se prezentă.

– Bună ziua, domnule comisar, răspunse ea strângându-și mâinile în pumni.

– Cred că deja te-a sunat Kaz să te pună în temă.

– Da, mereu mă sună, n-avem secrete unul față de celălalt.

– Fără îndoială.

– Așadar, în legătură cu seara când Iustin...

– Nu-i nevoie, o întrerupse Darius. Îl credem pe cuvânt.

– Altceva ne interesează să aflăm de la tine, continuă Adrian. Știm ce fel de prieten este, dar nu și ce fel de iubit. Domnișoară Gravu, ne interesează cum se poartă cu tine, personal.

Luna Gravu se pierdu pentru un moment. Încurcată de răsturnarea situației, își retrase mâinile sub masă, unde putea să-și răsucească inconștient inelul de pe degetul mijlociu, departe de privirile lor.

– E un bărbat minunat, îl apără ea. Mereu atent și iubitor. N-a uitat niciodată aniversările noastre. La toate petrecerile și evenimentele sociale mergem împreună și locuim în același apartament de un an. Singurul timp care ne desparte e facultatea, suntem la profiluri diferite, știți...

– Știm, o întrerupse Darius. El la sport și tu la medicină. Cam frapant contrast între carierele voastre. Doar dacă nu vreți amândoi o carieră în învățământ. El prof de educație fizică și tu la cabinetul liceului. Ți-e viitorul?

Spusele lui provocară un efect subtil, umerii Lunei se relaxară, iar gestul anxios de a-și răsuci inelul încetă.

– Mi-ar plăcea să îngrijesc elevii.

– Și totuși, ești dintr-o familie mai bună decât el, încercă Darius în continuare să-i separe pe cei doi. Și-mi pare cu mintea mai ascuțită.

– Vă înșelați. Mă completează intelectual. Părerea lui e că degeaba știi carte dacă nu știi să o aplici în viață, cu oamenii, și el tocmai prin asta se remarcă. Se pricepe foarte bine la oameni.

– Adevărat, recunosc Darius. Se pricepe să-i manipuleze și să-i întoarcă unul împotriva celuilalt.

– Vai de mine, ce aberații.

– Asta credeți, domnișoară? Atunci explicați-mi de ce a orchestrat umilirea lui Mihail Spahiu de către Iustin Lefter, în așa fel încât prietena ta să poată fi apoi instigată împotriva

iubitului ei, din cauză că acesta încercase ceva cu dumneata, iubita liderului.

Luna deveni lividă. Sprâncenele ei, care până atunci erau încremenite ca după un tratament estetic, acum se arcuiră din colțul de deasupra nasului. Fetei îi scăpă un oftat chiar la auzul cuvântului „iubita”. Văzând aceasta, Darius continuă să-i atace slăbiciunea:

– Sau să spun direct proprietatea lui? întrebă Darius. Mi se pare că te păzește ca pe o motocicletă nouă pe care nu vrea să i-o zgârie careva. Spune-mi, de fapt, alți prieteni în afară de Arabella ai?

– Nu, oftă ea după un moment de ezitare.

– Așa mi se părea și mie. Tot cercul tău are probabil o impresie greșită despre tine, din cauza lui. Toți, cu excepția Arabellei. Ea e singura de la care am auzit altă opinie când a sunat-o colegul mai devreme.

– Bella e singura care știe ce e în sufletul meu, cedă Luna și, punându-și coatele înapoi pe masă, se sprijini pe ele. Singura...

– Nici Kaz nu e cine se prezintă a fi, nu-i așa? întrebă Adrian pe un ton mai înțelegător.

Luna scutură din cap.

– E un manipulator, continuă el. Asta am observat. A devenit vreodată violent cu tine?

Luna se îndreptă și-l privi ținută pe Darius.

– Niciodată, răspunse înainte de a-și feri privirea. Altfel tratează femeile.

– Cum ar fi?

– Nu știi sigur cum să mă exprim. Pe mine una mă zăpăcește de cap. După unele discuții simt că nu mai înțeleg nimic din lume, din oameni... din mine. Ce-i drept, nu face asta de față cu restul grupului, dar asta nu-l oprește să fie cu totul altă persoană acasă.

– Și sunteți conștientă de asta? continuă Adrian.

– Da. Am devenit conștientă datorită Bellei. Am înregistrat într-o seară una dintre certurile noastre, apoi i-am arătat-o. El chiar mă făcuse să mă simt nebună. Mă întreba unde fusesem timp de o oră după cursuri de nu-i răspusesem la telefon, apoi sărea la alt subiect, că primul nu-l mai interesa, până ajungea la altul, care doar în mintea lui se putea lega de primul și așa revenea la el. Gândea...

– Circular, o încurajă Adrian. Discuțiile cu el nu sunt liniare, cum e cea pe care o purtăm noi acum, ci se învârt în același cerc al insecurității lui.

Luna încuviință vehement.

– Credeam că am luat-o eu razna, până să-i arăt Bellei. Mi-a spus că nici ea nu înțelege nimic din logica lui. Eram două de aceeași părere, nu mai eram singură.

– Trebuia să punem pariu dacă are probleme cu capul sau cu nervii, îi șopti Darius lui Adrian.

Luna îl auzi totuși.

– Are cu amândouă. Cu capul când vine vorba de femei și cu nervii când vine vorba de bărbați.

Darius își drese vocea, apoi întreabă:

– Atunci, dacă-mi permiteți, de ce mai continuați relația?

– Pentru că mi-a luat tot, fără el n-am nici prieteni și nici încredere în mine... El mă ia la petreceri cu prietenii care acum sunt ai lui, deși Bella m-a introdus în grup. Mă încurajează de fiecare dată când am o zi grea la facultate... Am multe astfel de zile la medicină și simt că am nevoie ca el să fie lângă mine atunci. Chiar dacă-i cu totul altă poveste în restul serilor pe care le petrecem împreună, când îmi spune că n-o să mă iubească altcineva, că nu merit.

– Nimic din ce îmi spuneți că ați pierdut nu e irecuperabil. Într-o formă sau alta, fie că sunt vechii prieteni sau alții noi. Singurul pe care-l putem pierde cu adevărat e timpul, și-mi pare că al dumneavoastră vi se scurge continuu printre degete.

Acelea fură ultimele cuvinte pe care Adrian Zara mai reuși să i le spună drept o oarecare consolare, pe coridor, înainte de a o conduce până la ieșire. Îi înmână o carte de vizită, cum le înmânase tuturor celorlalți suspecti, apoi se retrase înapoi în secție.

– Îți pare vinovată? îl întrebă pe Darius

– E prea slabă să-și părăsească iubitul abuziv, nu-mi pare că ar avea tăria să facă nimic din cele înfăptuite.

– Mergem să revizuiam notițele?

– Aș prefera să vopsesc pereți, dar dacă insiști...

Reversul monezii de a fi crescut într-o familie de polițiști se făcea simțit. Pe cât aprecia Darius plimbările, interogatoriile și lipsa uniformei, pe atât de tare disprețuia orice birocrație.

Munca de judiciar n-avea sfârșit. Toate hârțiile scrise în timpul interogatoriilor fuseseră scoase din dosar și aruncate peste fotografiile făcute celor două scene. Stăruiseră prea mult asupra lor. Adrian tocmai își termina cafeaua, așezând cana peste foaia lui Alistar Brâncoveanu, care avea un alibi solid. La momentul ambelor crime fusese plecat din oraș, fapt pentru care avea toate dovezile de rigoare. Pe Matei Vulpe îl văzuseră cu ochii lor la petrecerea de la Snagov, acolo unde Kaz Nebunu îi văzuse pe ei confirmându-și astfel prezența la rândul lui. La fel și frații Damaschin, rămânându-le doar patru suspecti.

– Vraciu Emil e singurul dintre ei care a fost la mine în interogatoriu, spuse Darius ridicându-i foaia și împingând-o apoi în fața lui Adrian.

Acesta din urmă o ridică până la nivelul ochilor, vru să mai ia, absent, o gură din cafeaua care nu mai era, apoi își dădu seama de gestul mecanic și-și reîndreptă atenția către notițe.

– Care a fost motivul?

Darius ridică din umeri.

– Bella? presupuse el. Trebuie să recunosc, e singurul fir comun pe care-l pot trasa. Și gelozia e o motivație de neclintit.

– Pentru o crimă impulsivă, da, cum probabil ar comite Kaz Nebunu, dar crimele astea nu au fost impulsive.

– Nu, dar au fost personale. Când te apropii destul încât să simți un obiect ascuțit cum intră prin carne și ucide pe cineva... destul încât să simți viața cum se scurge printr-o

ultimă suflare, asta e o crimă foarte personală. Nu e cazul unora împuşcați pentru că datorau bani la cămătari.

– Atunci exclude-l pe Ciprian Rangă de la mine, conchise Adrian. E într-o relație serioasă de când a intrat la facultate. Bella nu-i prezintă niciun interes.

– Rangă are iubită? Săraca de ea.

– Lasă, la douăzeci de ani nu ești încă la vârsta la care să realizezi că-ți alegi iubitul după numele de familie pe care urmează să-l porți.

– Sau după soacra pe care urmează s-o ai.

Darius chicoti. Se simțea puțin stingher de o asemenea realitate. Nici numele lui nu era tocmai visul femeilor de a și-l lua pe semnătură. Lui îi amintea de povestea despre străbunicul întors din războiul balcanic de la începutul secolului trecut cu două gloanțe înfipite în umăr. Le-a supraviețuit, dar împreună cu o poreclă ce s-a imprimat asupra următoarei generații. Oricum, se resemnase de mult cu gândul că aceasta era cea mai mică dintre problemele lui. Între orele lungi când era prins la un caz și stările neplăcute cu care s-ar fi întors acasă pentru că nu-și putea lăsa neliniștea de la secție acolo unde îi era locul, nu blama nicio femeie că nu voise să-și împartă viața cu el. Abia putea el s-o facă.

– Aruncă și foaia lui Emil, e în aceeași situație.

Luându-i îndemnul ad-litteram, Adrian mătură cu mâna toate foile de pe birou, cu excepția celor aparținând lui Alin Kovaci și Valentin Vraciu. Și, desigur, hârtia lui Alistar Brâncoveanu care ferea fotografiile de urmele cafenii în semilună, imprimate de cămile lor. Gestul avu un efect cathartic.

– Ambii au fost la mine, spuse Adrian.

– Ce impresie ți-au lăsat?

– Stranie.

– Stranie?

– Nu au avut un alibi foarte solid, unul a dormit, iar celălalt a ieșit la plimbare cu mașina. Au fost singuri toată noaptea; în ambele nopți. Nu se pune problema să ne uităm pe camere de supraveghere... Altceva mi-a atras atenția. Aparent Vraciu nu-l suportă pe Nebunu, motiv pentru care n-a fost la petrecerile lui Matei de când cu incidentul. I-a spus să nici nu-l mai invite dacă vine celălalt.

– Și de ce l-a mai invitat pe nebun atunci?

– Luna. Aparent Bella are o influență foarte mare în grup, prin Iustin probabil, iar dacă ea spune să fie Luna invitată, Luna e invitată. Și vine la pachet cu Nebunu.

Adrian oftă și-și frecă mâinile peste ochi, apoi alunecară în jos peste obrajii care se adunau într-un pliu vertical atunci când zâmbea.

– Unele lucruri ar trebui să fie ilegale, deși nu sunt. Abuzul psihologic fiind cap de listă, spuse el.

– Zara, când abuzul psihologic o să fie măcar înțeles în afara unui cabinet de specialitate, eu mă înscriu la circ și plec în lume. Abuzul psihologic nu e înțeles nici măcar în relațiile în care există, de orice natură ar fi ele.

– Cum spuneam, suntem la un pas distanță de ideal pe scara evoluției.

Replica lui Adrian mai destinase puțin atmosfera. Acum reușiră ambii să zâmbească, deși succint, destul încât acele pliuri din obrajii lui să se arate.

Visarium

– Hârțiile astea nu-mi spun nimic, conchise Darius. Doar că niște copii de bani gata s-au pierdut cu firea când s-au văzut singuri într-un cadru strict și autoritar.

– Poate n-am pus eu întrebările care trebuie.

– Sau cui trebuie.

– Sugerezi că ne-a scăpat cineva?

– Nu. Sugerez că ar trebui s-o întrebăm pe Bella cine se vrea următorul ei pretendent cu destulă pasiune încât să-și omoare competiția.

Adrian încuviință din cap, puse mâna pe telefon și formă numărul misterioasei discordii.

– Deja i-ai salvat numărul, craiule? Vezi să nu te trec și pe tine pe lista de suspecți sau, mai rău, pe cea de victime.

Adrian zâmbi vag, dar nu din cauza glumei făcute de Darius, ci la auzul vocii calme și liniștitoare care-i răspunse apelului, confirmând că fata va fi la secție în cel mult o oră.

Pe blatul mesei din camera de interogare nu se mai afla nicio hârtie și niciun instrument de scris. Darius se asigurase de aceasta. În schimb, Adrian făcuse o cafea în plus și o așezase în fața lor alături de un pliculeț cu zahăr brun. Se împlinise ora când Arabella își respectă promisiunea. Glasul ei putu fi auzit pe coridor, întrebând-o pe Bianca unde era așteptată.

Sunetul pașilor ei se afunda mai mult în propriul ecou pe măsură ce se apropiau de ei.

– N-am întârziat, nu-i așa? întrebă ea intrând pe ușa lăsată deschisă. O închid?

– Cum preferi, răspunse Adrian. Țasta nu e un interogatoriu oficial.

Arabella lăasă ușa întredeschisă și se așeză în fața lor.

– Pentru mine? întrebă indicând cu degetul spre cana din fața ei.

– Dacă dorești, o invită Adrian.

Fata zâmbi și ridică pliculețul cu zahăr, îndoindu-l la jumătate până se rupse și tot conținutul de-o culoare la fel de caldă precum ochii ei se revărsă în cafeaua neagră. Își plasă ambele mâini de-o parte și de alta a căunii fierbinți și pentru un moment vru doar să și le încălzească. Vremea de septembrie se resimțea mai degrabă ca un octombrie târziu.

– Pot să vă ajut în vreun fel?

– De asta te-am chemat, îi confirmă Darius. Am vrea să știm dacă, dintre Alin Kovaci și Valentin Vraciu, a prezentat

careva un interes amoros față de tine. Sau, oricine altcineva din anturajul tău.

Arabella clipi des, ochii ei se plimbară pe tavanul încăperii, evitându-i pe-ai lui Adrian, și de acolo direct înapoi la cana de cafea.

– Pot să vă spun că singurul interes particular al lui Valentin e Luna. Ea nu știe nimic despre asta. Într-o seară s-a îmbătat și mi-a spus că-l omoară pe Kaz dacă o să continue s-o trateze pe Luna în halul în care o face. N-aveți idee cât de greu mi-a fost să-l calmez. Amărâtul cred că e îndrăgostit de ea de când a văzut-o prima oară.

– Iar Alin Kovaci?

Arabella pufni, apoi lăasă să-i scape un râs ascuțit. Clătină ușor din cap, spunând:

– Kovaci e un afemeiat. Mă place, nu spun nu, pe mine și orice-și plimbă coapsele pe sub o fustă. Nu cred că l-am văzut vreodată vorbind cu o femeie fără să-și încerce norocul. În special cu mine. La băutura, evident.

– În special? A existat vreun eveniment semnificativ?

– Iustin a fost un mare cuceritor înainte de a mă cunoaște pe mine și atunci s-a liniștit. Sau, cel puțin așa am crezut noi, toți în afară de Alin care îmi spunea mereu că l-a văzut ba cu una la cafea în Centru' Vechi, ba cu alta la plimbare pe Lipsani.

– Și l-ai crezut?

– Da' par proastă? Cum să nu-mi dau seama că face pe aliatul femeii înșelate în speranța că o să-mi înec amarul în cearceafurile lui?

Mai râse o dată, cu o poftă care nu mai era la fel de contagioasă ca înainte de moartea lui Mihail. Darius era acum aproape convins că vinovatul se arătase. Gelos pe Iustin, invidios pe Mihail și probabil umilit de faptul că Arabella, după moartea primului, îl alesese pe al doilea în locul lui.

– Kovaci știa despre tine și Mihail? întrebă el căutând o confirmare a profeției.

– Doamne ferește! Luna e singura persoană care a știut. Cu ea pot vorbi orice. Și nu cred că ar spune nimănui, în afară de fratele ei.

– Nici măcar lui Kaz? o presă Darius.

– Cu atât mai puțin.

– Spuneai că are un frate? reveni Adrian la ce-l interesase de fapt.

– Da. Faust Gravu. E mai mare decât noi, dar nu știu cu cât. De fapt, nu știu mai nimic despre el. Nu prea vine cu noi nicăieri.

Tocmai când Arabella voia să-și motiveze afirmația despre Faust, telefonul ei mobil începu să-i vibreze în geanta micuță, din piele întoarsă, de culoarea somonului, pe care și-o așezase pe masă. Sunetul era înfundat de conținutul ei în care se scâldea, printre faldurile mătășii negre, dar era inconfundabil.

– Mă scuzați, poate e important, spuse ea trăgându-l afară.

– Te rog, o invită el, iar ea răspunse.

– Luna, dragă, nu pot vorbi acum, sunt la secție... Iubita?... Stai, de ce plângi? Ești bine?... Kaz? Ce-a făcut iar nebunu'?

Arabella își acoperi gura cu mâna și întreaga ei postură se prăbuși, adusă în față de umerii îngreunați.

– Bella? îi atrase Adrian atenția înapoi la ei.

Fata își ridică privirea. Ochii ei se măriseră, iar sprâncenele-i erau atât de ridicate încât îi încrețiră fruntea în valuri adânci.

– Bella, mergem peste ei? continuă Adrian țintuindu-i cu seriozitate privirea.

Arabella îi ignoră întrebarea, deși privirea nu i-o mai putea ignora, spunându-i Lunei:

– Îi iau pe polițiști și ajungem imediat la tine, iubita... Nu atinge nimic... ieși din apartament... și așteaptă-ne.

Închise apelul și i se adresă lui Adrian, care n-o scăpase din priviri:

– Luna l-a găsit pe Kaz mort la ei în apartament.

Brigada omoruri sări în picioare ca la apel. Arabella ieși prima din cameră, iar ei o urmară într-o goană haotică prin care abia îi mai strigară Biancăi să ia legătura cu procurorul. În mai puțin de două minute se aflau în mașina ei și Darius îi spunea s-o calce, că-și asumă el responsabilitatea pentru viteză.

Tabloul III

Plecară prin spatele secției, pe străduțele înguste care funcționaseră și ele cândva în sens unic din cauza mașinilor parcate pe dreapta. Acum rar aveau de ocolit câte una.

Balcoanele goale, din piatră, aminteau de gloria scriitorului a cărui nume era purtat de stradă. Lipseau doar garguiele să alunge coșmarurile care ar fi putut să se abată asupra legendei lui dormind, cufundată în uitare.

Una dintre fațade avea câteva bârne expuse, într-un stil arhitectural care amintea de aceleași meleaguri străine de unde Adrian își avea originile.

Cât de familiară e o casă veche, la etajul căreia o singură lumină e aprinsă, gândi el.

Una dintre puținele străzi, destul de înguste încât să-și fi păstrat sensul unic, îi scoase pe bulevardul separat, de-a lungul, printr-un culoar cândva verde, acum acoperit cu frunze moarte din copacii de pe margini. Un frumos traseu de tramvai nefinalizat; nici odinioară, nici vreodată.

Arabella parcă mașina în fața unui bloc de zece etaje, bruscând frâna. Tustrei deschiseră și trântiseră ușile în urma lor ca hoții ce tocmai își sincronizau ceasurile înainte de o spargere. Doar că nu se aflau în fața unei bănci, ba dimpotrivă, ușa de la intrarea în bloc părea întredeschisă. Un vânt rece le bătea prin păr și prin oase celor trei siluete răvășite, de parcă moartea ieșise în grabă prin crăpătura celor două uși, făcându-se curent în urma ei.

– Etajul șapte, apartamentul șaiszeci și nouă, le indică ea adresa în timp ce deschidea interfonul cu o cartelă.

Adrian o privi puțin încurcat, iar ea, văzându-i confuzia, îi explică:

– Am o copie după cheile ei. Nu vrei să știi de ce a fost nevoie să facem asta.

Știa. Încheindu-și afirmația laconică, le ținu ușa deschisă până cei doi se grăbiră pe scări înaintea ei, ignorând liftul. Bocancii lor grei nășteau un ecou haotic pe care ea îl urmă. Ajunși la etajul șapte, o văzură de îndată pe Luna în capătul coridorului, prăbușită, cu spatele lipit de perete și capul plecat pe genunchi, chiar în fața unei uși deschise în lături.

Adrian se repezi la ea și o ajută să se ridice.

– Te simți bine? o întrebă el. Chemăm o ambulanță?

– Nu... nu... se tângui printre suspine. Eu sunt bine, doar...

– Te scoatem de aici, hai să mergem. Darius? Mă întorc la secție cu fetele.

Răspunsul comisarului veni cu o întârziere neobișnuită:

– N-o lăsa pe Bella să intre aici. Eu rămân să aștept medicina legală și criminaliștii.

Adrian, mânat de curiozitatea lui, aruncă o singură privire fugară înăuntru. Nu putu să vadă decât sânge. Corpul lui Darius, împietrit parcă în rama ușii, obstrucționa o mare parte din scenă. Peste tot, sânge.

Cu ce naiba ne confruntăm acum?

Acela era singurul gând pe care Adrian avu timp să-l formuleze până să audă pașii Arabellei cum urcă scările, ajungând și ea pe același palier.

– Mergem înapoi la secție fără discuții, îi spuse acesta la fel de laconic precum și ea o făcuse mai devreme.

– Dar Kaz... încercă ea să protesteze, însă Adrian o prinse ușor de umăr și o întoarse din drum.

– Se ocupă Darius, îi șopti. Luna are nevoie de tine.

Pe drum, înapoi pe scările abia urcate, Adrian își scoase jacheta de piele și o așeză pe umerii Lunei. Părea că ea ajunsese acasă, își agățase jacheta lângă chei și nici nu apucase să se descalțe până să-și dea seama ce se întâmplase.

– Luna?... Iubita?... Spune ceva, ești bine, ai pățit ceva?

Luna Gravu doar scutură încet din cap, incapabilă de a lega o propoziție coerentă. Ajunși la mașină, Adrian îi deschise ușa și o lăsă pe ea să stea singură pe bancheta din spate, oferindu-i spațiul de care avea nevoie ca să se adune. Își întoarse apoi atenția asupra Arabellei. O privea pe deasupra plafonului, mai degrabă pentru a-i cere acordul să urce lângă ea în față decât pentru a primi înapoi acea privire pătrunzătoare, la care ea adăugă răspunsul:

– Nu mușc, nu zgârii.

Adrian își suprimă un zâmbet involuntar, privind în altă direcție pentru a-i ascunde orice urmă când urcă lângă ea. La două minute după ce se aflau în drum înapoi spre secție se intersectară cu autoritățile convocate de Darius. Luna, atrasă de luminile și sirenele lor, întoarse imediat capul să le urmărească prin geam.

– Se duc... la Kaz, nu-i așa?... Se duc să-l ajute pe Kaz, reuși ea în fine să articuleze.

Arabella și Adrian se priviră unul pe celălalt fără a-și putea găsi reacția potrivită. De cum intrară în secție, Adrian le conduse pe cele două sus, pe scări, până în biroul lui; acolo unde nu se aflau zeci de fotografii morbide întinse la vedere.

Biroul lui nu avea un aspect cu mult mai diferit decât al lui Darius. Diferența fundamentală o alcătua un copăcel în ghiveci, așezat între geam și birou, și o măsuță de cafea în fața canapelei, semn că era folosită pentru socializare mai mult decât pentru recuperare. Le pofti pe cele două domnișoare să se așeze acolo, urmând îndemnul cu întrebarea:

– Luna, îți aduc ceva? O pătură? Poate ți-e frig? Poate vrei un ceai sau o cafea.

Încă era nesigur dacă tremuratul ce-o cuprinsese se datora frigului sau șocului. Luna își ridică privirea de pe genunchi, îl privi țintă pe Adrian cu ochii apoși, în jurul cărora se scurgea rimelul, și spuse doar:

– Unde-i Kaz?

Clar, e în șoc. N-o să ne fie de niciun ajutor.

– Lasă-l pe Kaz, iubita, o consolă Arabella prinzându-i obrajii între palme. Hei, hei. Uită-te la mine. Vrei să-l sun pe Faust?

Luna, părând complet ruptă de lume și realitate, încuviință atât de subtil încât gestul îi scăpă complet lui Adrian.

Arabella își scoase telefonul din geantă și apelă unul dintre contacte.

– Uite, sună... Alo? Faust, vreau să ți-o dau pe Luna la telefon.

Ce nume dubioase le sunt date copiilor în lumea din care provin, gândi Adrian în timp ce Arabella îi întindea telefonul prietenei ei.

– Bună, eu... nu știu... nu știu ce s-a întâmplat... la secție. La... ce secție?

– Unu, răspunse Adrian.

– Secția Unu.

– Biroul Investigații Criminale, completă el. Când intră să spună la secretariat că-l așteaptă Adrian Zara, altfel n-o să aibă voie să urce.

Luna părea încurcată. Arabella îi luă cu grijă telefonul din mână și repetă cuvintele, apoi închise. Adrian deja își făcuse un plan în minte, oglindindu-l pe cel gândit de Darius cât aștepta neclintit întăririle, plecând de la acel singur fragment al scenei pe care-l văzuse.

Sângele.

Oricine a făcut-o, probabil s-a folosit de celelalte două crime din anturaj și nu a știut nimic despre faptul că niciunul dintre cadavre nu era pătat de sânge. Și cred că știu cine a fost.

– De fapt, spuse Adrian, o să mă duc la parter să-l aștept pe Faust Gravu personal.

II

Darius rămăsese ținut în tocul ușii de la apartamentul cuplului. O simți pe Amalia cum trece pe lângă el, urmată de brancardierii Sasu și Blenche.

– Nu vă supărați, e nevoie de o statuie pe platoul trei de filmare, aici e cu acțiune, poliție, urmăriri în direct, din astea, spuse Amalia postându-se între Darius și cadavru.

Automutilare? Sinucidere? Nu, nu-i deloc tipologia adecvată... gândi el în continuare, ignorând-o. Doar dacă nu cumva a preferat asta în loc să fie închis. Poate chiar el era vinovat de moartea lui Iustin și a lui Mihail. Nu, ceva nu se leagă... Sunt prea multe tăieturi, prea haotice și... violente.

Se mai scurse o vreme până să treacă și criminaliștii pe lângă el, cu foșnetul specific al combinezoanelor albe care mereu i-au amintit de o echipă de deratizare. Sub blițurile aparatelor de fotografiat, ochiul victimei încă deschis, doar în aparență viu, își arătă adevăratul contrast pe care-l căpăta de la sângele întunecat ce-l înconjură. Un ochi hain și rău care cuprindea toate nenorocirile pe care cei din jurul lui le înduraseră. Sau, poate aceasta era doar impresia lui Darius, care știa exact ce fel de om se afla în fața lui: nonșalant, sprijinit cu umerii de perete, în timp ce picioarele i se alungeau aruncate pe covorul îmbibat de sânge. Sau era și aceasta din urmă doar o impresie? Deși, sub fiecare spasm al luminilor tari și albe, Darius se reasigura că un covor uscat nu strălucește. Nu cum strălucea încă sângele care-i cursese victimei din toate tăieturile adânci care-l eliberaseră de orice

durere. Ce strălucea și mai violent era totuși altceva; era dâra tăioasă a unei lame.

– Suspectezi sinucidere? o întrebă pe Amalia.

– Suspectez că trebuie să-ți vii în fire, îi răspunse privindu-l în ochi. Teoriile sunt parte din fișa postului tău, nu al meu. O să revin cu certitudinile medicale după necropsie, ca de obicei.

– Din punct de vedere medical, Amalia. Mi se par prea multe tăieturi.

Părea că n-o auzise. Amalia își îngustă ochii bănuitor. Se întoarse înapoi la trupul neînsuflețit care-i atrase privirea ca vrăjită.

– Aici ai dreptate, confirmă ea.

Înaintă și se aplecă peste cadavru, atentă ca părul ei prins peste umăr să nu-și afunde vârfurile firelor în sânge.

– De fapt, spuse ea ridicându-și bărbia, dar păstrându-și privirea lipită de artera femurală parțial descoperită. Nu numărul mă neliniștește, ci adâncimea. La ultimele dintre ele ar fi fost atât de slăbit de la lipsa de sânge, încât ele ar fi trebuit să fie mai superficiale. Dar toate tăieturile par a fi la fel de adânci la prima inspecție.

– Dacă nici asta nu e o crimă dictată de impuls, alta sigur nu-i.

– Din nou, Darius, asta ține de expertiza ta. Stai așa, își dădu ochii peste cap. Adrian e la secție și n-ai cu cine să-ți împărtășești ideile, de asta m-ai luat pe mine locțiitor. Vezi că era șefu' în spate, ia-l pe el de mânuță și pe mine lasă-mă să-mi adun mortul.

Darius oftă, conștient de altfel că ea are dreptate. Se obișnuise să lucreze în doi, iar acum când se vedea singur, instinctiv căuta pe cineva cu care să comunice. Damienov se furișase în spatele lui, privindu-i peste umăr către carnagiul din sufragerie; către petele de sânge întinse până în hol.

– Împușcatu, nu-mi vine să cred c-o spun, dar de data asta poți pleca.

Darius se întoarse către comisarul-șef, vizibil confuz din cauza remarcii lui.

– Măcar unul dintre noi doi trebuie să fie aici.

– Da, unul dintre cei care lucrează la caz. Voi aveți destulă bătaie de cap cu ultimele două crime și văd și eu că asta e un *modus operandi* complet diferit. Uiți că nu-i prima oară când mă confrunt cu o crimă?

Damienov îl privi cu o sprânceană ridicată și capul puțin aplecat.

– Nu, de fapt, credeam... începuse Darius, dar se opri.

Avea dreptate. Și el credea același lucru: că au de-a face cu alt criminal și că altul era motivul ultimei crime, față de motivul primelor două.

– Hai, ne întoarcem la secție cu criminaliștii și vedem acolo cui repartizează Jugănarul cazul.

Darius Împușcatu aprobă resemnat. Încerca să renunțe la un sentiment straniu, de parcă-i scăpa ceva important. Distras de un vâl asemenea unui déjà-vu, plecă resemnat împreună cu comisarul-șef.

III

Trecură de-a dreptul prin sensul giratoriu, demarcat doar prin vopseaua aruncată pe asfalt și văzut din aer ca un semn de interdicție. Bulevardul îi întâmpină cu clădirile-i ornate, aducând aminte de o epocă apusă a burgheziei; cu geamuri înalte care să poată ilumina încăperile cu un tavan ce ar fi fost, parcă, inspirat de biserici.

În schimb, secția era o clădire circulară, lipsită de colțuri, menită să inspire transparența spectatorilor ei permanenți. Treptele, flancate de două rampe, erau rotunjite într-un stil baroc. Aceeași rotunjime care era menită odinioară să îmbie vizitatorii caselor burgheze înăuntru, la baluri și serate, acum invita doar publicul unui oraș în ruine să-și caute refugiul în siguranță și încredere.

Dar secția mai era un refugiu doar pentru forțele de ordine. Pentru Darius care, împreună cu comisarul-șef, află de la Bianca ce se întâmplase în lipsa lor. Și pentru fetele aflate în biroul lui Adrian Zara, care îl interceptase pe fratele uneia și confidentul celeilalte. Inspectorul îl conduse pe Faust Gravu spre una dintre camerele pentru interogatorii de cum pășise în secție.

— Știi ce crede, lasă-mă să mă ocup eu, spuse comisarul către Damienov înainte de a se despărți pe hol.

Darius continuă încă o bucată de drum, drept înainte până la camera unde acum știa că se află colegul lui împreună cu suspectul principal fantomă. Deschise ușa, datată probabil de pe aceleași timpuri preistorice dinaintea crăpăturilor din

pereti, care acum îi părea mult mai grea. Interogatoriul se întrerupse brusc și laconic:

- Gata, ați terminat aici.
- Poftim? ripostă Adrian ridicându-se din scaun.
- Nu mai e cazul nostru.
- Ba eu cred că da.

Darius îl privi cu ochii autoritari, întunecați de umbra părului alb, se apropie și îi șopti apăsător:

– Șefu' a spus că nu. Ai apucat să vezi măcar ce era acolo? Da? N-ai observat că scena e complet diferită? Avem sânge peste tot și...

- Și ce?

Darius aruncă un ochi spre Faust, fără a-i găsi însă privirea, apoi conchise:

- Hai afară să vorbim.

Chipul livid a lui Faust Gravu privea acum de la unul la altul, cu aceeași ochi apoși ca ai surorii lui, dar înrămați de cearcăne în loc de rimel scurs. Adrian Zara se scuză față de el, apoi ieși grav din cameră; tropăind cu cizmele pe dale și lăsând ușa să se trântescă în urma lui, dacă n-ar fi prins-o Darius din mers.

– Mai avem o problemă în afară de scena care e un dezastru, deci complet lipsită de semnătura celorlalte.

- Care?

– Semnul. Și motivul. N-a fost găsită nicio ilustrație. De asemenea, știm că nu avea de-a face cu Bella ta, de care celelalte două crime sunt legate în mod direct.

– Cu motivul sunt de acord, dar ilustrația ar putea încă să apară așa cum a apărut la Iustin Lefter mai târziu, pe mormânt.

Darius își strâmbă buza de sus nemulțumit, dar încheie subiectul:

– Lasă-l pe Gravu aici, o să se ocupe altcineva de el. Bine că l-ai reținut.

– Ceva îmi spune că tot sunt legate, susțin eu în continuare.

– Atunci explică-mi motivul, îl contră Darius.

– Încă nu pot.

– Eu pot. Kaz Nebunu era un bărbat abuziv cu iubita lui. Fratele ei, care probabil știa și căuta de mult ocazia să se răzbune, a profitat de oportunitatea celorlalte două crime întâmplătoare în anturajul surorii lui și i-a ucis iubitul. Doar că, neștiind nici de absența sângelui, nici de prezența ilustrațiilor, comite două greșeli capitale în tentativa lui de reproducere.

Adrian mai șovăie câteva momente până să se pună în mișcare și să-și abandoneze pledoaria. Explicația elocventă a lui Darius se înșiră de-a lungul scărilor pe care le urcă. Ajunși înapoi în biroul lui Adrian, și implicit la fete, Arabella îi asaltă cu întrebări.

Da, Faust ajunsese. Nu, nu putea urca pentru că era prins într-un interogatoriu. Da, era suspectat de uciderea lui Kaz Nebunu.

– Dar e absurd! răbufni ea. Cum rămâne cu Iustin și Mihail? Cineva ne omoară prietenii și voi tocmai pe Faust vreți să-l scoateți vinovat?

– Bella, calmează-te, îi spuse Adrian. Tot ce facem este pentru siguranța voastră.

În acel moment din celălalt birou răsună melodia de chitară până să fie întreruptă de:

– Darius Împuşcatu.

– Am o descoperire inițială și mă gândeam s-o împărtășesc înainte de a începe necropsia, se auzi vocea jovială a Amaliei.

– Uimește-mă.

– Încheieturile degetelor. Victima voastră era stângace, dar arma crimei era în mâna dreaptă. Acum sunt convinsă că n-a fost sinucidere.

– Nici nu mă îndoiam.

Darius închise apelul și se întoarse înapoi, acolo, unde întrebările și reproșurile Arabellei doar creșteau în intensitate. Cu un fluierat impunător, Darius îi amuți pe toți.

– Luna, poți să-mi spui dacă Faust știa despre Kaz că e stângaci?

– Da... nu... nu știu... nu cred?

– Suficient, interveni Arabella. O duc la mine acasă până binevoiți să vă veniți în fire și să căutați adevăratul criminal.

O ajută pe Luna să se ridice și apoi ieșiră din birou. Cei doi rămași în urmă auziră o ultimă întrebare glăsuțită stins, din coridor:

– Kaz unde e...

IV

Darius și Adrian priveau pierduți aceleași fotografii ale primelor două crime. Brigada omoruri era încercată de resentimente profunde față de lipsa imaginilor cu a treia victimă. Acelea ajunseseră să fie investigate acum de alții, nu știau cine. Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore de la săvârșirea acesteia, când Amalia Golan dădu buzna la ei în birou.

– O să mă adorați pentru vestea asta, izbucni ea.

– Îți dai demisia și te duci în Moldova să cultivi prune, iar în fiecare toamnă ne aduci țuică de calitatea întâi?

– Poate la pensionare, sau în visele tale. Oricum, parcă preferai un whisky, pe care nu l-aș refuza, dar înapoi la motivul pentru care am venit de fapt: ce credeai tu că lipsește celei de-a treia crime ca să fie făcută legătura între ea și primele două?

– Motivul și semnătura, adică ilustrația.

– Cu primul vă descurcați voi, că sunteți isteți și oricum nu-i de competența mea, dar cu a doua mi-e milă de voi.

Spunând acestea, le aruncă în față o fotografie în care se vedea spatele lui Kaz. Încadrat între omoplați și ceafă, se întindea un tatuaj cu portretul unui leu înrămat de o coamă stufoasă.

– Ei și, era în zodia leului.

– Greșit, era în zodia scorpionului. Dar asta explică de ce nu era o ilustrație și nici n-o să fie.

– Pentru că e tatuat?

– Cu un leu, punctă Amalia rânjind.

Interlocutorii-i erau complet debusolați și de entuziasmul, dar și de informațiile pe care Amalia Golan părea să le dețină.

– Se credea leul din junglă?

– Suntem în București, leii stau în cușcă. Sau împăiați la Antipa.

Văzând că marea ei dezvăluire nu stârnește efectul dorit în expresiile celor doi, pufni, își încrucișă brațele și începu să facă pași prin încăpere.

– Mă băieți, voi ați fost vreodată la Louvre?

– Tu să te miri dacă Darius a fost până la Antipa. El crede că Brâncoveanu e cartier.

– Greșit, e brandy, îl corectă Amalia. Revenind la artă, ați observat că arta a devenit din ce în ce mai lipsită de esență?

– Desigur, că noi mergem în fiecare vineri la câte o galerie de artă, așa ca tine care ai liber la sfârșit de săptămână. Și luni dimineață când nu avem cadavre întinse pe masă avem timp să și dezbatem ce am admirat. Noi cu scheletii, că restul sistemului judiciar vuieste după cazuri penale.

– Azi e marți. În fine, atunci trebuie să mă credeți pe cuvânt cu ce v-am spus, se arătă Amalia impasibilă față de sarcasmul comisarului. Ce esență credeți voi că-i lipsește artei moderne?

Cei întrebați ridicară din umeri la unison.

– Esența divină.

– Ei, ne-am dat dracu', răspunse Darius. Ești și dusă la biserică tu.

– O să fiu când o să aibă cine să mă ducă; așa, elegant, în rochie albă. Dacă nu te oferi, atunci nu mă mai întrerupe.

Darius își ridică mâinile cu palmele înspre ea ca și cum ar vrea să se predea.

– Așadar, continuă ea, toată arta secolelor trecute a fost închinată cuiva, ori lui Dumnezeu ori unui mecena, dar tot de-ai lui Dumnezeu erau și acei mecena, cumva. Deci, ce s-a pierdut e delirul divin canalizat de artist prin stări de entuziasm și melancolie ca să-și materializeze arta. Acum, arta se închină doar unui ego de artist ratat.

– Și cum se leagă asta de crimele noastre?

– Ah, deloc. Voiam doar să mă dau mare că am timp liber în care să mă duc la vernisaje.

– Hai că ești simpatică.

– Înțeleg de ce voi nu vizitați muzee de artă, pentru că la drept vorbind nu-i cine știe ce de văzut la expozițiile contemporane, dar din cauza asta habar n-aveți cum vi se leagă crimele. O să vă las poza asta ca indiciu, mai multe n-ar trebui să știu. Am aflat că nu mai e cazul vostru, dar o să fie atunci când vă veți da seama.

– Glumești, nu-i așa? protestă Darius.

– Cum ai glumit și tu cu dusul la biserică.

– Chiar am glumit.

– Ba, chiar ai avut dreptate, nu sunt prea dusă la biserică.

După ce Amalia părăsi încăperea, Adrian așeză centrat pe blatul biroului poza cu tatuajul, iar în stânga și-n dreapta rearanjă ilustrațiile pictate, care păreau acum foarte simpliste în comparație.

- Ei bine, filosof de mahala? întrebă Darius.
- N-am nici cea mai mică idee.
- Eu s-ar putea să am, dar pe altă cale. Faust Gravu n-am aflat că studiază psihiatria?

Adrian aprobă. Suspectul lor studia o disciplină apropiată, dar și foarte îndepărtată de cea a surorii lui. În special în practică.

– Știu cum ne luăm cazul înapoi, spuse Darius și se ridică brusc din scaun.

Porni spre camera unde spera că Faust Gravu încă era supus interogatoriului. Adrian îl urmă reticent, stăruind cu privirea asupra tatuajului, sperând să-i rămână întipărit în minte.

Prin oglinda securizată, Victor Jianu și Sergiu Vasian erau priviți de superiorii lor, inclusiv Damienov care superviza atent procedura, cum îl interogau pe Faust Gravu.

– Serios? Ei au preluat cazul? Țștia doi habar n-au să pornească sirenele de pe mașină.

Darius era siderat.

– Măcar au mașină, le răspunse comisarul-șef. Oricum, Jugănaru vrea interogatoriul ăsta încheiat cât mai repede și colegii voștri de la omoruri sunt ocupați, așa că eu iau deciziile. Și eu consider cazul mai simplu decât un furt calificat, deci n-au decât să-l preia ăștia doi, care ne promet un viitor strălucit.

Darius își scutură capul complet dezaprobator, dar nu voia să dea glas argumentelor contradictorii care i se formaseră pe nesimțite în gând. Procedura fusese încălcată. Putea să-i atace decizia direct în fața procurorii. Dincolo, interogatoriul curgea nederanjat de audiența voalată.

– Vă lipsește câte o țigla, auziră cu toții vocea revoltată a suspectului, dacă voi chiar credeți că mi-aș periclita cariera și viața din cauza jigodiei ăleia.

– Și totuși, nu ai un alibi, îl acuză Victor Jianu. Iar de motiv să nu mai vorbim. Știm toată povestea dintre Kaz și Luna. Îți iubești sora, nu-i așa?

– Da. Orice frate își iubește sora, asta nu dovedește nimic.

– N-ai declarat că ai fost martorul unei *intimidări* între cei doi? repetă Sergiu o parte din relatarea anterioară a lui Faust pe care o avea în față.

– Ba da.

– Și în niciun moment nu te-ai gândit să-i răspunzi cu aceeași monedă?

– De fiecare dată când îi vedeam fața îmi venea să-i sparg dinții. L-am prins de gât de câteva ori și o dată chiar l-am izbit de perete când l-am văzut că întrece măsura cu Luna.

Victor îi aruncă o privire lui Sergiu, apoi reveni cu ochii ațintiți asupra lui Faust:

– Acum înțelegi de ce ești suspectul nostru principal.

– Toate au o limită, spuse Faust cu buzele subțiri încordate și privirea sticloasă întunecată. Am încercat s-o conving pe Luna să-l părăsească, dar modul cum o juca între afecțiune și abuz psihologic i-a creat dependență. Am încercat să-i explic și asta, dar nu aveai cu cine să te înțelegi.

– Și prin urmare, ai încercat să-l elimini tu pe el, definitiv, când ți-ai dat seama că pe ea n-o vei convinge să-l excludă din viața ei, îl presă Victor în continuare.

– De câte ori să vă mai spun că nu eu l-am omorât?

Faust se aruncă resemnat pe spătarul scaunului. De partea cealaltă a oglinzii, Adrian își scoase telefonul. Citi un mesaj primit de la Arabella, trimis în urma informațiilor aflate de la Luna, apoi se întoarse către Darius:

– Știi cum vrei să dovedești că Faust nu-i implicat, îi șopti.

Darius ridică o sprânceană către el, apoi își aplecă ușor capul spre telefonul pe care Adrian îl ținea înclinat ca să poată citi și el mesajul. Zâmbi, iar Adrian îi făcu semn cu ochiul.

– Cazul ăsta e tot al nostru, îl auzi Damienov pe comisar cerându-i pe un ton hotărât.

Fără să admită vreo rezistență din partea comisarului-șef, Darius le întrerupse brusc interogatoriul celor trei. Adrian rămase neclintit, privind cu mare interes la cei doi ofițeri care se pierdeau acum cu firea unor studenți ce-și notaseră greșit tema pentru examen.

– Ăla e dosarul de la criminaliști? întrebă Darius indicând cu degetul spre un carton de culoare nisipie, îndoit ca să ascundă conținutul.

Victor se grăbi să aprobe din cap, iar Darius îl ridică de pe masă, deschise coperta și alese ce considera el a fi cea mai sângeroasă dintre fotografiile de la locul faptei. O ridică până în dreptul privirii ca s-o studieze un moment, apoi o aruncă pe masă, în fața celor trei spectatori. Cadrul înfățișat era prins de la umăr în jos, pe aceeași parte cu ochiul mereu vigilant, după cum își aminti Darius.

Efectul apăru imediat. Expresia lui Faust se alteră dramatic. Sângele i se retrase din obraji și chipul îi deveni de o paloare cadaverică. Nasul i se strâmbă, iar gura-i rămase ușor întredeschisă. Dură o fracțiune de secundă, până să-și ia privirea de la fotografie și să și-o îndrepte către peretele aflat în dreapta lui.

– Pasiunea pentru medicină e trăsătură de familie la ăștia doi, spuse Darius. Dar în timp ce sora lui urmează cursurile aferente, el s-a îndreptat către psihiatrie, care e cea

mai apropiată disciplină ce-i permite să fie medic, fără să se expună voluntar la vederea sângelui. Băiatul nostru suferă de hematofobie, nu-i așa?

Comisarul îl privea răbdător pe Faust cum își mușcă buza de jos.

– Așa-i, răspunse el.

– Ne înțelegem, deci.

Darius se întoarse către cei doi ofițeri, schimbând tonul calm pentru unul mai răspicat:

– Spuneți-mi că o asemenea crimă putea fi săvârșită de cineva care leșină dacă își taie degetul în marginea unei hârtii.

Afară, Damienov oftă și-și acoperi ochii cu mâna pentru un moment, înainte de a reveni la poziția inițială cu mâinile încrucișate la piept.

– Nu-nțeleg, asta e o veste bună, îi contrazise Adrian starea aparentă. Înseamnă că ne putem ocupa tot noi doi de caz, iar alții rămân disponibili.

– Nu, băiete. E de rău. La trei victime înseamnă că avem de-a face cu un criminal în serie. Și-ncă unul care se mișcă atât de repede, încât toate forțele de ordine trebuie ațintite spre el. Nimeni nu va fi liber până nu vom închide cazul. Mă tem chiar că vom avea nevoie de întăriri.

Damienov se întoarse către coridor ca să-i comunice Biancăi să adune tot Biroul Investigații Criminale în sala de conferințe de la parter împreună cu șeful de sector, Octavian Fedeleș. Adrian abia acum se simți liber să-l urmeze pe Darius înăuntru.

Toate fotografiile de la cele trei crime fuseseră adunate și lipite de pereții sălii de conferință, alcătuind un fundal macabru pentru silueta dreaptă a lui Damienov. Comisarul-șef se plimba nerăbdător prin fața forțelor de ordine adunate acolo în sprijinul cazului. Durase mai bine de o oră până când acestea fură convocate. În acest răstimp, unii se așezaseră în jurul mesei rotunde, pe care se aflau hârtiile cu notițe de la interogatorii, rapoartele criminalistice, armele folosite în săvârșirea crimelor și căni de cafea; iar alții se adunaseră la pervaz. Făcând excepție, Adrian Zara și Darius Împușcatu sprijineau peretele dintre ușă și comisarul-șef, convinși că se aflau acolo să dezvăluie adunării ce știau despre caz.

Damienov se opri în loc, își aduse mâinile la spate și-și drese vocea. Începu briefingul:

– Imaginile pe care le vedeți în spatele meu aparțin unor crime diferite, trei la număr, executate într-un timp record de doar șapte zile, prima fiind găsită miercurea trecută. Oricine le-a comis, e clar că a vrut să transmită un mesaj, deși nu știm cui: nouă sau publicului. Inițial am suspectat varianta din urmă, prima crimă fiind expusă, dar celelalte două ne-au dezmințit teoria. Dacă, dimpotrivă, spera să atragă atenția presei, atunci speră degeaba pentru că nu vom publica niciunul dintre cazuri, ca să nu-i oferim atenția pe care ar căuta-o. Nu în ultimul rând, și noi am crezut până de curând că a treia crimă aparține unui alt făptaș, dar cu aportul Amaliei Golan, medicul nostru legist, s-a dovedit a fi o ipoteză falsă.

Amalia se apropiase de Darius, cu un aer triumfător, sprijinindu-se de același perete al cărui var era departe de a se apropia de albul imaculat al halatului ei.

– Deci lui i-ai spus, nu ți-ar fi rușine, îi șopti Darius.

– Normal că i-am spus, doar el m-a preferat să mă ocup și de ultima victimă, spre deosebire de voi care ați fost puțin cam excluși.

– Suntem ultimii proști, îi confirmă lui Adrian.

– Nici pe departe, îl contrazise Amalia. Uită-te ce fețe contrariate au cei de la masă.

Avea dreptate. Aproape toți îl priveau circumspect pe comisarul-șef și pe cele trei siluete care șopteau conspirativ, sprijiniți de peretele din dreapta lui. Atmosfera tensionată scotea în evidență fiecare șoaptă sau gest.

– Toate victimele aveau între douăzeci și unu și douăzeci și doi de ani, continuă Damienov. Sunt studenți sau proaspăt absolvenți ai facultății. Având tot viitorul în față, dar fiind vinovați...

– ...de câte un păcat capital...

Intervenția lui Adrian atrase toate privirile asupra lui.

– Ei, bună dimineața, flăcău. Hai, nu vrei să împărtășești cu clasa ce revelație *divină* ai avut?

– Alegoria. E o ilustrație veche în care fiecărui păcat capital i se atribuie câte un animal simbolic. Primul, avariția, reprezentat de o broască, motiv pentru care Iustin Lefter a fost ucis. Era un băiat de bani gata care măsura valoarea umană prin sumele din cont.

– Atunci, al doilea e Mihail Spahiu, realizează Darius conexiunea. Șarpele nu e păcatul originar al cunoașterii, ci

păcatul invidiei. Știm că era invidios pe Lefter, și pe stilul lui de viața, nu că era bogat, ci liber să-și trăiască viața cum voia.

Darius privi în stânga către Adrian și-n dreapta către Amalia pentru o reacție, dar acestea întârziară să apară.

– Și al treilea, pe care voi nu l-ați crezut legat de primii doi, a fost leul, reprezentativ pentru furie, încheie Amalia.

– Kaz Nebunu avea probleme la mansardă, continuă Adrian justificarea simbolică. Toți, de la prieteni la propria iubită, au suferit din cauza asta. Deci, a fost pur și simplu o coincidență că avea tatuajul pe care-l vedem în ultima imagine, astfel încât criminalul nu a trebuit să-și lase semnătura la locul faptei...

...sau poate un semn distinctiv care se potrivește cu profilul lui psihologic, doar nu degeaba a fost alcătuită alegoria legând furia de leu, mai gândi Adrian în sine-a-i abstractă.

Un murmur straniu străbătu întreaga sală. Era greu de spus dacă șoaptele erau aprobatoare sau dezaprobatoare, dar cert era că fiecare avea acum o imagine care i se contura în spatele măștii.

– Atunci, se remarcă una dintre voci, plecăm de la premisa că cine i-a ucis le era apropiat, dacă știa despre tatuaj?

– Nu neapărat, îl contrazise Amalia. L-am găsit îmbrăcat doar într-un halat, care îi descoperea ușor spatele mânjit de sânge. Probabil i-a atras atenția criminalului care l-a întors după ce a murit ca să-i dezvăluie tatuajul. De aici aș deduce mai degrabă că nu-și cunoștea personal victima, nu

atât de personal. Nu încât s-o fi văzut fără tricou în vacanță la mare sau cu ocazia unei petreceri la piscină.

– Amalia, îți întreci atribuțiile, o atenționă vocea tăioasă a comisarului-șef. Nici n-ar trebui să te afli aici, dar să revenim. Abia acum știm care e legătura din capul criminalului, dar de ce face asta nu știm. Nici de ce a țintit anume grupul în cauză, nici de ce sunt atât de importante religia și păcatele capitale pentru el. Vă invit să formulați teorii între voi pe tema asta cât mă duc eu să mănânc. Dar înainte de toate, profilul psihologic incipient de care dispunem se află pe masă în două exemplare, că hârtia e scumpă. Zara?

Adrian se depărtă imediat de perete, adoptând o poziție dreaptă, trecându-și mâna prin părul blond cenușiu.

– Premisa cea mai puternică în momentul de față e că avem de-a face cu cineva între douăzeci și treizeci de ani, începu el. Un individ obsedat de control și de raporturile ierarhice ale puterii. În copilărie, probabil că a fost privat de control prin frica indusă de o figură autoritară. Din acest motiv, Mihail Spahiu ne-a fost principalul suspect, pentru că s-a aflat sub strictul control al tatălui său, Gheorghe Spahiu, și al doctrinei acestuia. Fiind supus presiunii harului pe care-l avea tatăl lui și drumului pe care trebuia să-l urmeze, juniorul chiar a dezvoltat un complex. Acesta s-a manifestat prin invidia față de Lefter, după cum spuneam, și recentele lui scăpări de sub influența tatălui; fapte până-n ziua de azi necunoscute bătrânului.

– Halucinații? Psihoze? Delir? se auziră vocile din sală pe care Adrian nu le putu identifica din cauză că privea înspre fotografiile în acel moment.

– Slabe șanse. Nu în sensul patologic, adică schizofrenic, în orice caz. Atunci ne-am confrunța cu un criminal mai dezorganizat... mai haotic. Primele două victime au fost ucise prin înjunghiere altundeva și apoi mutate la locul faptei după ce tot sângele a încetat să mai curgă, iar orice urmă a fost ștearsă cu meticulozitate de pe cadavre.

– Atunci cum explicăm a treia crimă? Îl contrazise una dintre vocile auzite mai devreme. E un carnagiu în toată regula.

Acum reuși să-l identifice. Era unul dintre cei doi ofițeri care, încă nu știa cum, îl convinseseră pe comisarul-șef să-i lase să se implice.

– Și totuși, din raportul criminalistic n-au existat nici urme identificabile de pantofi, nici amprente, nici fire de păr, nici măcar urme latente, își întări Adrian argumentul. Nimic din ce te-ai aștepta să găsești la locul unei crime impulsive. Crima pare impulsivă, știi, văd și eu asta. Dar impulsivitatea este doar o aparență artificial construită din voia criminalului, care e menită să illustreze furia. De fapt, criminalul a fost la fel de calm și de calculat ca la primele două crime. Sunt convins că niciun nerv din corp nu i-a tresărit, resimțind emoție, în momentul când și-a eviscerat victima.

– Disperat după control și atenție, sintetiză Darius. Ca orice psihopat sau sociopat cu care avem de-a face, în departamentul nostru, la ordinea zilei.

– Sociopatii nu sunt sperați după atenție, spuse Adrian mai mult șoptit.

Fină distincție. Una care nu avea un mare impact în psihologie, dar făcea o diferență semnificativă în motivația unei minți criminale.

– Atunci înseamnă că i-ați verificat pe apropiații victimelor? Întrebă o voce care nu-i auzise comentariul. Ați fost la înmormântări?

– Am fost la prima înmormântare, răspuse Darius. La a lui Lefter, unde s-au prezentat sute de oameni. Există posibilitatea să se fi aflat și criminalul printre ei. Sunteți liberi să puneți mâna pe lista întocmită de Zara, în *două exemplare*, și să-i luați pe fiecare la interviu. Noi, cu resursele noastre limitate, ne-am rezumat la cel mai apropiat cerc al victimei. A doua înmormântare se ține mâine. Gheorghe Spahiu e atât de îndurerat, încât ceremonia se va ține doar cu el și cu alt preot care o va oficia, nimeni altcineva. Amalia, cu Kaz cum stăm?

– Abia mâine pot să-i eliberez cadavrul, după ce-i cos toate tăieturile, așa că înmormântarea mai are de așteptat.

– Perfect, subinspector Jianu, tu și colegul tău, dacă tot vreți să vă jucați de-a *detectivii*, poftim, sunteți oficial delegați să vă prezentați la înmormântare și să-mi întocmiți o listă cu cei prezenți.

Cei doi nu îndrăzniră să schițeze nici măcar un gest, cu atât mai puțin să se opună în alt fel. Adrian se simțea împăcat cu decizia luată, fiind convins că acolo nu se va afla nimeni în afară de părinții decedatului, Arabella, Luna și poate unul sau doi dintre așa-numiții lui prieteni. Considera efortul o pierdere de timp, deși, realist vorbind, Darius avea dreptate: cineva trebuia, totuși, să se asigure ca nu cumva criminalul să se întrecă pe sine. Ar putea să aibă impertinența de a se afișa

la înmormântare, pentru a se hrăni cu suferința celor de acolo, dacă ar fi psihopat.

Mare suferință ce-o să fie. În afară de Luna și mă-sa, nu cred că plânge nimeni după nenorocit, gândi Darius.

– Toată lumea a înțeles cu ce ne confruntăm?

Ultima întrebare a lui Damienov primi un murmur aprobator, încoronat de șeful sectorului, Octavian Fedeleș.

– Darius Împușcatu e șeful cazului, dacă aveți ceva de lămurit, vă las în grija lui. Adrian Zara e la fel de competent. Voi răspundeți în fața lor, iar noi în fața procuroarei Jugănaru care mă așteaptă, așa că trebuie să dispar.

Dând ultimele indicații, comisarul-șef ieși grăbit din sala de conferință, urmat de Amalia, care-și considera încheiat aportul la briefing. Acum, Adrian și Darius rămaseră singuri cu noua echipă, care trebuia împărțită între interogatoriul apropiaților lui Lefter, înmormântarea lui Nebunu, revizuirea profilului psihologic al unui autor necunoscut și reanalizarea fotografiilor. Avea să fie o noapte lungă; începută cu ofițerii aducând cafea pentru cei care nu aveau să-și termine programul într-o oră, spre deosebire de ei.

VII

Şeful de sector Octavian Fedeleş, cum fusese prezentat bărbatul înalt și solid, în ciuda vârstei, era mai preocupat de prevenție decât de soluționare, așa că se adresă șefului de caz:

– Din câte se vede, victimele aparțin aceluiași grup social. Nu am putea să-i punem pe toți sub supraveghere ca să-i protejăm?

– Cu cine? ripostă Darius. Nu vezi câți suntem în sală? Nici cu toate întăririle tale nu avem suficienți oameni. Sau vrei să facem chetă pentru noi angajări?

Octavian Fedeleş pufni resemnat, lăsând apoi să se aștearnă liniștea care să poată naște alte întrebări din partea întăririlor echipate în uniformă neagră de intervenții pe care le adusese.

– Cum au ajuns victimele în poziții atât de nefirești? se auzi o voce în sala de conferință.

– Da, și cum de n-au urme de autoapărare? se auzi o alta.

– Ketamină, răspunse Darius abrupt la ambele întrebări.

– Amalia a dedus că aveau destulă în organism cât să fie paralizați, dar nu suficientă încât să fie anesteziați de tot, completă Adrian. Adică au fost măcar parțial conștienți.

Vocile se agitară un moment, reduse la tăcere de întrebarea:

– De unde presupunem că a fost procurată?

Octavian Fedeleş le zâmbi ferm, dar binevoitor.

– Avem două piste, răspuse Adrian. Ori de pe stradă, ori una dintre cele două fete interogate de noi au furat-o din laboratoarele facultății de medicină. În cel din urmă caz avem și o suspiciune mai clară, anume studenta Luna Gravu.

– Vom trimite doi oameni de la Brigada Anti-Drog să-și contacteze informatorii ca să verificăm prima variantă. Vi-i săltăm pe toți care dau ketamină pe stradă și vedem ce au de spus despre asta. Cât despre a doua variantă, nu cred că fata voastră putea fura cantitatea necesară fără să ridice un semnal de alarmă în rândul profesorilor. Chimicalele sunt foarte greu de procurat de la un timp, chiar și de cadrele avizate. Dacă e adevărat că ne mai așteptăm la încă patru crime, atunci, judecând după gradul de premeditare afișat, cred că substanța a fost deja procurată în totalitate.

– Dar interveni Victor Jianu spre mirarea lui Darius care îl înghionti pe Adrian în braț, atunci cum explicăm dozajul exact? Cine putea calcula exact cantitatea care să-i amorțească, fără a-i adormi, dacă nu cineva cu pregătire în domeniul medical?

Cel pe care-l contrazise zâmbi dintr-un singur colț al buzelor subțiri. Adrian, în schimb, nu-și abținu zâmbetul discret, al unei profeții urcând spre culmile victorioase ale împlinirii ei. *Favoritul e în flăcări*, gândi el.

– Oricine are acces la bibliotecă, îi răspuse acesta pe un ton sec.

– Și eu și Sergiu credem că Faust Gravu e cel mai potrivit suspect pe care-l avem. Nu are un alibi, iar sora lui e Luna Gravu. Putea face rost de substanță și putea calcula dozajul corespunzător. Apoi el, care studiază psihiatria, putea

s-o instruiască în ce fel să-și joace rolul încât să nu ne dea de bănuț prin reacția avută când și-a găsit iubitul mort. Să nu uităm că, totuși, Kaz Nebunu era considerat un bărbat abuziv, de care nu scapi așa ușor, odată ce te-ai încurcat în pânza lor. Cunoaștem tiparul.

– Dar cealalte crime? Intervenit tăios inspectorul Zara.

– Irelevante. Sunt un miraj orchestrat să ne ducă de nas, ca noi să credem că avem de-a face cu un criminal în serie, neimplicat emoțional, negând motivația evidentă a celor doi, îi răspunse Sergiu.

– Auziți, vocea lui Darius răsună nerăbdătoare, nu mai bine mergeți voi doi și vă odihniți? Misiunea voastră e una grea, să nu vă extenuați cumva. Spre deosebire de noi, voi trebuie să fiți undeva mâine dimineață: la cimitir. Lăsați adulții să se ocupe de teorii și profiluri psihologice.

Cei doi ofițeri părăsiră sala fără să mai scoată vreun cuvânt. Împăcat cu efectul produs, Darius reveni la cei din jurul mesei, care dezbăteau detaliile cazului, încercând să-și formeze o idee coezivă despre criminalul în serie.

– Cum rămâne cu locurile faptelor? S-a stabilit un perimetru activ între ele?

Auzind vocea șefului de sector ca prin vis, Adrian se îndepărtă de zid, apucă o cană cu cafea de pe masă și se îndreptă către harta agățată pe peretele opus celui cu fotografiile. Își aduse aminte de orele de geografie la care, deși era prezent fizic, avea mereu câte o carte ascunsă sub masă. Oricât se plimbase prin lume, geografia și orientarea bidimensională pe o hartă îl puseseră des în încurcătură.

Oriunde s-ar fi aflat, în afară de București. Orașul în care se născuse și unde crescuse îl știa la fel de bine cum știa să-i adulmece curentul de aer îmbietor din metrou. Îl recunoștea pe dedesubt, pe la suprafață și chiar de deasupra, văzut pe harta îngălbenită care se întindea pe aproape tot peretele.

– Aruncați-mi ceva cu care să marchez, se adresă el mesei rotunde.

În timp ce un ofițer îi întinse primul instrument de scris găsit la îndemână, Darius îl avertiză:

– Te omoară șefu' dacă-i mângălești harta.

– Lasă că tot el mă reînvie când o să-i prindem primul criminal în serie din cariera lui tocită.

Adrian își drese vocea, realizând cât de tăios își formulase afirmația făcută. Prea târziu să fie retrasă. Marcă intersecția primei crime printr-un punct, chiar în mijlocul orașului, acolo unde-l găsiseră pe Lefter. Urmă cimitirul cu Spahiu, la o distanță semnificativă înspre sud, apoi încheie cu complexul rezidențial și Nebunu puțin mai la nord față de prima însemnare.

– Acum avem un perimetru, mai mult liniar decât triunghiular.

Trasă linii între toate cele trei locații, formând un colț ascuțit, parcă plin de venin. *Ce ironic să semene cu armele crimelor.*

– Și în centrul lor pare să fie Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, observă comisarul. Ceva îmi spune că mai degrabă vrea să atragă atenția forțelor noastre de ordine, decât presei sau publicului.

Visarium

– Iar Secția Unu e singura care se mai intersectează cu perimetrul, completă Darius. A țintit unde era mai sus, nu s-ar fi dus pe la colegii noștri de la douăzeci, prin Giulești.

– Da, pare că spectacolul ăsta e doar pentru noi, auziră din spatele lor.

– Iar cortina e încă ridicată, șopti Adrian.

Cei doi ofițeri, Victor și Sergiu, erau privați de frumusețile pe care ceilalți le văzuseră la faimosul cimitir. Însmormântarea avea loc sub un cer la fel de adumbrat ca în ultimele zile. Nicio umbră definită nu era aruncată peste pământ, oferind o atmosferă nefamiliară.

Nu murim singuri. Umbra noastră moare cu noi. Dar când nici umbrele nu mai sunt să ne însoțească, ce altceva ne-ar mai putea fi familiar? se întreba unul dintre ei, pășind agale pe o cărare ce spera să-i conducă la cele câteva siluete în negru pe care le vedeau în zare.

Cimitirele i s-au părut mereu o încurcătură de nedescris lui Sergiu. Mereu se nimerea pe o potecă greșită, ca mai apoi să fie nevoit să-și țină echilibrul pe marginea unuia dintre morminte ca s-o scoată la capăt. Era ca un labirint nevăzut care se alcătua din obeliscuri imaginare închinatelor celor morți, peste care nu aveai voie să calci, așa că dacă te rătăceai te aștepta un slalom întortocheat care promitea doar iluzorii o ieșire.

În cazul de față, era mai degrabă o fundătură.

– N-o să-i placă lui Darius când o să afle lista de prezență, observă Sergiu odată ce ajunseră destul de aproape încât să recunoască fețele acelor umbre vii adunate în jurul gropii.

– Nici că am întârziat n-o să-i placă, ripostă Victor ușor iritat.

Prin cortegiul firav, spre surprinderea lor, neînsoțit de un preot, bătea vântul. În fruntea acestuia se afla un bărbat în

vârstă, care părea a fi tatăl victimei, dar singur; urmat de Luna plângând, avându-i pe Arabella de-o parte și Faust de cealaltă. Ceilalți doi erau Alin Kovaci, într-un costum croit prea bine pe trupul lui ca să fi fost din comerț, cu părul șaten lins pe spate și mustața aranjată, și Ciprian Rangă, care părea să nu se fi spălat măcar pe față în dimineața aceea, deși ținuta-i era elegantă. Ofițerii nu-i recunoscură pe cei doi indivizi. De asemenea, nu știau nici că Darius îl suspecta mai degrabă pe Kovaci, decât pe frații Gravu. Nu avusese interesul de a-și împărtăși suspiciunile cu ei; îi trimisese acolo doar ca să scape de ei și o știau prea bine.

– Bună ziua, își drese vocea, subinspector Victor Jianu de la Secția Unu. Eu și colegul meu, subinspector Sergiu Vasian, am vrea să stăm de vorbă cu trei dintre voi.

Indică printr-un gest care dintre ei să-i urmeze. Luna strigă indignată:

– Nici măcar în ziua asta nu ne puteți lăsa în pace? Nenorociților! Lăsați-l pe Faust, e nevinovat. Asta e hărțuire.

– Domnișoară, interveni Victor tăios, hărțuire se cheamă să strigi injurii către autorități și chiar te pot aresta pentru ultraj. Desfășurăm o anchetă oficială și avem dreptul de a interpela pe oricine suspectăm, câtă vreme ucigașul e în libertate.

Arabella își trecu mâna pe după umerii Lunei și îi șopti că ar fi mai bine să meargă acasă și să stea liniștite, fără să se implice momentan. Le dădea dreptate: la urma urmei, doar își făceau datoria. Mai urmă încă ceva șoptit; ceva ce niciunul dintre ei nu reuși să deslușească.

Ofițerii îi conduseră pe cei trei înapoi prin labirintul de morminte până la poarta cimitirului, acolo unde puteau conversa în pace. Întrebările obișnuite îl absolviră de vină pe Rangă, un prieten de-ai lui Kaz care venise acolo dintr-un respect doar de el înțeles. În schimb, ceilalți doi nu aveau un alibi și mai agravant Alin Kovaci, întreat de Sergiu despre relația lui cu victima, răspunse:

– Eram prieten bun cu Luna și Kaz. Ea are nevoie de toată susținerea noastră acum. Noi pentru ea suntem aici.

Interesul lui față de Luna ridică un semn de întrebare, așa că îl aduseră înapoi la secție, împreună cu Faust care le răspunsese la aceeași întrebare sfidător:

– Sunt aici pentru sora mea și asta n-ar trebui nici să vă mire, nici să justifice faptul că vă băgați cu bocancii în viețile noastre.

Pentru impertinența lui, îl lăsară pe Faust Gravu singur într-o cameră să-și aștepte rândul, în timp ce Victor și Sergiu își începură interogatoriul în camera alăturată.

– Nu pari deloc afectat de moartea prietenului tău, îl atacă Victor.

– Sincer să fiu, ieri când am aflat, m-a cam zăpăcit, îi explică Alin.

– Și în mai puțin de douăzeci de ore te-ai împăcat cu ideea și ți-ai văzut de viață?

– Vezi că știi cum e? Viața merge înainte. Kaz nu mai e printre noi.

– Dar Luna, în schimb, da, ți-ai văzut de viață? Sergiu presupusul motiv al crimei.

– Corect. Luna mai e cu noi.

– Cu voi sau cu tine? interveni Sergiu. Îmi pare că ai un interes aparte pentru domnișoara Luna Gravu.

– Dacă aș avea, ar fi ilegal? Nu prea cred, așa că nu vă privește. La ce vă așteptați? Luna e o femeie frumoasă, mai nou singură, și are nevoie de consolare.

– Pe care, continuă Victor, lasă-mă să ghicesc, o va găsi în brațele tale?

– Nu m-ar deranja. Sunt expert în consolarea femeilor.

Privirile pe care și le aruncară ofițerii erau încărcate cu subînțeles. Să fie femeile un motiv suficient pentru a ucide în cazul pe care-l cercetau? S-au pornit războaie din cauza lor, soldate cu infinit mai multe morți. În comparație, o singură moarte ar fi putut părea un act banal. Dar trei morți de mâna unui singur criminal? Parcă li se părea totuși exagerat.

– L-ai ucis pe Kaz Nebunu? întrebă Victor direct.

– Nu.

– Dar altfel cum puneai mâna pe Luna Gravu? continuă Sergiu.

– Ascultați-mă, toată lumea știe un lucru despre mine. Ador femeile, toate femeile. Sunt la facultatea de sociologie, ca să înțeleg femeia. Asta e misiunea mea în viață. Pe deasupra, recunosc, am mult mai multe colege decât colegi. Aș face multe pentru a obține ce vreau, dar nu crimă. Se poate spune că sunt oportunist, mai degrabă decât machiavelic. Studiez orice femeie se lasă... studiată.

Ofițerii păreau convingși că spune adevărul. Arăta și se purta într-adevăr cu șarmul unui șarlatan al petrecerilor private. Mai degrabă, părea tipologia bărbatului care ar fi stat

Visarium

o zi întreagă să învețe un truc simplu de magie ca să impresioneze toate domnițele pe o rază de trei metri în jurul lui. Nu părea să aibă sângele rece, ba dimpotrivă. Sângele-i clocotea cu pasiune în vene. Ce-i drept, nu li se părea nici destul de inteligent, nici suficient de calculat, încât să comită două crime pentru a-și masca adevăratele intenții.

Se pregăteau să încheie interogatoriul, când ușa din spatele lor se trânti în lături.

– Sper că ați terminat aici, tună vocea lui Darius. Veniți cu mine.

Tabloul IV

Comisarul îi conduse până în biroul lui, ca să se asigure că nu puteau fi deranjați, și le ordonă să se așeze pe canapea.

– Puteți să-mi spuneți de ce Faust Gravu se află într-o cameră de interogatoriu după ce m-am făcut foarte bine înțeles că nu-l suspectăm?

– Noi... comisare, începu Victor.

– Să-mi spui domnule comisar, sau șefule, că poate așa înveți să mă respecti. Forțat. Și tu și Sergiu cum-îl-mai-cheamă.

– Domnule comisar, noi credem că Faust Gravu putea să falsifice cu ușurință aversiunea față de sânge pe care ne-a arătat-o tocmai datorită pregătirii în psihiatrie.

Darius oftă și-și trecu mâna dreaptă peste obraz și tâmplă, întrebându-se ce-o fi fost în capul lui Damienov să-i implice niște copii în anchetarea unui criminal în serie.

– Credeam că v-am spus destul de clar că Faust Gravu e nevinovat.

– Noi credem altceva, își susținu Sergiu colegul. Ce argumente sunt în favoarea lui? Hematofobia? Victor are dreptate, un student la psihiatrie ar putea manipula ușor simptomele.

– Și în defavoarea lui, continuă Victor, avem încă uciderea iubitelui, care știm ce comportament avea față de sora lui.

– Parcă aș vorbi cu pereții, cedă Darius. Avem trei, *trei* crime, nu una. Avem un *criminal în serie*. N-ați văzut așa

ceva la Academie. Dacă e așa cum spunei voi, de ce a omorât nu unul, ci trei oameni?

– Ca să ne inducă în eroare, răspunse Victor răspicat.

– Dacă vrei să maschezi natura personală a crimei, și ești atât de inteligent încât să te gândești să faci asta în primul rând, cum să fii atât de prost încât s-o execuți chiar pe cea personală într-o baie de sânge, în timp ce celorlalte le oferi un aer aproape steril? De ce ai face asta? De ce ai atrage atenția asupra ceva ce vrei să ascunzi? Ar fi evident că nu amesteci o crimă stridentă printre altele două banale, dacă nu vrei să bănuim o implicare emoțională puternică. Evident pentru oricine, în afară de voi doi, se pare.

– Dacă studiază psihiatria, poate-i nebun. Știm că mintea și motivele nebunilor sunt iraționale.

– Aici te înșeli mult mai grav. Nebunii, cum îi numești, dispun de un sistem propriu de logică, de fapt, spune-i chiar anti-rațiune: gândirea nefiltrată de impurități și erori. Spune-mi, în situația în care ne aflăm acum, Jianule, dacă nu ar exista lesa rațiunii care să te strângă, ce ai face?

Victor Jianu ezită, dar privirea comisarului îl domina în continuare.

– Ia-mă la per tu, poate-ți dezleagă limba.

– Te-aș contrazice. Gravu sunt vinovați.

– Ai făcut-o deja. Altceva.

Tonul era pe măsura privirilor, cerea fără să roage.

– Ți-aș spune că ești prea implicat în primele două cazuri ca să mai vezi limpede...

– Îți lipsește autoritatea. Și mai ce?

– Și că nu suport aroganța și gradele.

– Hai, dă-mi și o palmă că nu ți-o trec pe caiet. De când am văzut că l-ați adus iar pe Gravu la interogatoriu mi-a venit și mie să vi le fac pe toate la rând. Tu și cu mine nu ne permitem astfel de impulsivități, pentru că societatea ne impune un alt filtru. Nebunii? Ei n-au un asemenea filtru. Dar spune-mi, ți-ar veni să mă ucizi?

– Să nu exagerăm.

– Aici se trage linia între impulsuri emoționale și o tulburare severă de personalitate.

– Asta îl incriminează și mai tare pe Faust, interveni Sergiu. Ar putea s-o ascundă mai bine decât a mimat hematofobia.

– Trăsăturile unei boli mintale nu le ascunzi așa ușor și nu față de Zara, asta v-o spun categoric. Dacă nu ar fi ieșit până acum la iveală de la prieteni, familie sau profesori. Ați vorbit cu ei?

– Nu.

– Atunci treceți la treabă și vă aștept în birou să-mi dați dreptate când ați terminat.

Mulțumit că-i trimisese într-o misiune fictivă, Darius ieși în grabă din birou, apoi își aduse aminte. *Stai, nu, asta e biroul meu.* Se întoarse înapoi unde cei doi ofițeri îl așteptau neclintiți pe canapea.

– Ei bine? Afară din biroul meu.

La auzul vorbelor cei doi ieșiră afară pe ușa biroului, închizând-o cu grijă în urma lor. Vocea înfundată a lui Darius încă răzbea, strigând acum într-adevăr la pereți, dar conștient că o făcea destul de tare încât să fie auzită:

– Sunt înconjurat de incompetenți!

Apoi, comisarul se trânti în fotoliu, îngheță un moment, înainte de a scoate sticla de whisky din sertarul biroului. După ce bău un pahar, departe de orice privire, se întoarce la parter și intră în camera unde Faust fusese reținut.

– Ești liber, hai, dă-i drumu', că poate fetele au nevoie și de un umăr de bărbat pe care să plângă.

Recunoscător, deși puțin confuz, Faust îi mulțumi lui Darius pentru că-i susținuse nevinovăția. Dădu buzna afară din secție, în timp ce comisarul se întorcea în sala de conferință, golită considerabil de la ultima lui vizită.

– Mințile mele cele mai luminate ale Bucureștiului criminal, își făcu Darius intrarea într-un stil care amintea mai degrabă de șeful secției decât de unul dintre comisari. Dați-mi vești bune.

– Avem mai degrabă dileme decât concluzii, Darius, îl înștiință o voce.

– Exact ce mi-a recomandat doctorul.

– Psihiatru? deturnă Adrian subiectul intrând în sală pe lângă el.

– Da. Mi-a recomandat să nu mai stau pe lângă incompetenți.

– Nu mai spune. Colegii?

– Evident. S-au întors de la înmormântare și cu cine au venit de pomană? Alin Kovaci și, atenție, același Faust Gravu căruia le-am spus să-i dea pace. Mai bine aduceau colivă, aia nu-mi dădea dureri de cap.

– Poate băieții au dreptate, se auzi din spatele lor o voce care-i crescua tensiunea comisarului.

– Uită-te acolo, spuse Darius indicând fotografia celei de-a treia victime scăldată în sânge. Spune-mi tu că un om care suferă de hematofobie ar fi în stare de așa ceva.

Vocea amuți. Altele îi luară locul, continuând să speculeze despre manipulare, nevoia de control și complexul de mesager divin al criminalului. Dincolo de acest aspect, așa cum se stipulase de la început, doar dileme. De ce se schimbase brusc semnătura criminalului? Cu ce era a treia victimă mai specială? Oare doar cu păcatul reprezentat care trebuia înfățișat ca o furie dezlănțuită? *Și așa, gândi Adrian, ar fi putut curăța sângele. Inciziile sunt sugestive pentru violența caracteristică furiei.* A doua discrepanță dintre crime era locul. Primele două victime fuseseră omorâte altundeva și apoi mutate acolo unde fuseseră găsite de autorități. Aici, ritualul acela era întrerupt la rândul lui, dar se țesea la loc prin armele folosite pentru execuție: toate ascuțite. *De ce primele victime au fost înjunghiate, foarte eficient, pe când ultima a fost eviscerată?* De la două crime extrem de controlate părea că ucigașul sărise la un carnagiu sadic-impulsiv.

Unele voci șopteau că al treilea merita să sufere pentru păcatul lui. Merita oare să sufere mai mult decât ceilalți doi predecesori ai lui? Cine putea emite asemenea judecată? Ori erau vinovați cu toții, ori doar fals bănuieți de criminal că ar fi. Alte voci presupuneau cauzalitate mai degrabă prin cum se răsfrânsese fiecare, avariția, invidia, furia, asupra celor din jurul victimelor. Aici majoritatea puteau fi de acord cu existența abuzului psihologic împotriva Lunei, care probabil va suferi pe urma cicatricilor psihice lăsate. Cu toate că fratele ei era viitor psihiatru.

Dar aici s-a iscat iar o neînțelegere. Aflând că Faust Gravu era student la psihiatrie, afirmația hematofobiei reintră sub semnul întrebării. Darius era exasperat, în timp ce Adrian încerca să aplaneze conflictul. Precum cei dinaintea lor, unii erau de părere că nu ar fi fost greu pentru el să imite o afecțiune cu care probabil se întâlnește, măcar sub formă de simptome, în DSM VI⁴. *Cu cât mai multe păreri, cu atât mai multe probleme*, oftă Darius în sinea lui.

Afară se întunecase de mult. Polemica dura de ore întregi când fu întreruptă brusc de Damienov.

– Ei, dar ce faceți voi aici, porumbeilor? Vă cuibăriți la căldură și beți cafele pe banii statului? Împușcatule, Zara, hai foc la ghete, cum spunem în Chișinău, și mișcați-vă în Piața Constituției, că s-a mai găsit un cercetaș pierdut.

Comisarul-șef vorbea româna cu cel mai bucureștean accent posibil, pentru că aici se născuse. Dar de la părinții lui veniți din Republica Moldova împrumutase expresiile, pe care acum îi plăcea să le folosească pentru a-și încurca subalternii.

– Cum adică? se miră cineva.

– A patra victimă, nătărăule, sări Darius. Am spus că nenorocitul ăsta încă n-a terminat, dar ați insistat să ne pierdem timpul cu Gravu.

Darius își trase jacheta de pe spătarul scaunului unde zăcea aruncată și tocmai voia să iasă pe ușă când îl auzi pe Adrian:

⁴ Diagnostic and Statistical Manual for Mental Disorders V, manual folosit curent în practicarea psihologiei clinice și a psihiatriei. Presupun existența unui DSM VI până în 2038. (N.a.)

Visarium

– Măcar acum știm sigur că n-a fost Faust, doar era la noi în interogatoriu.

Privirea lui Darius se întunecă, bărbia îi alunecă în piept. Ezită un moment să răspundă:

– I-am dat personal drumul mai devreme, pe la prânz.

Oftă și-și puse jacheta pe umeri.

II

Haosul se desfășura în dreptul ceasului din capătul bulevardului care depășise miezul nopții. Scena părea cuprinsă de cele două clădiri arcuite incomplet în jurul acesteia. Rândurile lor de geamuri se asemănau rândurilor de pene ale unor aripi frânte la pământ și împietrite, de-o parte și de alta a ceea ce criminalul lăsase în urma lui: moarte.

Ochii neînsuflețiți ai victimei priveau în gol spre palatul unei politici de mult apuse.

Un perimetru de cinci metri fusese stabilit în jurul asfaltului întunecat, ținând greutatea căzii în care se odihnea. Ambii observară că ceva lipsea. Deși la ora aceea târzie era întuneric, nu exista nici un reflector, nici o altă sursă de lumină care să evidențieze fapta. Chiar acum când criminalul își adunase un număr considerabil de spectatori, creația în sine rămânea ascunsă în spatele unui vâl de întuneric.

– Cortina ridicată, dar reflectoarele stinse, mormăi Darius cât să audă doar ei. Ce mai spectacol.

– L-aș numi un anti-spectacol, mai degrabă, îi răspunse Adrian. Trăim într-o societate în care nu ne pasă de adevăr, sau de nimic altceva, dacă nu e prezentat într-o formă oarecare de divertisment. Cu lumini, dans, culori, scamatorii, muzică asurzitoare și toată recuzita de rigoare. Ce avem în fața noastră mi se pare că atestă opusul.

– Mda, nu ne confruntăm zilnic cu așa ceva. Nu observ nici impuls, nici pasiune, nici răzbunare. N-a făcut decât să ne confirme ce știam de la început. Scena pare chiar mai sterilă decât în cazul primelor două crime.

Brigada omoruri se strecură, împingând oameni în stânga și-n dreapta cu umerii, de la civili la reporteri. Toți cei care plecaseră mai devreme din centrul vechi, în drum spre cine știe unde, rămăseseră țintuiți în fața unei priveliști violente.

Sergiu Vasian ridică banda cu dungi oblice albe și roșii ca să-i lase pe cei doi să intre. Nu îndrăznea să scoată un cuvânt nici el, nici colegul.

– Dacă mai spui vreodată ceva despre Faust, te trec cu mâna mea în palmaresul criminalului ăstuia, se răsti Darius la Jianu.

Tăcerea din partea ofițerilor era imuabilă. Inspectorul se uită pe rând în ochii lor, de la același nivel.

– Asta da prezentare, spuse Adrian după ce înaintă până la cadavru.

În spatele lui, gălăgia se întetea, acum că publicul îi văzuse pe cei doi bărbați de la omoruri: înalți, îmbrăcați în negru, cum stau drepti, cu mâinile încrucișate de-o parte și de alta a căzii de baie. Obiectul era o reproducere dintr-un polimer după modelele vechi din fontă, care sunt susținute pe patru picioare cu gheare, asemenea leilor. Victima le era complet necunoscută.

Zgomotul îi încurca și le răstălmăcea gândurile. Darius cedă. Se întoarse către publicul care urmărea fiecare mișcare oficială făcută în interiorul perimetrului.

– Sunteți la fel de bolnavi ca cel care e responsabil pentru asta! se răsti la ei cu voce tare, încât să-l audă majoritatea. ăsta-i respectul pe care-l arătați voi unei vieți furate? Nu aveți copii acasă? Câini? Serviciu mâine dimineață?

Vocea lui Darius deja urcase până la un strigăt.

– Sunteți cu toții parte din problemă. Poate nici n-ar fi atâtea crime dacă voi nu le-ați acorda atenție, dacă nu ați glorifica asta, dacă nu i-ați acorda criminalului notorietatea unui zeu, confirmându-i psihozele. Voi înțelegeți ce spun? Nu mai recompensați comportamente smintite cu atenție. Cărați-vă în treaba voastră și lăsați-ne și pe noi să ne-o facem pe-a noastră.

Prea târziu. Darius deja atrăsese atenția presei, care acum îl asalta cu întrebări, născând și mai multe probleme dacă el le-ar fi intrat în joc. *Cine sunteți?*, îi răsuna în minte. *Cunoașteți vinovatul? Unde-i procurorul?* Adrian Zara se simți nevoit să intervină:

– Haide, lasă-i, ei sunt la spectacol și acum noi suntem parte din coregrafie. Dacă îi bagi în seamă nu faci decât să le alimentezi pasiunea de a fi aici și simțul propriei importanțe. Lasă-i, că nu mai scăpăm de ei dacă ne fac vedete.

Darius rămase fără replică. Își ieșise puțin din fire, poate și de la paharul de whisky băut, sau poate de la noaptea nedormită pe care o petrecuse în sala de conferință cu ochii în aceleași hârtii, aceiași suspecti și aceleași fotografii; doar ca să găsească o nouă victimă, străină de grupul vizat. Se întoarseră cu spatele la valul de întrebări stârnite și își îndreptară atenția către locul faptei. Darius și Adrian, stând umăr la umăr, redeveniră două umbre aparținând decorului.

Nicio ilustrație. Încă. Nu cum se așteptau. În schimb, cada era pictată de pe exterior înspre interior, și până pe corpul victimei, cu gheare negre care păreau că-l înfășuraseră să-i țină de cald.

La fel ca prima victimă, avea un giulgiu de mătase aruncat parțial peste trupul gol, și la fel ca cea de-a doua victimă, ochii îi fuseseră scoși. Erau două similarități care legau crima în seria celor descoperite până atunci. Cel puțin, în seria primelor două. A treia încă era parțial învăluită în mister. Diferită era și poziția mâinii, răsucită din încheietură, cu degetele răsfirate îndreptate spre față. Firele lungi și negre de păr care-i fuseseră smulse victimei, atârnavă acum nonșalant peste degete, părând că vrea să și le îndepărteze de pe ochi pentru a putea vedea mai bine. *Ironic*. Adrian oftă.

Criminaliștii se agitau de plecare. Era pentru prima oară când Amalia Golan întârziase la vreuna dintre cele patru crime și mai întârzie încă o jumătate de oră, timp în care Darius mocnea și Adrian contempla.

– Câțiva dintre cei prezenți spun că au fost martori, raportă Sergiu către Adrian care părea mult mai abordabil.

– Ce au văzut?

– O dubă neagră cu numere fosforescente, nimeni nu a ținut minte ordinea lor. Cică a oprit doar câteva minute, apoi a plecat în grabă, lăsând cada în urmă.

Numerele fosforescente erau folosite de când străzile ajunseseră să fie din ce în ce mai slab luminate în urma tăierii de fonduri. Odată cu ele se implementase și utilizarea luminilor ultraviolete, montate deasupra plăcuțelor, pentru încărcarea lor, astfel încât adesea vedeai mașini parcate pe stradă, ale căror numere mai luminau difuz prin bezna nopții. Există un consens asupra faptului că adaptările îi costaseră pe șoferi mai puțin decât amenzile recurente pe care le împărțeau agenții de la rutieră pentru neconformare.

– Vreunul dintre martori ne-a sesizat?

– Nu. În urma dubei a venit imediat o mașină de la poliția locală care patrula în zonă. Au văzut duba și obiectul straniu, au oprit, au raportat mai sus de unde ne-au mobilizat pe noi.

– Ce tupeu are nenorocitul, răbufni Adrian.

– Cam același pe care-l are patrula care trebuia să asigure perimetrul ăsta permanent.

Auziră cauciucuri scârțâind în spatele lor. Sasu probabil făcuse doar cinci minute de la morgă până acolo. Imediat ce parcă strâmb lângă perimetru, Amalia Golan sări din mașină. Era îmbrăcată într-o rochie neagră sclipind ca o galaxie, cu niște botine cu toc înalt, dar gros, și o geantă plic pe care o aruncă în urma ei în mașină, eliberându-și mâinile pentru a putea să-și pună mânușile chirurgicale din latex negru.

Toți ochii erau ațintiți acum asupra ei.

– Hai nu-mi spune că erai la o galerie de artă, o tachină Darius.

– E vineri seară, unde altundeva aș putea fi? Trebuia să am liber când m-au sunat să vin de urgență. Dar de la Visarium, din sectorul șase, nu puteam să zbor până aici.

– Ei, hai, nu fi supărată, că avem și noi un spectacol artistic să-ți oferim. Te poftesc în sală și chiar pe scenă.

Medicul legist se apropie de cadă, părând de data asta mai mult fascinată decât neliniștită. Ce-i drept, în lipsa sângelui, singura tușă tulburătoare erau ochii, goi și negri. Amănuntul acesta o cutremură pentru o secundă, dar nu din

motivul evident pe care l-ar fi bănuit un observator oarecare. Își reveni cu greu la simțurile practice.

– Avem loc de cadă în dubă? se întoarse ea către Sasu și Blenche.

– Loc avem, dar cu ce o prindem să nu se miște? răspunse Blenche.

Amalia clipi des și-și aruncă părul pe spate. Nu era obișnuită cu el desprins.

– Sasule, spune-mi tu sincer, arăt eu de parcă aș avea expertiza necesară pentru a găsi o soluție?

Întrebarea ei cinică primi totuși un răspuns împăciuitor din partea lui Sasu:

– Avem o chingă pe care am pus-o eu mai de mult în spate pentru orice eventualitate. Putem stabiliza cada cu ea.

– Ei, uite unde ne era de fapt salvarea, spuse ea.

Amalia se întoarse iar către cadavru. Îi verifică temperatura.

– Rece? întrebă Adrian în anticiparea semnăturii consacrate.

Consacrate, cu excepția celei de-a treia crime. *Oare, am ajuns prea devreme de când a fost ucisă, încât sângele nu i s-a răcit încă? Sau prea târziu, de vreme ce era deja ucis.* Cuvintele ei o disecau pe a patra:

– Ca băutura pe care ați uitat-o în congelator la ziua mea de naștere.

Își scoase mănușile, apoi le făcu semn celor doi brancardieri că se pot ocupa de transport.

– Mai am eu o întrebare pentru voi, li se adresă Adrian. Cât de grea vi se pare cada? Credeți că un singur om ar fi putut s-o coboare din spatele unei dube acolo unde-i acum?

Sasu apucă singur o margine a căzii și o trase doi metri pe asfalt pentru a-și ilustra punctul de vedere.

– Da, dar doar dacă avea o scândură în spatele mașinii cu care să facă punte până la asfalt. E destul de ușoară, dar un uscățiv ca cel dinăuntru n-ar fi putut-o face de unul singur. Căutați pe cineva într-o condiție fizică mai bunicică.

Adrian aprobă mulțumit printr-o înclinare lină a capului, apoi își prinse bărbia cu degetul arătător și-și sprijini cotul peste încheietura celeilalte mâini. Gestul dură doar cât scena fusese împachetată, apoi își frecă mandibula, iar când mâinile i se întoarseră în poziția originală, înfundate în buzunarele jachetei, se întoarse către public.

– Vă mulțumim pentru participare, cinismul din vocea lui era izbitor. Ați fost un public minunat. Obiectul vostru de interes a dispărut acum, așa că e timpul să lăsăm cortina și, așa cum a spus și colegul meu, să ne vedem fiecare de treabă.

Se întoarse iar cu spatele la ei și se îndreptă către mașina care urma să-l ducă la birou, auzind din toată vâltoarea doar câteva cuvinte dispartate speculând despre criminali în serie, urmate de o voce artificială, cum o au reporterii de fel, întrebând dacă și când se pot aștepta la următoarea crimă.

Visarium

De mâine Bucureștiul va fi un alt oraș, se gândi el privind scurt la bolta cerului înțepată de stele, înainte de a intra în mașină.

Cotiră la dreapta înainte de parc, pe aceeași rută care-i conducea iar prin fața primului loc al faptei.

Peste blocurile vechi de pe bulevard, dinspre muchiile interioare ale colțurilor adâncite, se întindeau pânze de rădăcini rămase de la iedera omorâtă de seceta asfaltului. Traversară râul, acum doar o amintire aproape secată a apei care odinioară facilitase prinderea vieții pe malurile lui. Urmară bulevardul drept, cu tot cu terasele-i închise și teatrul abandonat.

Discrepanța dintre marmură lucioasă și beton tern, cu șanțuri orizontale prea ordonate, tot nu putea fura din trotuarele murdare și pătate. Măcar din mașină nu-l vedeai sub tălpi. Nu ți se lipea de pași.

Monumentul închinat unei renașteri dintr-o piață dedicată revoluției era tot acolo, distrus cum fusese cu luni în urmă; pe vremea când încă însemnau ceva sistemele de supraveghere, iar intimitatea, nimic. Poate distrugerea lui nici măcar nu a fost un delict politic, ci unul estetic.

Tinerii ăștia au niște idei și obsesii pentru estetică pe care doar ei le înțeleg, gândi Darius privind apoi în partea opusă statuii, chiar spre muzeul de artă. Pânzele nu le-au mai ajuns, au trebuit să transforme întregul oraș. Îngrijorător e faptul că au putut...

Își reveni din reverie abia când ajunseră înapoi la secție, unde se separară în direcții diferite. Adrian se duse la criminaliști pentru a cere fotografiile, iar Darius coti spre sala de conferință. Comisarul-șef se afla deja acolo, așteptându-i să

revină. După ce află cele întâmplate, discuțiile continuază până să revină criminaliștii cu fotografiile care să le materializeze. Anticipând că s-ar putea readuce vinovăția lui Faust la suprafață, Adrian era cu telefonul la ureche, apelând pentru a doua oară numărul Arabellei. Spera să confirme că Faust fusese cu ea și Luna în ultimele ore, eliminându-l ca suspect înainte ca toată situația să degereze. Dar nimic.

– Nu trebuia să avem santinelă permanentă în Piața Constituției? tună vocea lui Damienov către Victor.

– Trebuia, îi răspunse acesta, dar cum patrulele își apreciază îndatoririle...

– Ce să-nsemne asta?

– Agenții au apreciat că și-ar lua o pauză, că se cam plictiseau acolo.

Apelul suna pentru a treia oară, când primi un mesaj de la un număr pe care nu-l avea salvat în agendă.

– Hei, facem și noi ceva treabă? îl întrebă Darius, în timp ce el avea ochii pierduți în ecran.

– Mda, mormăi Adrian. Nu dau de Bella.

– Ei, asta-i bună. Îți arde de scos femei în oraș la cină.

Adrian îl ignoră complet și apelă numărul misterios.

– Uiți că noi nu suntem privilegiați ca Amalia să ne luăm liber vineri seara, continuă el. Dar îți fac eu cinste cu un sandwich dacă pui osul la treabă cu noi, dragule.

Apelul sună în continuare până îi răspunse Luna la capătul celălalt.

– Alo, Adrian Zara?

– Da, Luna. Ești cu Bella?

– Speram să fii tu.

– Cum adică? Unde ești?

– În fața apartamentului ei, zicea că mă așteaptă. Am fost cu Faust să mai luăm câteva dintre lucrurile mele din apartament. Ne-am întors și ușa e închisă, iar la telefon nu răspunde. Te rog, chiar nu intru în panică de obicei, dar cred că s-a întâmplat ceva.

– Știi, nici mie nu-mi răspunde. Trimite-mi adresa și vin imediat.

Închise apelul și tocmai se îndrepta către ieșire când se intersectă cu Sasu care ieșea și el să parcheze. Mereu lăsa duba de-a curmezișul în fața intrării cât Amalia mai preda un raport, dar pentru asta era prea devreme. Poate ar fi ridicat un semn de întrebare, dacă inspectorul principal n-ar fi fost orbit de îngrijorare.

– Sasule, ești salvarea mea, îl abordă Adrian.

– Ia spune, cu ce te servește?

– Un drum de urgență până pe Titulescu. Mă duci?

– Te conduc, dacă vrei. Că ești om, nu bagaj. Cu duba?

– Cu ce vrei tu, dar să ne teleportăm până acolo.

Sasu rânji ștregărește și-i făcu un semn din cap în direcția dubei. În mina lui se citea convingerea că Adrian se putea baza pe el pentru o astfel de intervenție oricând, la orice oră.

– Încotro prințule? îl auzi el pe Darius din spatele lui.

– Titulescu. La Bella.

– Ați sărit peste restaurant și te-a chemat direct la ea?

Adrian se încruntă și spuse pe un ton glacial:

Visarium

– Nu răspunde la telefon. Nici mie, nici Lunei, care este în fața ușii ei. Ceva nu e bine, merg să verific.

– Nu mai bine le trimiți pe tentativele alea două de gabori⁵ să facă asta?

– Și să risc să-l salte iar pe Faust fără motiv? Lasă-i să stea aici să se ocupe de cafele.

– Fie, dă-i drumu', eu mă duc să întrețin oaspeții din sala de conferință.

Adrian aprobă din cap și se întoarce iar către ieșire.

– Ține-mă la curent, mai auzi el din urmă, chiar înainte ca ușa de la intrarea în secție să se trântescă după cum îi era obiceiul.

Sasu deja era la volan, așa că Adrian sări peste cele câteva trepte și se aruncă prin ușa deschisă pe scaunul pasagerului.

– Dă-i viteză!

⁵ Vladimir, în calitate de prieten și critic, spune că e în **DOOM**. Are dreptate.
(N.a.)

Darius intră înapoi în sala de conferință, fixându-l pe Victor Jianu cu privirea.

– Atârnă și tu fotografiile pe perete, acolo în dreapta. A văzut-o cineva pe Amalia?

Niciun răspuns afirmativ.

Cei din sală își îndreptară atenția către noile imagini care completau încă o bucată dintr-un mediu deșirat. Prin a patra execuție, criminalul într-adevăr își arătase iar semnătura lipsită de sânge. Crima anterioară, prin comparație, li se părea acum și mai stranie.

Un gând îndoielnic se strecură în mintea lui Darius. *Trebuie să fie o nebunie. Dar totuși, dacă sunt doi responsabili? Dacă Faust a fost responsabil pentru înscenarea cadavrelor după ce au fost lipsite de sânge? Dar nu... nu, atunci Luna ar fi responsabilă de ucidere, iar înjunghierea e greu de îndeplinit pentru o femeie. Cu un țărș în mână. Deasupra sternului. Acolo se încheie scenariul. E prea firavă pentru a duce la capăt un astfel de act. Cred că am nevoie de somn...*

Amalia Golan dădu buzna în sală. Se schimbase în halatu-i obișnuit și își prinsese părul ondulat într-un coc. Doar machiajul de seară și cerceii o mai trădau că se pregătise pentru un cu totul alt eveniment decât cel la care fusese silită să participe.

– Draga mea, i se adresă Darius. Spune-ne prin ce moduri misterioase a ajuns al patrulea mort într-o cadă.

– Ai fi surprins, răspunse ea. Supradoză de ketamină. S-ar părea că de data asta criminalul nostru și-a calculat greșit dozajul.

– Ciudat.

– Vrei să-ți spun ceva și mai ciudat? N-o să găsiți nicio ilustrație.

Darius o privi siderat. În circumstanțe obișnuite, medicul legist nici nu avea acces la dosarul de anchetă. Dar Amalia părea chiar să le-o ia înainte cu rezolvarea cazului, fiind cu un pas înaintea lor încă de la început.

– Explică, îi ceru el.

– Crima în sine e ilustrația.

Avea un zâmbet din acela cu pomeții ridicați, mândri și îmbujorați.

– Asta, pentru noi proștii, care dormim pe canapea vineri seara în loc să vizităm muzee de artă abstractă, ce înseamnă?

Amalia se apropie de fotografii.

– În primul rând, arta abstractă mă lasă rece. N-ai să găsești așa ceva la Visarium. În al doilea rând, uită-te la imaginea făcută întregii scene. În alegoria de care vă spuneam, următorul păcat capital e lenea, reprezentat de un melc. Acum, după mine, cada mi se pare o reprezentare a cochiliei.

– Cam tras de păr, așa fir cu fir, dar fie, aș putea să-ți accept viziunea. Dar dacă fac asta, atunci nu te mai cred că arta abstractă nu-i pe placul tău.

– Deci, îi ignoră Amalia remarca, amicul nostru se pare că evoluează. Sau psihicul lui, cel puțin. Cumva începe să perceapă totul mai abstract?

– Parcă speculațiile nu-ți erau trecute în fișa postului.
Din spate auziră vocea șefului de sector:

– Știm cine-i victima?

– Încă nu, răspuse Amalia. I-am făcut o fotografie portret, v-am lăsat o copie pe masă. Victor și Sergiu au și ei una pe care s-o arate celor înregistrați de Adrian ca parte din grupul notoriu. Am înțeles că ei să ocupă de asta.

– Bine ai făcut, spuse Darius. Ceva îmi spune că până dimineată o să avem identitatea victimei de la unul dintre ei. Deja e un tipar, și cum de obicei criminalul e cineva cunoscut victimei sau victimelor...

– Îl săltați iar pe Faust Gravu? întrebă ea jovial.

– Amalia, te omor cu mâna mea. De unde ai auzit numele ăla?

– Ei, vorbele circulă prin sistem. Spre deosebire de Adrian. Unde a dispărut? Pare-mi-se că mi-a furat duba la pachet cu Sasu.

– Ți se pare corect. Nu știi, ceva cu Bella, de care nu poate da nimeni.

– Credeți că...

– Toate victimele au fost bărbați. Nu, cred că nu s-a întâmplat nimic grav decât în capul lui.

Amalia și Darius făcură un schimb de priviri, care, deși ar fi trebuit să fie liniștitor, cântărea greu.

Sasu urcă duba pe trotuar și opri chiar în fața scării, asigurându-l pe Adrian:

– Te aștept aici. Foc la ghete, cum spune *șefu'*.

Adrian coborî, cu jacheta-i descheiată fluturând în bătaia vântului, și se îndreptă spre Luna. Îl aștepta de partea cealaltă a ușii din sticlă, pe care i-o deschise din interior.

– Ce bine că ai venit, îl întâmpină ea. Îmi pare rău dacă v-am deranjat, adică, sigur v-am luat de la ceva important, dar n-am știut ce să fac, pe cine să sun.

Luna se dădu la o parte, lăsându-l pe Adrian să treacă printre ea și Faust.

– Care etaj?

– Mhm... corect, da, la trei.

Adrian se aruncă asupra scărilor interioare, urmat îndeaproape de cei doi frați.

– Luna, spune-mi te rog că Faust a fost cu tine de când a plecat de la secție.

– Poftim? păru ea încurcată. Da, firește că da. M-a luat de la Bella, apoi a fost cu mine unde am locuit înainte, la Kaz, să luăm din lucrurile mele... adică, să ia, că eu n-am avut curajul să intru iar în apartament. Știți... visez...

– Știu, te înțeleg, nu-i nevoie să-mi explici.

Pe palier, Luna îi indică apartamentul de la capătul palierului. Adrian bătu la ușă. Îi ceru Lunei s-o mai sune, deși până atunci sunase în van. El îi strigă numele, dar nimic. Bătu cu pumnii în ușă, dar tot nimic. Apelul, tot zadarnic.

– Ești sigură că nu doarme doar?

– La ora asta? Nu, în niciun caz. Și nu când mă aștepta să mă întorc. Vă rog, pe cuvânt, ceva e în neregulă.

Adrian o privi fix pentru un moment, căutând vreo desincronizare, dar într-adevăr sprâncenele ridicate, ochii mari și gura întredeschisă trădau o urmă de frică. Oftă și spuse:

– Te cred.

Ușa părea într-adevăr șubredă. Se împinse cu umărul în ea, doar ca să-i încerce rezistența. Nu voia să-și rupă clavicula încercând s-o doboare astfel.

– Se deschide spre interior? întrebă el.

– Da.

Slavă cerului. Le spuse să se dea la o parte ca s-o poată ataca mai violent cu bocancul. Se întoarse cu spatele spre ușă⁶ înainte de a lovi cu toată forța. O dată, de două ori, până cedă mecanismul broaștei.

Ușa se deschise în lături. Adrian scoase pistolul. Verifică într-o fracțiune de secundă că nu se afla nimeni în spatele ei sau după zidurile interioare. Intră precaut în spațiul pătrat care se scurgea de-a lungul unui coridor la dreapta. În față avea două uși, dintre care una întredeschisă. Spre living și canapeaua unde era întinsă Arabella, cu o mână adormită peste abdomen și cealaltă prăbușită în gol pe lângă canapea. Acolo unde pe parchet era spart un pahar de vin. Mâna stângă era delicat așezată peste o foaie de hârtie. Adrian i-o smulse

⁶ Tehnică folosită de forțele speciale pentru a evita complicații la rotulă pe viitor, în cel mai bun caz, sau a exclude posibilitatea fracturării tibiei, în cel mai rău caz; cum s-ar întâmpla în cazul unei lovituri frontale. Mulțumim Alexandru. (N.a.)

din mână, îndesând-o instinctiv în buzunar, la fel și pistolul înapoi în teacă, apoi îi verifică pulsul cu două degete lipite sub mandibulă, de gâtul ei subțire, fin și livid.

Luna strigă de cum intră în apartament, dar pe Arabella n-o mai trezea oricum niciun sunet lumesc.

– Liniștește-te, e în viață. Dar nu pentru mult timp.

Îi trecu un braț pe după umeri și altul pe sub genunchi, ridicând-o de parcă n-ar fi cântărit nici cât pernele de sub ea. Un val îi străbătu șira spinării, inundându-i simțurile. Nu mai simțea nici frig, nici foame, nici durere, nici oboseală. Adrenalina îl sufoca și totuși parcă nu respirase vreodată un aer mai puternic. Îl scufunda și totuși îl scotea la suprafață. Simțea îngrijorare pentru ființa nevinovată care cine știe prin ce mreje se încurcase în povestea lor.

– Să sun la ambulanță? întrebă Luna.

– N-o să ajungă la timp. Mă așteaptă jos duba de la medicina legală cu cineva care ne poate duce la spital în câteva minute. Luați mașina ei și veniți după noi la Floreasca.

Treptele dispăreau de sub picioarele lui câte două în fuga lui grăbită înapoi afară. Ajuns la ușă simți secunda, în care Faust îi deschise ușa, cum se dilată spre un minut, sau două sau cinci. *Bella e cu un minut, sau două sau cinci mai aproape de moarte*, gândi el.

– Sasule! strigă el.

Acesta reacționează imediat, sări din mașină și merse în spate să deschidă ușa.

– Pune-o pe targă, îl îndemnă. Confortabilă nu e, dar nu cred c-o deranjează.

Adrian se conformă, dar de acolo era pierdut. Privi neputincios cum Sasu, cu o dexteritate formată în ani de serviciu în folosul pompierilor înainte de a se angaja la medicina legală, o imobiliză pe fată într-un moment. Îl auzi trântind uşile.

– Lasă-mă să ghicesc, spre UPU și asta în cinci minute dacă se poate, spuse el în timp ce deja sărise înapoi la volan fără să-i mai aștepte răspunsul.

Adrian intră la locul lui. Ambele uși se închiseră simultan. Auzea sirenele cum strigă, aruncându-i lumini albastre peste ochii pierduți pe străzile dezolante ale unui oraș nocturn.

Între timp, complet inconștientă de situație, Amalia se apropie de Darius și șopti:

– Cred că ar mai fi ceva ce ar trebui să vedeți, și tu și Adrian.

– Ce anume?

Darius deja își mai luase o cafea, întrebându-se: *oare de câte ore sunt treaz?* Simțea cum începe să-l toropească oboseala și lumea din jurul lui își pierdea din contururi. Știa că alunecă vertiginos către a doua noapte nedormită.

– Trebuie să veniți cu mine la Visarium.

– Mă scoți la întâlnire?

– Nici n-ai haine în dulap demne de o întâlnire cu mine, ridică ea o sprânceană în glumă.

– Ah, la naiba, m-ai prins. O să împrumut de la Adrian ceva pentru așa ocazie. Uniforma.

– Vorbesc serios.

– Și eu.

– Ești obosit.

– N-ai idee, scumpete.

Darius se lăsă pe un scaun, împinse cana de cafea spre mijlocul mesei și-și sprijini capul în mână. Mai rău era că nici cofeina nu-și mai făcea efectul. După un moment de absență mintală reveni la subiectul Amaliei.

– Scuze, ce spuneai că trebuie să vedem?

– Galeria. Visariumul. De fapt, expoziția permanentă pe care o au acolo. Cred că și altcineva în afară de mine a mai văzut-o.

– Ce vrei să spui? Cine?

– Criminalul.

Darius aprobă din cap cu ultima energie rămasă, apoi se ridică, spunându-i că mâine dimineață la prima oră vor merge într-acolo. Până atunci avea să se întoarcă și Adrian. Ieși din sală, dar pe coridor se intersectă cu Damienov.

– Unde-i Zara? îl întrebă pe comisarul care pășea mașinal.

– Nu știu, sună-l și vei afla, eu mă duc să dorm.

– Mi-a furat și mașina și brancardierul, interveni Amalia care auzise întrebarea și tocmai se îndrepta către morgă.

– Nu-mi place situația, spuse comisarul-șef.

Amalia aprobă, în schimb Darius doar ridică imposibil din umeri și continuă să urce pe scări, până la mult râvnita canapea. Damienov deja era cu telefonul în mână, formând numărul lui Adrian Zara.

Inspectorul principal simți cum îi vibrează telefonul în buzunar. Un apel după altul. Dar chiar atunci scotea targa împreună cu Sasu, Arabella fiind întinsă pe ea. Brancardierul o împinse către primiri urgente, iar el alergă spre cele două ambulanțe parcate sub o copertină improvizată, strigând după un medic. Gălăgia reuși să atragă atenția cuiva, deși la ora aceea sala de așteptare era plină cu victimele bețiilor din centrul vechi până la periferia sectorului.

– Avem nevoie de ajutor, acum.

Inspectorul aruncă priviri agitate între medic și brancardierul care trăgea în urma lui targa împinsă de Sasu.

– Am găsit-o așa, inconștientă, abia îi mai simțeam pulsul cu zece minute în urmă.

Se uită la ceas.

– Șapte minute în urmă, se corectă. Cred că a fost drogată, nu știu, sper... Arabella, așa o cheamă. Arabella Oasenegre. Este martor în cazul pe care-l investigăm.

Medicul aprobă și făcu semn unor asistenți să vină și să-l ajute pe Sasu s-o ducă într-un salon.

– Vă rog, n-o lăsați să moară.

– Liniștiți-vă, domnule...

– Zara. Inspector principal Adrian Zara de la omoruri.

– Domnule inspector, o să facem tot ce se poate, spuse medicul și îl atinse scurt pe umăr. E pe mâini bune.

Sasu aștepta să-și recupereze echipamentul. *După ce că i-am luat mașina, dacă mă mai și întorc acum fără targă, o să ajung eu pe una*, se gândi el. Între timp Adrian se întoarse la dubă, oprindu-se cu spatele sprijinit de ușa lăsată deschisă. Având presentimentul că uitase ceva, își scoase telefonul ca să verifice. Avea șapte apeluri nepreluate de la Damienov. Reapelă.

– Șefu', să știți...

Îl întrerupse.

– Tu unde umbli dezlegat?

– La UPU, Floreasca.

– Ți-am spus să nu bei cu Darius că te bagă sub masă.

– Aș vrea eu să fiu aici din cauza mea.

– Dar din cauza cui?

– Arabella Oasenegre. Iubita primei victime.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știm încă. Am găsit-o inconștientă pe canapea, ori a încercat să se sinucidă, ori...

Își băgă mâna liberă în buzunar. Simți acolo biletul și-și aduse aminte cum i-l smulsese din mâna lividă. Îl scoase la vedere și-l citi în timp ce vocea comisarului-șef devenea din ce în ce mai distantă.

*ce am început vom duce la final
a se considera ultimul vostru avertisment
eu am fost doar unul dintre pionii*

Arabella

Adrian privea încurcat la foaia de hârtie din mâna lui. *Bella? Implicată? Atunci, cu cine altcineva? Cu Faust? Și cu Luna? Să fi avut dreptate idioții ăia doi?*

Chiar atunci auzi o altă mașină vuint prin parcare, oprind în fața lui. Luna se dădu jos din partea pasagerului. Faust parcă mașina mai încolo, unde era permis, în timp ce ea se apropie de Adrian.

– Cum e? întrebă ea dintr-o suflare. Ce i s-a întâmplat?

– Nu știu.

– Cum nu știi când vii înapoi la birou? se auzi vocea lui Damienov din telefon, acolo unde o uitase.

– Nu, șefule, spuse și aruncă o privire în spate unde-l văzu pe Sasu cum trânteste ușa de la dubă. Ajungem în zece.

Visarium

– Zece să fie, și nu zece cum le numără Darius până ajunge la juma' de oră sau mai bine.

Adrian închise apelul. Odată cu el, ascunse și biletul mototolit la loc în buzunar, până-i va fi deslușit intenția.

– O să trimit un agent care să nu se miște din fața ușii până se trezește.

Apoi plecă împreună cu Sasu. Fără sirene și fără cuvinte. Incertitudinea situației îl paralizase mintal, iar fizic începea acum să resimtă oboseala și noaptea nedormită.

VII

Întâmpinarea comisarului-șef era glacială, parcă încremenind atmosfera spațiului din secție.

– Așadar, o a patra victimă, spuse el apropiindu-se de Adrian.

– Da, și nu ultima, te asigur.

– Ba, ați face bine să vă asigurați că e ultima. Nu mai tolerez alta. Am auzit că a fost și presa acolo. Știi ce înseamnă asta? Bucureștiul o să fie cutremurat mâine după ce va vedea știrile. Panică, haos, zeci de apeluri cu indicii false...

– Știu, dar nu suntem deloc mai aproape de a-l prinde acum, decât...

– De a-i prinde, vrei să spui?

– Poftim?

– Colegii tăi speculează că nu ar fi doar un singur făptaș, ci că ar avea un complice. Acel *modus operandi* de la a treia victimă li se pare prea disonant ca să aparțină aceleiași persoane.

Adrian, care avea mâna în buzunar pregătită până atunci să-i arate biletul, se răzgândi și-l împinse mai adânc înăuntru. N-ar fi vrut să-i ofere o falsă confirmare a bănuielilor. El considera în continuare un singur criminal responsabil. O considera pe Arabella orice altceva decât o sinucigașă, iar biletul, un fals ordinar.

– Trebuie să vorbesc...

– Trebuie să mergi să dormi, că arăți mai rău ca cel pe care l-ați găsit în Piața Constituției. Iar mâine dimineață, nu

mă interesează pe cine, dar arestați pe cineva ca să putem face public arestul și să încheiem public povestea. M-ai înțeles?

– Nu se poate. Dacă arestăm pe cineva la întâmplare, atunci putem să le distrugem reputația, viitorul. Toți suspecții noștri au douăzeci și ceva de ani, stigmatul cu care ar fi asociați...

– Nu mă interesează. Nu spuneau Victor și Sergiu că Faust arată bine pentru asta?

– Nu, șefule, nu putem să-i facem asta. Are și un alibi: de când a plecat de la secție și până acum a fost cu Luna tot timpul.

– Perfect. I-ai găsit și complicele. Până mâine îi vreau pe amândoi în arest. Mai aveau și acces la apartamentul rănitei.

Adrian scutură din cap nemulțumit, dar evită dezbateră și plecă să-și caute un loc unde să-și revină. Asemenea Arabellei și asemenea lui Darius care se afla în biroul de vizavi, inspectorul se lungi pe canapea, urmând să fie prima noapte pe care o dormea la secție. Căci, spre casă nu-l atrăgea nimic împotriva oboselii.

La parter, în sala de conferință, comisarul-șef mobiliza toate forțele să caute dovezi împotriva fraților Gravu. Toate filmările cu interogatoriile lor fuseseră luate iar la vizionat de câte patru sau șase perechi de ochi, fiecare crezând că mai descoperă câte un semn de suspiciune în vreo privire aruncată încotro nu trebuie sau vreun colț de buză ridicat disprețitor. Speculații. Parcă și vorbele li se păreau ba artificiale, ba nepotrivite. Apoi tonul îi trăda pe cei doi complici. După toată pregătirea lor, unde li se spusese că limbajul corporal nu e o

știință exactă, acum vedeau doar ce le-a fost arătat, indiferent de adevăr. Decizia comisarului-șef judecase deja vinovații. Astfel crease o părtinire personală în cei prezenți, care le înceteșase gândirea. Își pierduseră imparțialitatea și dovezile vinovăției lui Faust și Luna Gravu erau peste tot. Arestul ar fi putut avea loc a doua zi dimineață, din partea lor.

Se simțea într-un spațiu vast și rece. În fața lui se deschideau șapte ferestre către un spațiu din care luminau doar fantome și lumânări înfipite-n candelabre printr-o beznă violet. O chitară familiară se auzea pe fundal, iar un parfum străin îl ademini în fața spectacolului. Dintre siluetele prinse în dans parcă-i distingea pe Iustin Lefter, înalt și purtând o vestă strălucitoare. Apoi pe Mihail Spahiu într-un palton lung, în apropierea lui se afla Kaz Nebunu, pe care-l distingea cel mai clar, după tăieturile care-i străluceau glacial de sub greutatea unei mantii ce-i atârna pe un singur umăr. Într-un colț se mai afla o siluetă vagă, parcă a ultimei victime anonime, întregind peisajul celor captivi pe veci într-un spațiu imaterial. Dar siluetele se spărgeau și se reconstruiau la fiecare pas pe care-l făcea mai aproape de geamurile care stabileau o graniță definitivă între cele două tărâmurii. Când atinse ce s-ar fi așteptat să fie sticlă, îl străbătu o senzație de amețeală, iar scena se prăbuși în uitare.

Sergiu Vasian îl trezi din somn pe Adrian înainte de profeticul răsărit.

– Faust și Luna, îl repezi acesta. I-ai văzut ieri, nu-i așa?

– Da, mormăi inspectorul. Ar trebui să fie la spital cu Bella.

Nu-și dădu seama cu ce greșise. Sergiu îl bătu pe umăr, apoi ieși din cameră. Trei ore mai târziu îl trezi Darius, cu o cană de cafea și un ziar aruncat peste fața lui.

– ...peste tot. Ziare, știri la radio.

- Ce?
- Anunțul meu la matrimoniale.
- Ah, da, crima.
- Și am vești și mai proaste.

Adrian îndepărtă ziarul, se ridică într-o poziție mai firească pe canapeaua unde adormise și sorbi o gură din cana de cafea, pe care o plasă apoi pe măsuta din sticlă. Își frecă ochii mașinal.

– Anume? întrebă Adrian.

– Faust și Luna sunt în arest din ordinul șefului care acum ține o conferință de presă încercând pe un temei fals să dezamorseze public toată situația.

– Să mă ia naiba...

– Mai bine ne-ar lua pe amândoi dacă tot bate atâta drum. Spunea că nu mai vrea încă o victimă la morgă, dar dacă interviul lui o să fie văzut de criminal...

– ...atunci nu face decât să-i zgândăre complexul egocentric și să-l facă să omoare și mai curând, posibil și mai public, data viitoare.

– Exact, oftă Darius.

– Nu-mi place situația.

– Nici mie. Dar spune-i-o tu dacă te crezi în stare.

Pe ușa biroului său intră un ofițer de la întăriri, cu un dosar cartonat în mână. Darius aproape i-l smulse din mână și scoase de acolo o hârtie imprimată cu toate datele personale ale lui Emil Vraciu.

– Vraciu? întrebă el mai mult pentru sine. Parcă știu numele, nu mai aveam un Vraciu pe listă?

– Ba da, răspunse ofițerul. Valentin Vraciu.

– Sunt frați?

– Sunt, i se răspunse. Am luat legătura cu el și ne-a confirmat.

– Ciudat. Nu l-am văzut nicăieri până acum: nici la înmormântare, nici la petrecere...

– Valentin mi-a spus că frate-su era mai asocial. Nu ieșea, nu avea nici măcar un serviciu sau o facultate care să-l scoată din casă.

– Lenea, mormăi Adrian în șoaptă. Cineva sigur avea acces la viețile victimelor, încât să facă alegeri atât de informate. Posibil să se situeze mai aproape de limita inferioară a intervalului de vârstă pe care l-am stabilit inițial în profilul psihologic.

Darius aprobă din cap, aruncând hârtiile pe biroul lui Adrian.

– Sună-ți iubirea să vezi dacă mai trăiește. M-au pus la curent și cu aventura ta de ieri.

– Ești gelos? Am auzit că se tratează gelozia la Gherla.

Darius clătină din cap, rânjind. Așteptă ca el să formeze numărul în timp ce ofițerul se întorcea în sala de conferință.

– Nu răspunde. O să sun la spital.

De la spital află că Arabella era încă inconștientă, dar îi scosese tot conținutul de narcotic din sistem și se așteptau să-și revină cât de curând. Fusese adusă la timp acolo. Cantitatea de barbiturice pe care o înghițise putea fi suficientă încât să prezinte pericolul unui somn de veci.

Acum și-a schimbat și narcoticul preferat, sau... A crezut că poate să-i mascheze atât de ușor moartea ca sinucidere? se gândi Adrian după ce închisese apelul.

– Și eu mai am ceva să-ți arăt, îi spuse lui Darius.

Îi întinse biletul pe care-l găsisese asupra ei cu o noapte în urmă. El era singurul în care putea avea încredere că-l va interpreta corect. Darius îl citi într-o fracțiune de secundă, apoi se încruntă și-l mai citi o dată.

– Tu ce părere ai? Crezi în toată conspirația asta organizată de o bandă complice?

Adrian scutură din cap vehement.

– Cred că cineva are intenția de a ne pune pe o pistă falsă, de data asta cu orgoliul secției de partea lui. De asta nici nu i-am arătat biletul șefului, altfel aș fi pus și mai multe paie pe focul cruciadei lui contra vrăjitoarelor.

– Nici gând să-l vadă.

Darius îi făcu semn să-l urmeze și amândoi erau prezenți în morgă pe la ora trei. Unde toate mesele erau lipsite de nenumăratele hârtii, iar inoxul strălucea. Compartimentele frigorifice erau goale, iar Amalia tocmai își savura mâncarea.

– Amalia, scoate-ne de aici până nu pocnesc vreun incompetent, spuse Darius.

– Poți să începi cu tine. Am auzit că i-au arestat pe Faust și Luna pe degeaba.

– Deci și tu crezi că au făcut-o pe nedrept? interveni Adrian.

– Convinsă. Teoria lor se bazează în mare parte pe un *modus operandi* oscilant crezând că asta implică doi făptași, dintre care unul cu pregătire medicală. Eu cred că e vorba de o

singură persoană, care a fost la Visarium înainte de a începe crimele, și care nu are pregătire medicală, dacă ar fi să judec după inciziile văzute. Dar cine-mi ia mie în considerare opinia, când suspjecții sunt arestați și declarația semnată?

– Cum adică? întrebă Adrian.

– O să vedeți, dacă așteptați să termin de mâncat și să-mi schimb halatul.

Cei doi se conformară și reveniră la birou, să caute și ei ceva de mâncare pe la cantină. Acolo, câteva întăriri vorbeau tare și mândru despre cât de repede și ușor au rezolvat ei cazul.

Bucurați-vă acum, că la următoarea crimă când frații Gravu vor fi după gratii o să vă pice fața, se gândi Darius. Între timp, Adrian căuta să mănânce și el ceva.

Amalia reveni în peisaj peste mai bine de o oră, schimbată în haine de stradă: o fustă mulată, o jachetă de piele și cizme până la genunchi. Deși fără toc, răsunau zgomotos pe coridoarele din ciment lustruit.

Tabloul V

Damienov primise câțiva reprezentanți ai presei în birou. Aranjase dinainte câteva dosare și un pix pe birou ca să-și susțină public gradul de implicare în caz. Măcar aparent. Toate microfoanele erau îndreptate spre el și reporterii erau extaziați că aveau acces direct la un om din interior care să le elucideze misterul crimei din urmă. De celelalte nu aflaseră, și comisarul-șef ar fi preferat ca situația să rămână așa. Dar socotelile nu se potrivesc mereu. Perspectiva unei apariții publice în calitate de comisar-șef în fruntea dosarului vizând un criminal în serie era prea tentantă. Chiar dacă nu el, ci Darius era șeful cazului. Presa nici nu știa, nici nu întreba.

– ...dar ce ne puteți spune despre cazul pe care-l anchetați? auzi el parțial întrebarea.

– Prea multe, după cum știți, nu vă pot spune. Cazul este în desfășurare și orice detalii specifice sunt strict confidentiale, până va fi trimis de către doamna procuror Jugănaru în instanță și soluționat.

– Atunci despre suspecti?

– Avem doi suspecti, pe care i-am și arestat. Credem că cei doi au complotat pentru a săvârși omuciderile în cauză.

Ochii interlocutoarei se măriră și entuziasmul parcă i se șterse de pe buze.

– Ați spus cumva *omucideri*? întrebă ea.

Lua-m-ar dracii. Mă omoară Jugănaru acuma, gândi Damienov. Ce-o fi fost în capu' meu? M-au zăpăcit și Darius cu conspirațiile lui și Zara cu adormita din spital.

Își drese vocea, se lăsă ușor pe spătarul scaunului, apoi continuă calm:

– Da. Cea de aseară n-a fost prima crimă.

– Câte au fost în total?

– Patru.

– Patru?

– Da, domnișoară, avem de-a face cu un criminal în serie. De fapt, cu doi criminali în serie.

Gura păcătosului...la naiba că au dreptate, crimele sunt prea meticuloase, prea obsesive pentru a aparține a două persoane. Sigur, delirul poate fi contagios, dar o obsesie de magnitudinea asta, de specificitatea asta...

– Totuși, nu trebuie să vă faceți griji, așa cum am declarat: îi avem în arest chiar în acest moment, minți el în continuare. Luna și Faust Gravu, doi frați și studenți la medicină. Vă imaginați cum expertiza lor...

Dintr-o dată nimeni nu-l mai asculta. Telefoanele tuturor reporterilor începură să se trezească, iar cea care-i lua interviul îi făcu semn colegului printr-un gest brusc să taie interviul. Agitația generală se sintetiză într-un simplu, dar aproape batjocoritor:

– Habar n-aveți cu ce vă confrunțați.

Damienov simți cum i se urcă sângele la cap, cum se simte jignit, chiar acolo la el în birou, și o serie de injurii invocând zei și sfinți îi trecură prin minte. Dar se rezumă la întrebarea:

– Poftim?

– Mă scuzați, nu e o acuzație directă. Asta scrie în mesaj. Asta și...

Reportera se ridică de pe scaun, iar apoi se întoarce către comisarul-șef.

– Ne pare rău, dar se pare că a mai fost o crimă sub Arcul de Triumf. Trebuie să ne mobilizăm, poate ajungem acolo primii.

Zicând acestea, tot convoiul presei ieși în grabă pentru a se întrece spre destinație. O cursă alimentată de foamea de bani, dar mai ales de dorința afirmării.

Ironic. Nici nu-și dau seama că tocmai ei sunt cei caricaturizați prin mesajul transmis de crime.

Totuși, dilema comisarului-șef era cine trimisese mesajele, simultan la toată presa. Sursele de știri nu primesc toate aceeași știre în exact același moment de la informatori. Cineva se folosise de rețeaua lor. Și nu doar atât. Mesajul ajunsese inclusiv la el, doar că în agitația interviului, vibrația telefonului rămăsese nesimțită.

Damienov ieși din birou și se uită după ofițerii pe care-i putea expedia la relații publice, departamentul cel mai apropiat de unul care ar trebui să investigheze atacuri cibernetice. Adică, aveau un hacker angajat acolo.

– Jianu!

Victor Jianu se întoarce ca trăsnet înspre comisarul-șef.

– Da, șefule.

– Du-te în spate la cibernetică și spune-le că toți reporterii au primit simultan un mesaj despre o crimă.

– Nu doar ei.

– Ce vrei să spui?

– Și noi am primit.

Visarium

Damienov amuți. Îi făcu semn lui Victor să se ducă să afle cine le trimisese și apoi se întoarse mâhnit în birou. Nu, o lua razna dacă stătea singur acolo să se macine. Se întoarse în sala de conferință.

Între timp, brigada omoruri, fugită de la secție în timpul programului, bântuia aleile cu iz jilav ale unei relieve industriale, prin carcasa uitată a Leviatanului alcătuit cândva dintr-o serie de fabrici. Acum, clădirile zăceau în praf, cu armăturile străpungând betonul ca niște coaste deformate. Deși conduși de Amalia pe o scurtătură, tot nu ajunseră la destinație înainte de lăsarea întunericului, așa cum își propuseseră.

Visarium, după cum le povestise, era o galerie atipică din sectorul șase. Din exterior era imposibil de ghicit prin geamurile prăfuite ale unui bloc asemenea celorlalte din zonă. Clădirea fusese lăsată în aceeași paragină cu alte douăzeci ca ea, construite după un plan unic întocmit de arhitectul vremurilor. Cei familiari locului recunoșteau ușa blocului după niște urme de vopsea neagră, și știau că trebuie să urce până la etajul zece, unde galeria devenea accesibilă. De-a lungul drumului, nimic altceva nu-i trăda ascunzătoarea. Însă acolo se distingea dintre praf și cărămidă printr-o ușă dublă, masivă, neagră, cu ornamente aurii alunecând pe clanță; un element distinctiv și straniu, înrămat de pereții din beton crud. Culoarul care lega liftul de galerie era traversat de ferestre dispuse într-o fâșie de întuneric ce înfățișa zona industrială în care se aflau, abandonată de la sfârșitul secolului trecut.

Amalia apăsă pe clanță și înlătură ușa cu o naturalețe trădând o rutină de mult stabilită. Lumina se revărsă, strălucind la atingerea cioburilor măcinate din praf.

Visarium

– Wolfgang! izbucni ea către bărbatul din capătul sălii.

Interiorul galeriei se întindea în profunzimea spațiului ca o prelungire a coridorului. Podeaua, din lemn lăcuit peste zgârieturile patinate, era goală, cu excepția unui bloc modular din granit pe care se aflau sticle de vin laolaltă goale și pline. În spatele acestuia, bărbatul închise apa de la chiuvetă.

– Amalia, dragă, puteai să suni înainte, îi răspunse el. Vezi cât am de strâns după visariumul de aseară.

– Lasă că pe băieți nu-i deranjează, nici pe mine câtă vreme nu mă pui la treabă.

Wolfgang, bărbatul aflat undeva între două vârste, îmbrăcat simplu în blugi gri și un maiou, le zâmbi larg, se șterse pe mâini și se apropie de invitați.

– Ne scuzați, ieri am avut un protocol oficial cu peste treizeci de invitați. Arta nu se mai vinde în ziua de azi, așa că în lipsa comisioanelor, organizăm evenimente.

– Visarium găzduiește niște evenimente unice, ca cel de la care m-a răpit șefu' aseară, completă Amalia. Wolfgang, ești prea modest. Băieți, uitați-vă în jur, atmosfera e ireală, tablourile inspirate, vinul mereu sec, iar oamenii interesanți.

Privirea lui Adrian îi urmări degetele răsfirate, până la tablourile de pe peretele din dreapta, acum expuse doar luminii artificiale într-o nuanță crepusculară.

– Și potenți financiar, reveni Wolfgang. Dacă n-ar sta lucrurile așa, cu câte o vânzare caritabilă din când în când, atunci chiar ar trebui să închid locul ăsta, iar tu te-ai duce vinerea la muzeu, ca oamenii de rând.

Adrian încerca descifrarea formelor contorsionate și stranii, alcătuite doar din vopsea neagră întinsă peste albul pânzei. Un alb care bătea spre violet în condițiile create.

– Of, se îmbufnă Amalia. Delirezi, iartă-mă că-ți spun. Așa ceva nu vom permite.

– Ce reprezintă? îi atrase inspectorul atenția înapoi la lucrări.

– E un studiu foarte interesant al umbrelor psihice, răspuse ea.

Da, e clar ca lumina zilei, ce să mai... gândi Darius, însă spuse cu totul alte cuvinte:

– Asta voiai să ne arăți? Admirabil, încerci să ne culturalizezi.

– Corect, cauză pierdută, nu asta voiam să vă arăt, răspuse ea întorcându-și privirea spre comisar și înapoi la gazdă. Wolfgang, dacă te rog îmi torni și mie un pahar cât îmi agăț jacheta în cuier?

Wolfgang aprobă. Amalia se îndreptă spre colțul din spatele ușii grele unde se afla, de fapt, o reproducere artizanală după coarne de cerb dispuse precum crengile.

– Ce viață pe tine, remarcă Darius.

Refuzară vinul oferit de gazdă; Adrian invocând că era în timpul serviciului, iar Darius că nu pune gura decât pe alcool de peste patruzeci de grade. Amalia reveni, apucă paharul de vin roșu, aproape negru, și înaintă până în capătul galeriei, oprindu-se într-un spațiu unde cândva se prea poate să fi fost o ușă, dar acum era doar o deschizătură în perete. Darius și Adrian o urmară întârziați un moment de încercarea de a-și da seama cum să se raporteze la spațiul în care unul se

simțea stingher, iar celălalt straniu de familiar. Wolfgang, pășind sigur pe fiecare pas, rămase în spatele lor.

– Vreau să le arăt *Demonii*, ceru ea laconic, făcându-le semn s-o urmeze când păși în următorul spațiu.

– Țineți și demonii artiștilor pe lângă picturile lor? întrebă Darius. Asta da afacere.

Ajunși într-un spațiu pătrat cu o utilitate neutră, Amalia se opri misterioasă. Își întoarse capul peste umăr, spre Wolfgang.

– Trebuie să fiți informați înainte de a-i vedea. Wolfgang, îmi permiți?

– N-ai decât să-i inițiezi, îi răspunse acesta făcând un gest din mână care să-i dea de înțeles libertatea deplină de exprimare pe care i-o oferea.

– Inițiați într-un cult, sau? întrebă Darius.

– Ai fi surprins. Dimpotrivă. Următoarea expoziție poartă o pecete sacerdotală.

Emfaza teatrală pe care o căpătară ultimele-i cuvinte cerea o pauză pentru efect dramatic.

– O să vă prezint o serie de șapte picturi, rânji ea cu un aer victorios. Au fost numite de arheologi în mod enigmatic *Demonii lui Dante*. Găsiți printre ruinele unei biserici catolice.

– Care Dante? întrebă Adrian.

– Nu se știe. Dacă era Alighieri, s-ar fi vândut bine. Fiind anonime, au ajuns atârdate aici, în sala expoziției permanente, fără a fi de vânzare. Sunt, la propriu, inestimabile ca valoare din cauza descoperirii controversate, în urma căreia familia lui Wolfgang a refuzat să le predea

istoricilor. Ar putea valora totul sau nimic; prețuri pe care oricum nimeni nu le poate plăti.

– Cât sunt de vechi? își continuă Adrian șirul întrebărilor, încercând zadarnic să arunce un ochi peste umărul ei, în spațiul alăturat.

– Nu știm. Wolfgang refuză până în ziua de azi să le dateze, spune că nu-l interesează asta.

– Unde au fost găsite?

– În mod și mai straniu, erau învelite într-un giulgiu zdrențuit și pierdute printre ruinele unei presupuse catedrale. Când au descoperit edificiul mai rămăseseră trei pietre dintr-un zid și fundația, undeva în pustietate. Legende în jurul tablourilor sunt multe, dar una dintre ele spune că au fost create din obsesia unui pictor nebun de a-și ucide demonii tentațiilor care-l posedau și astfel i-a închis în pânză. Apoi, se spune că s-a plimbat singur prin deșert, delirând, convins fiind că omorâse cu adevărat șapte oameni în numele celor șapte păcate capitale. Asta e legenda mea preferată.

– Frumoasă poveste, dar cum au ajuns aici?

– Moștenire de familie, răspunse de astă dată Wolfgang.

– Observ că ești fascinată, interveni Darius.

– Și tu vei fi când le vei vedea, crede-mă. Acum, veniți după mine. Lăsați-mă să vă prezint *Demonii lui Dante*, anunță ea ceremonial și intră într-o sală identică primei, dar dispusă paralel în oglindă.

Expoziția utiliza peretele lung pentru a prezenta tablourile pictate în ulei crăpat. Amalia intră, dezvăluindu-le prima victimă. De fapt, era primul demon care-și scălda

degetele într-un voal de lumină emanată dintr-o cruce care-i trecea prin pieptul arcuit.

– Primul demon, bucurându-se de ultima senzație a avariției reci, punctă ea.

– Deși nu au titluri oficiale, completă Wolfgang, un critic le-a atribuit numele câte unuia dintre cei șapte prinți ai iadului, care au fost asociați cu păcatele capitale prin secolul cinspe de către un autor tot așa necunoscut al unui pamflet britanic cu iz teologic. Contradictorie alăturare a sacrului cu profanul, dar vorbim despre vremurile în care o religie se hrănea cu frică, nu cu speranță.

– Iar acesta la care priviți e Mammon, încheie Amalia. Vinovat, cum vă spuneam, de păcatul avariției.

Următorul demon pictat își zgâriase ochii afară din orbite, trăgând de piele ca să-și arate colții. Cutele sângerau disperare întunecată peste pieptul deschis și inima moartă. Părea că în spate are o umbră ce l-ar fi înjunghiat.

– Următorul, cu un ghimpe înfipt în coaste asemenea propriei invidii, Leviathan.

Lângă el, o altă figură cu doar un ochi deschis, roșu și însuflețit. Era pătată de sângele care-i curgea din tăieturile adânci ce-i amorțeau durerea.

– Al treilea, captând foarte bine în privirea-i agitată frica și răzbunarea pe care le-a inspirat inamicilor divini din cauza furiei. Nimeni altul decât Sathanas. Cred că ați mai auzit de el.

În mijloc, flancat de câte trei tablouri la dreapta și la stânga, următoarea siluetă își trecea nonșalant degetele

printre șuvițele moarte, ca să le îndepărteze de pe orbitele goale și întunecate.

– Lenea, așezată la loc confortabil și călduț în îmbrățișarea ghearelor otrăvite. În centrul atenției tuturor: Belphegor.

Tablourile erau o reproducere izbitoare a celor patru crime care fuseseră comise până atunci. Ori, crimele să fi fost reproduceri ale tablourilor? Atunci, Amalia avusese dreptate tot timpul, iar după cele patru crime aveau să mai urmeze altele dacă nu...

Telefoanele celor trei sunară simultan.

– Damienov ne-a terminat cu conferința de presă, observă Darius. I-am spus să nu aresteze oameni aiurea că e în detrimentul nostru? Acum, poftim, avem o a cincea victimă.

Privirea lui Adrian se întunecă. Amalia oftă.

– Wolfgang, ne întoarcem în câteva ore, anunță ea. Vei mai fi aici?

– Dacă mă rogi frumos, atunci am să mă întorc și vă aștept după ce mănânc ceva. Deși ați face bine să-mi trimiteți pază și protecție după ce tocmai am aflat că un criminal în serie știe că exist.

– Nu mi-aș face griji, spuse Adrian. Măcar tiparul victimologic e consistent, iar tu nu te potrivești deloc.

Dar și aici se înșelaseră într-un punct. Și fiecare punct în care se înșelau îi mai costa încă o viață.

III

În schimb, profetia viitoarei publicități a crimei se adevăra. Cadavrul fusese, după cum confirmaseră martorii, coborât dintr-o dubă neagră, pe la miezul nopții, la fel ca în cazul precedent. Nimeni n-a văzut cine era la volan și n-a apucat să noteze lungul șir al numerelor fosforescente. Ei văzuseră duba. Atât. Și apoi cadavrul. Așezat chiar sub Arcul de Triumf neiluminat, cum de altfel ajunseseră să fie toate monumentele de când se subțiaseră fondurile pentru spațiul public.

Frunzele uscate de pe străduțele pietruite trădau o eroare a inginerilor de drum, atunci când pe covorul lor păseau comisarul și inspectorul principal împreună cu medicul legist. Deși gonite de pe asfalt, ele se așezaseră între malurile pietruite ale trotuarului, susținându-le continuitatea intersectată de străzile mai înguste. Aruncate de cizmele lor și ale trecătorilor pe teritoriul care le aparține, marcându-l. Traseul ruginii umanității.

Ce spune asta despre noi, când sectorul privat al tabloidelor ajunge mai repede la locul faptei decât autoritățile statului? se întrebă Adrian, mai mult retoric, atunci când simți atmosfera dezolantă.

În spatele lor se auzeau sirene, dar se aflau încă la o bună distanță de ei.

Darius se desprinsese primul din formație, și se repezi prin mulțimea din fața lui, împingându-o, strigând să se dea la o parte, să nu atingă nimic. Adrian era chiar în spatele lui, înaintând tăcut prin masa de oameni despărțită de colegul lui.

Darius își înfipse cizmele în ciment chiar în fața cadavrului, cu fața spre mulțimea prin care o privea pe Amalia pierzându-se.

– Ce bine era când aveam lanțuri în jurul Arcului de Triumf, comentă Darius.

– Dar erau inestetice, ții minte?

Darius mai bombăni în barbă ceva, despre lipsa paznicilor, nedeslușit de Adrian care părea preocupat cu identificarea unui detaliu mai specific al celor întâmplăte.

La început nu reuși să vadă. Apoi, prinse cu coada ochiului oase și ceva strălucitor, parcă irizații fugitive ale calciului. Satisfăcut, își urmă conduita profesională, în detrimentul curiozității, adoptând o poziție care i-o oglindea pe a lui Darius: cu spatele la cadavru și câte un braț întins la nevoie împotriva celor care încercau să se apropie prea mult. Formaseră astfel un perimetru improvizat, sperând că o simplă afirmare a autorității îi va face la fel de puternici cât duzina de oameni pe care ar fi trebuit să-i țină departe de motivul care-i atrăgea, cum atrage o lampă solitară toate moliile nopții. Doar nu degeaba li se zicea brigadă.

– Amalia, unde-s mașinile alea? întrebă Darius mai mult strigând.

– Acuma vin, le văd, mai au două sute de metri. Hei, ia mâna, dă-te la o parte!

Și ea părea să încerce să treacă prin mulțime și s-o alunge cu gesturi de pisică indispusă. Adrian nu o putea vedea. În schimb, înconjurat brusc de străini, gândurile-i zburară la Arabella care, dacă s-ar fi trezit, era singură. Luna și Faust fuseseră sălțați. Iubitul ei ucis, iar confidentul ei asemenea. Ciudat cum o mare parte din mister părea să graviteze în jurul

ei. Și totuși, ea era la reanimare, iar prietenii ei în arest, în timp ce ultima crimă fusese executată. *Sau poate e o înscenare a cuiva ca să-i scape pe frați?* avu el un gând intruziv. *Nu, sunt prostiile pe care mi le-au băgat ceilalți în cap. Tablourile sunt dovada că semnătura e consistentă. Criminalul e unul singur, și pe deasupra psihotic.* Sirenele urlară, nemailăsând loc pentru gânduri.

Mașinile cu întăriri erau acolo. Criminaliștii și câțiva ofițeri se grăbeau acum spre ei ca să restabilească ordinea și să îngrădească perimetrul. Adrian oftă ușurat, recunoscător pentru că i-au întrerupt narativul din propria minte. Imediat ce se văzu eliberat de la postul provizoriu, își scoase telefonul din buzunar și căută să pună ceva distanță între el și zgomot. Un ton, atât, apoi...

– Alo...?

Vocea Arabellei părea slăbită și sfârșită. Era de așteptat la ce tratament îndurase.

– Bella, sunt Adrian... Zara, inspectorul.

– Bună, Adrian. Ți-am... recunoscut vocea.

– Cum te simți?

– În viață. Mi-au spus să mă odihnesc... asta fac acum, tratament intensiv... de zăcut... deși e cam plictisitor aici. Mi-au spus și să mănânc... dar nu pot. Simt că mi se face rău.

– Știu că nu e de datoria mea oficială, și nici neoficială, dar crezi că aș putea să-ți fac o vizită? Am realizat că Luna și Faust n-au cum să fie acolo, așa că...

– Vino liniștit...mi-ar face plăcere, îl încurajă ea mieros, dar tonul i se preschimbă la următoarea întrebare, devenind glacial. Dar...Luna?

– Îți povestesc, dar nu prin rețea. Fac eu cumva și ajung în zece minute.

– Îmi știi adresa?

Adresa ei?

– Ți-au dat drumul acasă? o întrebă el înapoi.

– Da. De zăcut pot să zac la fel de bine și acasă... ce să-mi mai facă în spital?

Adrian închise apelul și se întoarse către Darius, care vorbea deopotrivă la telefon, dar mai încruntat.

– Oricare dintre ei, doar trimite pe cineva... Bine, după ce termină... Să trăiți.

Odată închis și celălalt apel, Adrian se apropie de comisar, întrebându-l:

– Care-i situația la secție?

– Șefu' și câțiva dintre noi împreună cu presa am primit același mesaj. L-am rugat să-i trimită pe ofițerii care cam trag chiulul din patrulare, ca să recupereze toate picturile drept probe. Ar trebui să fie la secție când ajungem.

Adrian privi pentru prima oară către cadavru. De fapt, o jumătate de cadavru, care cu una dintre mâini își strângea oasele de pe jos iar cu cealaltă părea că-și toarnă dintr-o fiolă ceva pe gât. Lichidul se prelinsese de mult pe esofag. Sticla era goală, iar pe interiorul coastelor expuse doar părea că se formaseră, în urma substanței scurse, cristale ca de sare. Nu amănuntul acesta îi neliniștise, ci oasele. Erau prea multe oase... *oasele nu sunt ale lui*, se înfiorară în gând ambii.

Visarium

– Cred că e destul de sugestiv înscrisul acela PORC, tăiat cu o linie, încât să nu ne mai așteptăm la o ilustrație, nu-i așa? întrebă Amalia retoric, indicând cu degetul spre mâneca hanoracului.

Apoi, ea se făcu dispărută, în urma criminaliștilor, în timp ce brigada omoruri auzea absent în spatele ei doar vorbe în trecut despre mesaj. Mesajul primit de toți care le transmisesse:

Habar n-aveți cu ce vă confrunțați.
Spectacolul continuă sub Arcul de Triumf.

IV

Adrian se afla iar în fața aceleiași uși, care ar fi trebuit s-o protejeze pe Arabella, dar de această dată singur. Simți cum răceala clanței îl mușcă, îi străbătu lungul brațului când o atinse. Mecanismul spart îi permise să împingă ușa fără efort și să intre. Același hol pătrat dădea înspre aceeași sufragerie, acolo unde Arabella își făcuse culcuș pe canapea. Măcar acum era o lumină aprinsă. Văzând-o, se simți iar transpus într-o stare de alertă din cauza imaginii replicate *ca un déjà-vu*, gândi el. *Straniu, atât de curând să fi uitat destul din vechea amintire încât să se suprapună identic peste cea nouă.*

– Hei, îl salută, ridicând o mână care ar fi vrut să-i ofere un gest stângaci prin care să-l invite mai aproape.

Vocea ei caldă îl aduse înapoi din reveria care-l stăpânise. Adrian se apropie de ea; îi luă mâna, pe care i-o prinse între palmele moi, apoi spuse:

– Hei. Cum te simți? Și cum te-ai întors?

– Leșinată... M-a adus ambulanța, mi-au făcut și patul. Dai un ban, dar stai în față, nu?

Adrian zâmbi.

– Nu, leșinată ai stat în spital, acum pare că ești într-o stare de tranziție.

– În spital am stat exasperată. M-am simțit ciudat să știu că unul de-ai voștri îmi urmărește fiecare mișcare, altcineva decât tine. Dar, știu că a fost pentru binele meu.

Și ea zâmbi la rîndul ei, dar surâsul i se șterse brusc de pe buze.

– Luna...?

– Faust și Luna sunt reținuți la secție pe nedrept, dar o rezolv și pe asta imediat ce ajung înapoi acolo, stai liniștită. Spune-mi despre tine și ce s-a întâmplat. N-ai cum să-i ajuți altfel.

Pentru moment, păru că-și adună gândurile și emoțiile, înfășurate ca șuvițele de păr în jurul degetelor, apoi începu să puncteze evenimentele anti-cronologic.

– I-am cerut medicului raportul de toxicologie. Mi-au spus că l-ai vrut, și am sperat că o să treci pe la mine.

Fata își întinse cealaltă mână pe deasupra capului, apucând o foaie de hârtie de lângă două cutii cu pastile și un pahar cu apă, toate așezate pe o noptieră improvizată. Trase de ea, letargic, cu degetele-i firave. I-o întinse, iar el scană imediat toate valorile negative până la cea pozitivă. *Barbiturice. Somnifere? Poate... nu poate să fi fost.*

Se uită în stânga și-n dreapta lui, găsind paharul de vin. Ea, prinzându-i privirea, îi spuse:

– Nu te obosești cu el, orice ar fi fost, pot să-ți confirm că au fost puse în vin.

– N-ai citit raportul? se miră el.

– N-am vrut. Nu mă interesează de ce am căzut, mă interesează cum am să mă ridic. Știu ce pastile mi-au dat pentru recuperare, în schimb.

– Cred că e suficient. Ți aduci aminte ce s-a întâmplat?

Arabella aprobă din cap, apoi își retrase mâna dintr-a lui și se sprijini pe rând mai întâi în coate, apoi în palme, pentru a se ridica din poziția întinsă în care stătuse. Își trase genunchii mai aproape.

– Am ajuns acasă, ca de obicei, am descuiat ușa. Oricine ar fi fost, nu l-am simțit pe urmele mele, așa a intrat chiar în spatele meu. Acolo m-am blocat. Mi-a pus o mână peste gură și celălalt braț în jurul gâtului. M-a împins înăuntru. Brusc. Violent. N-a scos un cuvânt. Mi-a arătat doar un bilet pe care scria să copiez un mesaj pe o altă hârtie și dacă fac asta, n-o să pățesc nimic. Eram în bucătărie, când a scos un flacon de sticlă cu un lichid negru sau incolor, nu mi-am dat seama. Să fi fost sticla fumurie? Ah detalii, mă pierd în detalii...

– Nu mă deranjează, continuă în ritmul tău.

– Era întuneric și mă sufocam. Până și-a luat mâna, mi-a dat drumul gurii. Ce curat e aerul noaptea... hm, iar mă pierd. A apucat un pahar și mi-a făcut semn. Mi-am dat seama. Eu am turnat vinul. El a turnat sticluța. Mi-a dat drumul la gât, dar avea un cuțit, și m-a obligat să-l beau pe tot...

Se opri un moment, ridică o mână în aer de parcă ar fi vrut să oprească pe altcineva din vorbit, nu pe ea însăși, iar când Adrian îi prinse mâna, ea continuă, uitându-se la el.

– Am adormit, nu mai țin minte exact. Nu știu ce mă sufoca mai tare: întunericul, liniștea sau...

– E în regulă, o întrerupse el. Nu e nevoie să te gândești la asta acum. Spune-mi doar dacă ai observat ceva distinctiv la el; vreo trăsătură specifică, poate în gesturi sau statură...

Fata scutură vehement din cap.

– Tot ce pot spune e că era poate cu un cap mai înalt decât mine, așa cam ca tine, și destul de athletic. Asta am

simțit-o. După ce am scris biletul i-am prins antebrațul, doar simbolic, nu ca și cum aș fi avut forța să-l îndepărtez de mine. Era bine făcut. Da, sunt sigură de asta. Și o bluză neagră, la fel ca mănușile.

– E cineva din anturajul tău care s-ar potrivi descrierii tale?

– Din anturajul meu? repetă ea cu ochii larg deschiși.
Fata clătină ușor din cap.

– Niciodată. Nimeni dintre cunoscuți nu mi-ar face așa ceva.

Așa am crede, gândi Adrian cu o urmă de cinism, că loialitatea celorlalți e pe măsura loialității noastre.

– Deci, începu el să recapituleze cu voce tare, l-ai văzut înalt și l-ai simțit puternic. De auzit, nimic?

– N-a scos un cuvânt.

– De mirosit? Ai simțit vreo aromă, sau poate chiar un parfum care să-ți fie familiar?

Auzind acestea, pupilele ei se dilatară. Adrian observă schimbarea, dar își potoli surâsul victorios de cum îl simți că vrea să i se așeze pe buze, așteptând răbdător răspunsul ei care tot întârzia, până-și dădu seama că nu va mai apărea deloc.

– Bella, au murit cinci oameni. Presa a fost informată odată cu noi de ultima crimă pe care am găsit-o chiar sub Arcul de Triumf, în văzul tuturor. Pe oricine ai vrea să protejezi, nu merită. Am putea salva încă două vieți de la moarte, pe lângă reputația prietenilor tăi.

Ea suspină și-l privi cu ochii parcă umezi de lacrimi pe sub pleoapele slăbite.

– Valentin și Alin folosesc amândoi același parfum cu un siaj îngrozitor. Îl simți pe coridorul universității dintr-un capăt într-altul. Mi s-a părut că seamănă, dar n-aș putea fi sigură. Eram copleșită. Și esența era vagă, deși sufocantă.

Adrian închise ochii și încuviință calm, în semn de înțelegere. *Tot în același anturaj ne învărtim, în același cerc social... în... același cerc.*

– Gata, nu-ți mai bate capul. Odihnește-te și...

Telefonul îi sună din buzunarul jachetei. Împușcatu. Trebuia de mult să fie la secție.

– Te cheamă datoria?

Fata se trânti oftând iar pe canapea, cu mâinile adunate deasupra capului.

– Îți dai seama. Te pot ajuta cu ceva până să plec? Ușa aia nu-mi inspiră deloc siguranță.

– Nu zău... Dar unde altundeva să mă duc?

Adrian își scărpină ceafa un moment, apoi spuse:

– Găsim o soluție. Sună-mă când ajung Luna și Faust la tine. Mă duc să-i scot cumva de acolo.

O mângâie blând peste fruntea arcuită și părul materializat parcă din noapte, apoi se ridică și-i răspunse lui Darius abia când ajunse pe coridor. Îi ceru să-i trimită o mașină la scară, împreună cu un agent care să stea de gardă în fața blocului până ar fi fost frații Gravu eliberați, și așa reuși să se întoarcă la secție, unde iadul se dezlănțuise deja în absența lui.

Victor Jianu îl racolă și pe Sergiu Vasian după ce ieși de la relații publice. Acolo nu aflase mai nimic, doar că mesajele fuseseră trimise de pe un telefon care se conectase la rețeaua capitalei pentru a trimite mesajele și dispăruse la cinci minute după recepționarea lor de către destinatari. Așadar, fiind expediați iar cât mai departe de cazul la care-și doreau să lucreze, cei doi se pomeniră în fața Visariumului. Navigaseră labirintul de beton până la intrarea pe sub care evada o lumină albă, anunțând un crâmpoi de viață pierdut în austeritatea care se întindea dincolo de geamuri.

Sergiu bătu grav la ușa masivă și așteptară un răspuns. Parcă, dinăuntru, cineva le strigase ceva, dar cuvintele rămaseră nedeslușite.

La câteva minute ușa se deschise și un bărbat, zâmbind binevoitor, îi primi pe cei doi.

– Domnilor, chiar vă așteptam, de fapt pe colegii dumneavoastră.

– Suntem subinspector Victor Jianu și colegul meu, subinspector Sergiu Vasian. Ceilalți doi care se ocupă de caz au fost chemați altundeva, așa că ne-au trimis pe noi.

– Desigur, spuse acesta, dar știți...

– Ce să știm, domnule...

– Wolfgang. Sunt proprietarul galeriei. Știți, eu seara cam pe la ora la care a venit Amalia cu ei, merg să iau cina. Înțelegeți, aici e un loc securizat, avem un gardian jos pentru întreaga curte...

– Domnule Wolfgang, v-aș ruga să fiți mai explicit.

– Desigur, desigur, se încruntă el pentru o fracțiune de secundă. Mai bine m-ați urma...

Se retrase din cadrul intrării. Cei doi ofițeri își aruncară câte o privire, apoi intrară unul în spatele celuilalt în galerie, traversând prima încăpere tapetată cu umbre scurse pe pânzele țintuite.

Oare ce să te mai și inspire în lumea asta? se întrebă Victor după ce aruncă priviri fugare pe peretele cu pricina.

Wolfgang îi conduse prin antecameră către spațiul paralel cu primul, ca o magistrală de metrou. Acolo, o singură pictură se mai afla pe perete, așezată la o distanță vizibilă față de axa de simetrie.

– Atât?

– Ei bine, se încruntă iar, nu era doar *atât*. Acum, din câte se vede... dintre cele șapte picturi a mai rămas doar una, a cincea. Nu știu, cineva trebuie să fi intrat aici cât am fost plecat, dar nu-mi explic cum a intrat aici.

Sergiu încuviință înțelegător și smulse pictura de pe perete, o pânză cu dimensiuni de aproximativ un metru lățime pe un metru și jumătate înălțime. Nu-l surprinse cât cântărea. Deși era o simplă pânză, greutatea ei se făcea simțită prin rama ornamentată, scorojită de timp și de clima deșertică.

Între timp, Victor înregistra oficial plângerea lui Wolfgang în legătură cu furtul celor șase picturi. Sergiu îl auzea repetând constant că nu-și putea imagina cum să se fi întâmplat așa ceva și că-i roagă să revină neapărat a doua zi când o să revină schimbul unu al pazei. Aparent, influențat de vizita Amaliei, își luase cina mai devreme chiar atunci când se

făcea schimbul de tură dintre cea de zi și cea de noapte, adică pe la ora opt seara. Deja anticipau reacția comisarului.

Darius intră în sala de conferință și încremeni. Sub fotografiile celei de-a cincea crime fusese într-adevăr așezată o pictură, sprijinită alene de perete. Una singură. O siluetă aplecată, care-și strângea oasele dintre cristale în timp ce-și turna un lichid strălucitor peste bărbie și gât. Acid. Toată materia care intra în contact cu substanța căpăta aspectul chiciurii.

– Al cincilea, căruia i se scurge licoarea pe gât, mâncat din interior, nesătul, e Belzebub.

Amalia apăruse brusc în spatele lui, dând glas uleiului mort, întins pe o pânză mută.

– Chiar ai un fler pentru dramă, observă Darius sec.

– Ai fi surprins câte talente ascunse am, dar sunt aici cu raportul necropsiei. Apropo, unde-s celelalte picturi?

– Nu sunt, vocea lui Sergiu se auzi dintr-un colț al sălii de conferință. Când am ajuns la galerie, celelalte șase nu mai erau.

Între timp Adrian se intersectă pe coridor cu Luna și Faust. Întrebați dacă au cu ce să ajungă acasă, Luna îi răspunse că Valentin Vraciu, fratele lui Emil, ajunsese deja să-i ia cu mașina. Socotind că erau de încredere, îi rugă s-o ia pe Arabella să stea la ei, adică Faust să le ia pe ambele fete la el. Acesta era de acord, deși din ton părea că relația lui cu secția îi lăsase un gust amar și îl împingea să fie reticent la cooperare. Era de așteptat.

Uneori, când ești de partea legii, ai impresia că poți să te suprapui ei, gândi Adrian. Ar fi contemplat gândul în continuare, dacă Darius nu l-ar fi strigat înăuntru.

– Au început deja să aducă picturile? întrebă el.

– Au și terminat, răspunse Darius.

– Cum adică?

– După cum vezi. Sergiue, mai predică o dată pentru cei întârziați, te rog.

Sergiu oftă, apoi repetă cele spuse despre furt, care era acum și înregistrat oficial împreună cu declarația lui Wolfgang anexată fișierelor aflate pe masă.

– Atenție, toată lumea! strigă Darius. Avem raportul medical de la ultima necropsie. Amalia, poftim pe scenă.

Ea trecu pe lângă el și rămase în spațiul liber dintre masa rotundă și peretele tapetat cu fotografii.

– Cauza decesului, se adresează ea celor care anchetau cazul, nu-i de mirare, a fost hemoragia masivă din cauza acidului sulfuric. Oribilă moarte, dar îmblânzită, cum era de așteptat, de supradoza de ketamină din organism. Cadavrul a fost iar poziționat post-mortem, până să fie înghețat în timp de rigor mortis. Măcar finalul ritualului e consistent.

– De unde faci rost de acid sulfuric? întrebă una dintre voci.

– Ai fi surprins cât e de ușor să-l sintetizezi din componente găsite la orice magazin cu metalo-chimice. Asta n-o să vă ajute. Însă, mi se pare straniu că e cea mai violentă, dureroasă și publică crimă executată până acum și asta chiar după conferința de presă. Aș spune să vă îndreptați într-acolo atenția.

– Amalia, mai bine taci dacă vrei să-ți păstrezi vinerile libere, o atenționă Darius.

– Iar cristalele? reveni Adrian.

– Doar sulfat de potasiu, cristalizat și fixat ulterior pe oase. Ambele chimicale au trebuit preparate în avans. Nu e un proces pe care să-l execuți în grabă.

Zicând acestea, aruncă pe masă fotografiile făcute în timpul necropsiei și ieși din cameră.

– Știm cine e? se mai auzi o voce.

– Asta e treaba voastră, băieți.

Amalia se desprinsese din loc și ieși pe hol unde se abținu să-l salute pe Damienov atunci când se intersectară. În adâncul ei îl considera acum responsabil pentru crima recentă, atât de recentă, din cauza declarațiilor false despre arest pe care le-a oferit doar de ochii presei. Nu i-o spuse.

– Șefule, bună treabă cu soluționarea cazului, îl întâmpină Darius.

– Nu crezi că ești cam impertinent, scumpule?

– Ba chiar deloc. Au trecut douăzeci și patru de ore între crima precedentă și cea actuală. Noi știm că nu ăsta a fost intervalul dintre primele. Nu s-ar fi accelerat ritmul decât dacă vreun eveniment declanșator ar fi avut loc în perioada asta de timp. Oare ce eveniment să fi fost catalizatorul?

Damienov îl privi ca și cum abia se stăpânea să nu-l strângă de gât. Ochii îi sclipeau glacial, țintuindu-l timp îndelungat pe comisar.

– Vrei să spui că a fost o greșeală să susțin conferința de presă?

– Vrei să spui că nu a fost?

– De când mă tragi tu pe mine la răspundere?

– De când ți s-a urcat puterea la cap și crezi că poți aresta oameni nevinovați ca să-ți lustruiești imaginea publică.

– Nimeni nu e nevinovat.

– În cazul ăsta, frații Gravu sunt. Mai bine cheamă-ți noii aliați acum și publică prin ei poza cu pictura asta, că celelalte șase sunt dispărute. Poate faci și tu ceva pentru cazul de față, nu împotriva lui.

Damienov se înroși la față.

– Dacă nu o faci tu, o facem noi, îl susținu Adrian. Nu-i vina lui că te-ai grăbit cu declarațiile și când revine presa va trebui să dai niște explicații incomode.

Parcă-i citise gândurile. Într-adevăr comisarul-șef se gândea doar la imaginea instituției și cum ar putea fi apărată public într-o astfel de situație. Așa era generația amorală din care făcea el parte: educată să-și fabrice o imagine publică pentru a avea ce apăra apoi prin metode imorale. Asemenea clasei de politicieni îngropați în ultimul deceniu, lideri de carton.

– Nu aveți dreptul să faceți asta.

– Reciproc valabil pentru acuzațiile false împotriva fraților Gravu, răspuse Adrian Zara.

Damienov cedă și se întoarse la el în birou. Mai târziu avea să ia două decizii și le simțea pecetluite de greutatea telefonului pe care-l ținea în mână. Cu primul apel îl anunță pe Darius Împușcatu că va fi retras la omoruri, de unde n-aveau decât să-l trimită la Chiajna unde-și fac mafioții legea. Avea să scape de el. Cu următorul apel îi ceru chestorului retragerea lui Darius înapoi la omoruri, în baza unor

Visarium

informații fabricate. Cu ultimul își asigură o altă conferință de presă a doua zi dimineață la prima oră.

În urma declarației date presei, apelurile publicului o zăpăciseră pe Bianca. Când stabili prima sursă credibilă, opri temporar linia de comunicare și oftă adânc. O sunase patronul magazinului de lux în fața căruia fusese găsit primul cadavru. Încercă să-l apeleze pe Darius la el în birou. O dată, de două ori. Niciun răspuns.

Ciudat, puteam să jur că azi trebuia să fie aici. De fapt, puteam să jur că n-a plecat de când s-a descoperit prima crimă, gândi ea.

Ridică din umeri și îl apelă pe Adrian Zara în schimb. Acesta răspunse imediat.

– Zara, avem o pistă. Ia-l pe Darius și mergeți pe Victoriei colț cu Episcopiei unde ați găsit prima victimă.

– Darius nu e aici, răspunse Adrian.

– Cum adică?

Bianca clipi des din genele-i lungi și privi spre ceas, de parcă prin undele timpului agățate de limbile lui ar fi putut elucida unde se afla comisarul. Era ora nouă dimineața.

– Adică Damienov l-a retras înapoi la omoruri, pentru nerespectarea procedurilor, dacă mă-nțelegi. Abuz de putere cred că se numește. Nu i-a convenit să-și audă adevărul în față.

Bianca amuți. Nu știa ce să mai spună. Ceea ce auzea la telefon îi depășea cu mult atribuțiile, chiar și la nivelul de a formula opinii. Observând asta, Adrian încheie succint:

– Mulțumesc, văd eu pe cine iau cu mine să merg încolo. Mă ocup de asta, n-avea grijă.

Adrian Zara coborî din biroul lui înapoi la parter și dădu buzna, mai țăfnos decât îi stătea în fire, în sala de conferință.

– Victor, Sergiu? Voi aveți mașină. Care vine cu mine? Am nevoie de șofer.

Victor se afla mai aproape de ușă, așa că Adrian îl bătu pe umăr și îi făcu semn să se miște, că n-are de ales. Oricum, îl prefera în ciuda caracterului acid pentru compentența de care-l bănuia. Acesta se conformă și îl urmă afară din sală. Sergiu oftă în urma lor.

– Ai aspirații spre criminalistică, Victor?

– Da, răspuse el.

– Atunci poți să începi de azi. Ai auzit că l-au retras pe Împușcatu înapoi la omoruri?

– Da.

Adrian vru să mai întrebe ceva, dar auzindu-l pe Jianu cum îi confirmă tăios interogarea, se abținu. Intrară în mașină, iar acesta îi conduse înapoi la primul loc al faptei. Deși parcurseră drumul într-un timp mai scurt, Adrian l-ar fi preferat la pas lent împreună cu Darius. Ceva din atitudinea tranșantă a lui Victor nu-l inspira să-i fie prea deschis, nici să aibă încredere în acesta.

Opriră pe marginea drumului și amândoi coborâră din mașină. Primul dintre *Demonii lui Dante* îi urmărea sfidător cu privirea-i întredeschisă, din spatele vitrinei înalte. *Măcar are cu ce să ne privească.*

– Ei bine, măcar acum, suspendat în luminile artificiale, ne clarifică cine a furat picturile, observă Adrian. Cineva știa exact unde să-l lase.

Victor nu spuse nimic, doar îl urmă înăuntru. Acolo unde fură întâmpinați de o domnișoară înaltă și subțire, cu părul drept lipit de cap și o rochie neagră accentuată de o curea din zale aurii.

– Bună ziua, domnilor polițiști, li se adresă ea zâmbind. Am auzit că sunteți în căutarea unor picturi și asta...

– Este exact ce căutăm, o întrerupse Adrian, domnișoară...

– Lavinia. Lavinia Gioran.

Adrian îi aruncă o privire sugestivă lui Victor, care i se părea acum ușor vrăjit, poate, de frumusețea și amabilitatea ei.

– Jianule, ia și notează, îl atenționează inspectorul înainte de a continua interogarea. De unde o aveți?

– De dimineață când am ajuns era deja în fața magazinului. I-am trimis o poză patronului și a fost exaltat... la început. Nu știu de ce i-ar plăcea chestia aia morbidă, știți, suntem totuși un magazin de lux.

– Poate tocmai pentru că morbidul e considerat excentric, dacă vă vine a crede. Ați găsit doar o pictură?

– Da, și nimic altceva, nici măcar ambalată nu era.

– Ampretele ar fi compromise, nu? întrebă Victor.

– Posibil. Patronul a pus mâna pe ea?

– Nu. Doar eu.

– Domnișoară, o abordă Victor. Vom avea rugămintea să treceți pe la Secția Unu după terminarea programului, ca să vă luăm ampretele pentru a le putea exclude.

Lavinia încuviință tacit, privindu-l fix pe ofițerul sub a cărui mască profesională simțea că aprinsese o scânteie.

– Camera de supraveghere, Adrian îi atrase atenția și indică spre globul negru suspendat de tavan, funcționează?

– Da, rețeaua e privată. Am verificat filmarea, dar nu prinde unghiul în care a fost lăsată pictura.

Simple formalități inutile. Adrian Zara strâmbă involuntar din colțul gurii, încuviință lin din cap, apoi se îndreptă către pictură, își puse o pereche de mănuși negre din latex și apucă rama, ridicând-o ușor pentru a desprinde firul translucid care o suspendase la vedere.

– Gata, băiete? îl întrebă pe colegul de rezervă care părea să mai fi schimbat câteva vorbe cu Lavinia.

Acesta aprobă, așa că-i mulțumiră domnișoarei și se retraseră înapoi la mașină, unde pictura ocupă un loc pe bancheta din spate.

Adrian o sună pe Bianca să-i comunice că prima pictură fusese recuperată. În baza acelei informații, ea le spuse că mai primise un apel tot din apropierea unui loc unde fusese comisă o crimă din cadrul anchetei, de la un trecător care văzuse o siluetă difuză cum cară o pictură prin ceața dimineții. Tiparul era clar.

– Mulțumesc, hai că o să patrulăm pe la toate locurile faptelor în speranța că le recuperăm.

Nenorocitul se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi, gândi el. Zău că nu știu de unde găsește atâta timp. Vru mai întâi să intre la cafeneaua aflată pe același bulevard, însă Victor care auzise discuția de la telefon insistă să nu mai piardă timpul. Acest fapt îl irită teribil pe Adrian, care simțea nevoia să fie însoțit de aburul fierbinte pe drum, dar cedă în fața determinării pe care colegul de rezervă i-o afișa.

– Hai, dă-i bătaie, spre biserica de la Bellu, mormăi resemnat inspectorul principal.

Intrară pe aceeași poartă masivă, de dimensiuni colosale ca orice arhitectură bisericască; un artificiu menit să transmită senzorial unui muritor de rând că se află într-un spațiu menit nu să-l cuprindă pe el, ci pe ființa care le este intangibil superioară prin proporțiile-i megalitice. La fel, biserica aflată în capătul aleii, deși părea o construcție modestă la prima privire aruncată asupra ei din exterior, își păzea tainele printr-o ușă înaltă cât pentru cineva care n-a simțit vreodată pământul acestei lumi sub tălpi.

Gheorghe Spahiu, îmbrăcat cu o cotă albă peste care avea o stolă purpurie cu accente aurii pe margini, se întoarse către ei.

– Să fiți binecuvântați.

Să fie culoarea aleasă tot o referință la regalitate... la ierarhie? începu Adrian să se întrebe, dar își veni repede în fire. Ar fi preferat să pună întrebarea direct, dar lui Darius, nu lui Victor.

– Săru’ mâna părinte, strigă Adrian. Ai găsit cumva o pictură în criptă?

– N-am intrat acolo. Nu de când...

– Am înțeles. Atunci, lasă-ne pe noi să intrăm că mă roade o bănuială.

Părintele îi conduse pe cei doi înapoi în biserică. Interiorul spațiului se lungea până în tavanul care era la o înălțime propice unui prim etaj rezidențial, dacă nu ar fi fost strâns într-un milieu de bolți ascuțite. În dreapta lor se afla

ușa veche din lemn care se deschise pentru a dezvălui treptele de piatră pe care le cunoșteau.

– L-ați prins pe blestematul care mi-a ucis copilul?

– Încă nu, dar dacă am găsi ce căutăm aici, am avea o pistă valabilă.

Mițise. Picturile nu puteau fi o pistă *valabilă* decât dacă erau acoperite cu amprentele criminalului, ceea ce era aproape imposibil judecând după meticulozitatea de care dăduse dovadă la fiecare loc al faptei. Dar înțelegea că pentru preot era o curtoazie meritată în urma durerii suferite: să nutrească o speranță, oricât de falsă.

Coborând, li se dezvălui treptat imaginea lui Mihail Spahiu mort, dar de fapt revelat prin pictura demonului său, ca un *déjà-vu* ireal. Preotul scui pă.

– Blesteme!

– Nu sunt de competența dumitale, părinte, îl calmă Adrian. Mai bine roagă-te pentru sufletul celui care a făcut asta, că dacă pune Darius mâna pe el...

Cei doi trecură pe lângă preot, unul prin dreapta și celălalt prin stânga. Adrian Zara apucă pictura și o ridică de pe jos. Preotul coborî treptele încât să se poată da din calea lui și se opri cât mai aproape de perete, de parcă însăși prezența lui în acea încăpere i se părea un sacrilegiu; în același spațiu pângărit de pictură și de moartea fiului său.

– Cum a putut ajunge aici, totuși?

– Nu pot... stai, parcă am văzut de dimineața la slujbă ușa deschisă pentru o fracțiune de secundă, dar nu i-am dat atenție. De când nu mai intru eu aici, intră alții în locul meu.

Da... probabil, a fost multă lume de dimineață. N-aș putea fi sigur pe ce-mi amintesc.

Adrian ieși din biserică, simțind greutatea tabloului de parcă ar fi atârnat de el gravitatea păcatului pictat, săvârșit de întreaga lume.

– Ai mai observat altceva suspect, părinte? îl întrebă acesta în timp ce o așeza în spatele mașinii peste cealaltă.

– Nu... cu părere de rău vă spun că nu.

Victor încuviință politicos în direcția lui, apoi se urcă în mașină și-l așteptă pe Adrian, care părea să se asigure că la prima curbă cele două picturi nu se vor dărâma.

– Înspre apartamentul lui Kaz Nebunu?

– Într-acolo, confirmă Adrian Zara cinic, aducându-și aminte de Faust, sămânța discordiei lor.

Pe drum își verifică buzunarele, asigurându-se că avea la el copia cheilor lui Kaz. Cea a Lunei rămăsese la ea, cu mențiunea că nu se putea atinge de apartament cât încă avea sigiliul pe ușă, ridicat în ziua în care fusese să-și ia lucrurile. Același reflex de a băga lucruri în buzunar îl acaparase iar și acum se dovedea practic, deși cândva fusese doar subiect de glumă pe seama lui din partea colegilor cărora le tot șterpelea brichetele.

Blocul și casa scării erau complet lipsite de aerul macabru în care fuseseră învăluite la prima lui vizită. Nici de chei nu aveau nevoie, pentru că pictura fusese lăsată chiar la ușă, ca un colet plătit în prealabil, livrat în absența destinatarului. Adrian se cutremură pentru un moment, la amintirea evenimentului violent; la imaginea Lunei Gravu care acum îi reapăruse cristalizată în minte: paralizată pe jos,

cu spatele lipit de perete, reflexia sângelui tremurându-i în pupile. Se îndreptă spre ea.

– Bate și tu la uși, vezi dacă a văzut cineva ceva până o duc eu la mașină.

Victor se conformă ordinului, îi aruncă legătura de chei și luă la rând fiecare ușă de pe palier, aparținând foștilor vecini ai lui Kaz Nebunu. Cu o precizie chirurgicală reuși să afle că nimeni nu văzuse nimic.

În mașină, Adrian așeză a treia pictură peste primele două, apoi închise ușa. *Deci a lăsat a doua pictură în cripta la care avea acces cu cheia lui Mihail, gândi el. Atunci pe Kaz trebuie să-l fi atacat când a ajuns acasă, cum a făcut și cu Bella.* Sprijinit de mașină, îl mai așteptă câteva minute pe Victor care se prezentă prompt.

Când îl văzu ieșind din casa scării strigă la el:

– Ceva?

Acesta scutură vehement din cap.

– Nimic. Majoritatea nici nu sunt acasă, ci probabil la serviciu. Bătrâna și cele două studente care sunt înscrise la facultate cu frecvență redusă n-au văzut și n-au auzit nimic. Nici nu știau că pictura e acolo.

Adrian oftă. Realitatea era că într-o societate în care majoritatea lumii muncește același program matinal, e greu să găsești martori la oricare eveniment întâmplat în intimitatea unei scări de bloc, fie el și pe unul dintre bulevarde. Atunci telefonul îi vibră. Primise un mesaj cu o jumătate de oră înainte de la Bianca, dar abia acum îl văzu. *Sunt complet defazat.* Se aștepta la conținut. Mai multe apeluri indicaseră

locul penultimei crime ca fiind acum loc de expoziție pentru pictura dispărută.

– Piața Constituției? întrebă Victor perspicace.

– Piața Constituției să fie.

În câteva minute deja vedeau șevaletul pe care fusese așezat demonul. Și pe cineva cum tocmai încerca să-l sustragă.

Victor Jianu călcă accelerația într-o fracțiune de secundă, tăindu-i calea, apoi bruscă frâna. I-o luă înainte inspectorului, sărind afară din mașină și izbindu-și bocancii de asfalt.

– Poliția, stai! strigă el și se rezezi asupra infractorului.

Acesta scăpă șevaletul și pictura se izbi de asfalt, atât de violent încât rama și așa scorojită se crăpă de-a dreptul. Adrian se rezezi la ea, în timp ce Victor îl interogă pe civil. Infractorul, de fapt un amărât de student la arte care cunoștea într-adevăr galeria unde fuseseră expuse picturile, având intrare printr-unul dintre profesorii lui mai bine cotați în societate. Recunoscând-o în aer liber, s-a gândit că pictura ar da bine la el în sufragerie. Dar acum era confiscată împreună cu șevaletul și singurul perete de care avea să se bucure urma să fie cel din sala de conferință. Pe când Adrian arunca șevaletul în portbagaj, închizându-l, își văzu colegul de rezervă cum îl trimite pe civil la plimbare doar cu un avertisment.

– Sat fără câini suntem, șuieră Victor. I-am luat numele. Pare doar un excentric în devenire cu probleme față de autoritate. Nimic relevant pentru caz.

– Te prinde competența, îl tachină Adrian. Ți-a cam plăcut să-ți impui autoritatea.

– Material de inspector principal, rânji Victor.

Adrian îi oglindi zâmbetul, satisfăcut că nu le mai rămăsese decât să se întoarcă înapoi la secție cu toată prada unde să-și facă o cafea, cu sau fără voia lui Victor. Nu încă. Îl îndrumă să ocolească pe la apartamentul lui Darius, făcându-l complice la viitoarea lui divulgare de informații cuiva exclus, deși pe nedrept în opinia lui, din anchetarea cazului. Simțea că altfel recuperarea era incompletă. Erau obișnuiți să împărtășească atâtea, încât absența lăsa în urmă o prăpastie.

Darius locuia într-un apartament învechit, al cărui hol îngust, înșirat în prelungirea ușii de la intrare, șerpuia la dreapta spre bucătărie și la stânga spre sufragerie. Probabil pe undeva avea și un dormitor, deși Adrian surprinse o pernă pe canapea. Obiceiurile mor greu. Urcase doar el, Victor Jianu fiind însărcinat să păzească picturile din mașină în ciuda protestelor exprimate.

– Și acasă tot pe canapea dormi? întrebă el.

– Defect profesional, răspuse Darius. Ce noutăți avem?

Pare a fi la al patrulea pahar de whisky, judecă Adrian după ochii sticloși.

Întrebarea rămase suspendată prin împânzișul de gânduri ale inspectorului în timp ce se reazează în fotoliu. *Lipsa de activitate nu-i prinde bine.*

– Cu ajutorul presei am reușit să localizăm picturile, îi răspuse. Prima am găsit-o la magazinul de lux. Cum îți închipui, probabil, restul erau și ele tot unde s-au săvârșit crimele lor corespondente.

– Le-ați recuperat pe toate?

– Da. Toate patru.

– Cu cine ești acum?

– Jianu.

– Cel mai tăcut dintre amatorii ăia doi?

– Celălalt, mai cu tupeu și cu o punctualitate de mă doare capul. Totuși, cred că are potențial pentru cariera asta, din ce am observat azi.

– Zău? Ce te face s-o spui?

– E foarte sigur pe el și pe reacțiile lui în circumstanțe neprevăzute.

Darius strâmbă din nas și din colțul drept al gurii.

– Știi că situația nu e ideală, încercă Adrian să-l calmeze.

– Ideală? Incompetenții ăia doi care s-au ținut scai de Faust Gravu sunt în continuare la secție, ba mai mult ies cu mașina la vânătoare de picturi prin București, iar eu, care am spus adevărul în fața cui nu trebuie, am fost exclus. Zi-mi tu, ce valoare mai are adevărul în ziua de azi?

– Nu-i vorba despre adevăr aici, Darius, e vorba despre cum îl prezinți. Și despre autoritatea cu care ai de-a face.

– Spășit în fața șefului ca pensionarii la casa de pensii, așa ar fi trebuit să mă prezint?

Adrian tăcu. În sinea lui era de aceeași părere cu el și cu faptul că Damienov exagerase. Dar indiferent de partea cui se afla dreptatea, în cazul de față conta de partea cui se afla puterea. Și, implicit, cine putea abuza de ea.

– Plătesc acum pentru lezarea unui orgoliu personal, continuă comisarul. De când punem asta mai presus de dreptate?

Adrian aprobă din cap, mai mult absent, și-și presă buzele strâns una de cealaltă.

– Te-a scos pe tine de vină pentru coșmarul declanșat de el. N-o să rămână așa.

– Minunat, oftă Darius și se aruncă pe spate în canapea. Și atunci, tu ești responsabil de caz, având aghiotanții ăia doi incompetenți pe cap?

– Tu ce crezi?

– Că ar trebui și el să dea mai mult din ghete și mai puțin din gură, încheie Darius.

Adrian zâmbi, iar zâmbetul lui contagios îl prinse și pe Darius, care se îndepărtă de spătarul canapelei și se întinse peste masa din fața lor pentru a-și mai turna un pahar de whisky. *Al cincilea*. Înclină sticla sugestiv către Adrian, dar acesta refuză dintr-un gest al mâinii.

– Dup-aia mă cert și eu cu el, și atunci chiar a dat de dracu' dacă rămâne să lucreze la caz fără mine.

Replica îl făcu pe Darius să râdă, ceva ce nu făcea foarte des. Poate și alcoolul îl purtase într-o stare alterată. Una care permite destindere psihică.

– Avem suspecți noi?

– Ai fi surprins.

Darius termină de turnat lichidul arămiu în pahar și ridică o sprânceană în direcția lui Adrian. Acesta din urmă rămase captivat de nuanța chihlimbar, prin care pluteau și se spărgeau cioburi de lumină, intensificând amintirea ei.

– Ia, surprinde-mă!

– Bella n-a putut să-mi spună nimic descriptiv despre agresorul ei...

– I-auzi, frumoasa din pădurea adormită s-a trezit. Tu ai fost prințul care a sărutat-o?

– În visele mele. Cred că perfuziile de la reanimare au fost responsabile pentru trezire.

– Parcă am simțit un *dar* mai devreme în tonul tău, reveni Darius.

– ...dar crede că i-a recunoscut parfumul.

– Ca fiind al cui?

– Valentin Vraciu și Alin Kovaci. Aparent ambii se dau cu același.

– Și cum Vraciu se cam exclude, fiind vorba chiar despre moartea fratelui său, ne rămâne să-l suspectăm pe Kovaci?

– Așa s-ar părea. Deși, ceva mă deranjează la psihologia lui și de asta încă n-am încredințat spusele Bellei nimănui. Un afemeiat și un criminal sunt foarte diferiți.

– Și totuși, în cazul de față amândoi pare că sunt egocentrice și că au complexe de zei.

– Singura problemă: una e o crimă comisă din pasiune, în timp ce crimele noastre sunt evident o aserțiune mult mai calculată a controlului. Ar fi trebuit să găsim antecedente de viol în istoria lui, un ordin de restricție pentru hărțuire, din obsesie, sticle sparte prin club, din gelozie, ceva, sau cel puțin tentative. Băiatu' nostru încerca să agațe la petreceri cu trucuri de cărți, nu există urmă de violență în istoricul lui.

– Atunci, Vraciu?

– E ceva ce mă împinge măcar să-l mai iau o dată la întrebări. Iubirea frățească nu e întotdeauna pură. A venit să-i ia pe frații Gravu de la secție și am prins cu coada ochiului niște gesturi foarte atente față de Luna. S-a oferit să-i ducă geanta, i-a cuprins ușor talia pe la spate când a condus-o afară...

– Tu ești șeful acum. Adu-i pe amândoi înapoi la interogat și fă-i praf, din partea mea.

– Sub ce temei? Parfumul simțit de o martoră drogată și abia trezită din comă?

– Orice temei. Dacă Damienov își permite să inventeze motive ca să scape de mine și să le pună cătușele unor nevinovați, atunci și tu îți permiti să faci la fel ca el: ce te taie capul.

Adrian scutură din cap de câteva ori până rămase cu capul ușor înclinat, privind sticla pe jumătate goală de pe masă. În fundalul ei, pereții, care aveau disperată nevoie de o renovare, captau în albul lor fumuriu lumina palidă care străbătea cerul adumbrit de afară. În sfârșit spuse:

– Mă deranjează situația. Grav.

– Eu ce să mai spun? Ce se întâmplă e orice altceva decât corect.

– Și corectitudinea te omoară?

– Altfel de ce mai eram aici, la omoruri?

Ambii tăcură un moment, fiecare încercând în felul lui să găsească o ieșire din labirintul influenței corupte.

– O să trec peste Damienov, rupse Adrian tăcerea. N-avea grijă, știu cu cine trebuie să vorbesc. Până mâine ești înapoi la secție. Dacă dormi ca să-ți iasă alcoolul din sânge.

Zicând acestea, se ridică și-l bătu ușor pe umăr. Un gest care provocă un zâmbet aieva.

– Eu cred că mai bine pregătesc de dimineață două pahare cu care să-ți sărbătorim și ție retragerea de la caz.

– N-avea grijă. Nu doar șefu' cunoaște pe cineva mai sus, cu mai multe grade ca noi, care știe că de fapt...

Visarium

*...guvernarea lui Jugănaru este absolut irelevantă,
gândi el în continuare.*

A doua zi, în sala de conferință, cinci picturi erau aranjate direct sub fotografiile crimelor, la o distanță egală, apreciată cu ochiul unui arhitect.

– Cine a fost ultima victimă, ați aflat? întrebă Victor Jianu, cu un simț al importanței accentuat de absența șefului de caz, fapt care îl făcea pe el și Sergiu Vasian, alături de Adrian Zara, singurii care fuseseră implicați încă de la prima victimă.

– Matei Vulpe.

– Serios? întrebă Adrian siderat. Nici nu l-am recunoscut.

– Îl știi? întrebă Sergiu.

– Da, l-am văzut la înmormântarea lui Iustin Lefter și mai apoi la petrecerea la care am fost s-o interpelăm pe Arabella.

Când îi menționează numele, pupilele i se dilată. Din fericire, niciunul din sală nu era suficient de aproape de el încât să observe acest detaliu. Amintindu-și de ea, își scoase telefonul din buzunar. Toată gălăgia din jurul lui se transformă într-un zgomot de fundal.

Vocile nu păreau să ajungă la un consens. Cu excepția unei singure privințe: controlul pe care l-a exercitat ca urmare a unei privări anterioare de control. Să fi avut părinți stricți? Mulți aveau părinți stricți și nu ajungeau criminali în serie. Atunci, cum puteau să-i definească mai îndeaproape profilul psihic? Oare tema religioasă era un delir inerent al lui, sau avea vreo legătură cu controlul și mediul strict al unei familii

catolice, o psihoză colectivă? Ajungeau înapoi în punctul în care fusese Mihail Spahiu suspectat. Dar Mihail Spahiu nu mai era în viață. Totuși, circumstanțele lui erau ideale făuririi unui sociopat croit pentru rolul de ucigaș. Oricine-l cunoscuse pe taică-su putea fi de acord. Altcineva din anturajul acum notoriu prin secție mai avusese alți fanatici religioși printre apropiați, de talia lui Gheorghe Spahiu? Nu, nici măcar pe aproape. Iar erau aruncați într-o fundătură.

Și cum rămânea cu acel *modus operandi* atât de atipic? Inițial crezuseră că făptașul suferea de psihoze delirante izolate, care se manifestau la fiecare caz în parte. Acum că picturile ieșiseră la iveală, totul devenea mai clar, țeșându-se o narativă coerentă între crime. Probabil fusese o singură psihoză declanșată atunci când criminalul le văzuse la galerie. Oare le-a și auzit legendele? Se presupune atunci că mediul religios strict fusese suprimat, posibil printr-o izolare din propria-i voință. Uneori evenimentele traumatice pot fi blocate, uitate într-un fel, de către minte. Dar confruntate cu un catalizator, ele pot ieși iar la iveală. Dacă s-ar pune în aceeași ecuație cu psihicul predispus la paranoia și cu tendință antisocială, rețeta pentru dezastrul cu care se confruntau era completă. Cine era responsabil, în schimb, rămânea un mister.

– Când ești născut păcătos în ochii familiei tale, trebuie să fii și blestemat cu o lipsă considerabilă de control asupra propriei vieți, spuse unul dintre ei.

– Blestemul unei dogme făcute să controleze masele, răspunse altul.

– Adriane, ce părere ai?

– Ah?

Adrian se întoarce către masa rotundă cu telefonul la ureche. Șopti un „o să ajung imediat” și închise apelul în timp ce Octavian Fedeleș își repeta întrebarea:

– Adriane, ce părere ai despre dogma religioasă?

– Vreți un răspuns oficial sau neoficial?

– Sincer.

– Neoficial, deci. Eu cred în trei tipuri de adevăr.

Primul, cel material, care se aplică realității exterioare în care trăim acum. Obiectiv, cum s-ar spune.

– Calculabil, deci?

– Altfel n-am avea consens. Apoi, cel mintal. Ideologii diferite atrag mentalități diferite care să le adopte sau să le dezbată. Subiectiv, adică.

– Religia?

– Nu chiar.

– Politica socialistă? interveni subinspectorul.

– Mă surprinzi, Sergiu. Da, să spunem că în cazul ăsta e un exemplu valabil.

– Atunci religia unde crezi că se încadrează? reveni Octavian Fedeleș.

– Individual, ca adevăr. Am impresia că fiecare bisericuță se adună sub propriul cer ideologic, în loc să admită că se bazează pe adevărul psihic sau spiritual, dictat de propria experiență, adică simțit așa cum nu se lasă limitat de cuvinte. Credința e trăire, nu dogmă. Vedeți și voi ce se poate întâmpla într-un caz contrar.

– Nu înțeleg. Psihicul nu e mintal?

Mă gândeam eu că n-am cu cine discuta. Of, Darius, unde ești când am nevoie de tine să-mi spui că mai bine mi-aș ține gura cu filosofile mele? se întrebă Adrian retoric.

– Nu. E senzorial și afectiv. Dragostea față de o femeie se discută? Ți-o poate simți, înțelege altcineva?

– Aiurea, bufni el într-un râs batjocoritor.

– Și atunci de ce se întâlnesc oamenii să-și discute iubirea lor personală, individuală, față de un zeu sau altul?

Șefului de sector i se îngustară ochii. În fine începea să priceapă unde bătea inspectorul principal.

– Dar aici intervine religia, care formulează o dogmă în jurul unor episoade metaforice destul de vagi încât majoritatea să le considere aplicabile situațiilor trăite zilnic și așa ajung să creadă că orice le este predicat de un preot *trebuie* să fie adevărul suprem. Un adevăr care neagă individualitatea și celebrează masele. Și dogma asta artificială îi strânge pe oameni la un loc, sub o religie, când ar trebui dimpotrivă să-i lase liberi în convingerile proprii pe care și le acumulează de-a lungul propriei vieți.

– Cum generalizăm noi profilurile psihologice, ca mai apoi să le particularizăm ca să le verificăm aplicabilitatea pe suspecti, concluzionă Jianu.

– Ți-am spus că te pricepi. Un alt exemplu, continuă Adrian, ar fi Nostradamus. El a formulat niște profeții, dacă le putem numi așa, care, exact cum spui tu, sunt generale, încât se pot mula experiențelor trăite de urmașii lui. De asta le putem lega la evenimente din trecut, dar nu le putem proiecta în viitor cu exactitate. “Al treilea mare război va începe după arderea orașului mare” lasă loc de interpretare...

– ...Și cum avem nevoia psihologică de apartenență și creierul e programat să caute tipare în asemănări și diferențe, o grămadă de experiențe individuale pot fi purificate printr-o alegorie religioasă într-una generalizată, așa încât omul să se convingă că experiențele lui totuși îl fac eligibil pentru a fi parte dintr-o comunitate, oricare ar fi, completă Darius, care acum se afla în tocul ușii. Fi-ți-ar școlile de răs.

A funcționat, gândi Adrian. Chiar mai repede decât mă așteptam.

– Ia spune băiete, am stat destul cu tine încât să știu cum gândești? Ți-am spus mă să lași filosofii și să treci la treabă, că altfel mai găsim doi morți și ți-i trec pe caiet.

Nu pot să cred c-a funcționat. Adrian nu-și putu stăpâni un zâmbet larg la vederea lui Darius Împușcatu, așa cum îi promisese, înapoi la birou și trezit din amețeala băuturii.

– Am auzit ceva despre gazda distracțiilor? Eram aici, lângă ușă, discutând cu Bianca.

– Da, e cea mai recentă victimă, confirmă Fedeleș.

– Se potrivește profilului? Întrebă Victor. Adrian Zara a spus mai devreme că voi doi l-ați cunoscut.

– Profilul unui îmbuibat? Ba bine că nu. L-am văzut bând șampanie direct din sticlă, fără să se mai complice cu paharele. Așa e, când ai bani și totul la discreție, poți să nu mai ții cont de porție.

Încetul cu încetul, Adrian făcu pași către ieșire. Convins că măcar o altă persoană competentă ar fi rămas în urma lui acolo, în sala de conferință, să-i ghideze pe ceilalți, el voia să se sustragă și să plece altundeva. Unde o viață fusese

deja pusă în pericol și, spre deosebire de victimele care acum se scufundau în somnul morții, ea încă se zbătea prin stări actuale și trecute ale existenței.

– Darius, îi șopti el, am o idee. Adu-l pe Alin Kovaci, interoghează-l dacă vrei, dar lasă-l apoi singur într-o cameră sub supraveghere mascată. Am o bănuială.

– Și eu am o bănuială că urmează să cam tragi chiulul.

Adrian doar îi zâmbi mișelește și se strecură afară pe lângă el, fără să dea explicații nimănui. Ceața din fața secției îl îmbrățișă cu respirația-i umedă și rece. Într-un capăt și-n altul al străzii nu vedeai mai mult de cincizeci, poate o sută de metri până când toate blocurile de beton să se dizolve în cortina efemeră. Și așa cum ceața aceea avea să se risipească la un moment dat, tot așa și voalul de mister care plana asupra cazului urma destul de curând să fie tras pentru a-i dezvălui adevărul ascuns în spate.

La capătul celălalt al orașului Silvia deja intra în cimitir, îndreptându-și pașii încurcați către mormântul lui Matei. La fiecare câțiva pași mai picura din paharul de tărie peste pământul însetat. Ea nu suporta gustul acelei băuturi, dar era printre preferatele lui. Silvia simțea că fiecare gură băută o arde, parcă i s-ar prelinge pe suflet ca să-l dezinfecteze. Dintre umbre îi vede chipul. Bea paharul până la fund și-l așează cu grijă pe marginea lespezii de marmură înainte de a se întinde deasupra. Sub cerul pe care nu era sigură dacă o stea s-a stins sau s-a aprins.

Tabloul VI

Adrian Zara bătu la aceeași ușă spartă. Simultan se întreba cum de Arabella alegea în continuare să rămână acolo și era impresionat de tăria-i psihică și de inconștiența asociată tumultului emoțional.

Sau poate nu a fost niciun atac și de fapt ea e complice în toată afacerea asta, gândul intruziv se strecură în mintea lui Adrian Zara. La naiba cu teoriile altora.

Ușa se deschise, iar atmosfera caldă și luminată din interior inundă semiobscuritatea umbrelor care se reflectau pe pereții reci. Valentin Vraciu îl întâmpină primul. Purta un tricou negru pe gât, un lanț discret peste, și ochelari cu rame subțiri, aurite. În bucătăria din capătul opus al foaierului Faust prepara ceai, iar Luna ținea o carte în mână lângă Arabella, aflată în continuare pe canapea, înfășurată într-un halat pufos, negru, cu ceva scris în alb pe marginea glugii care-i acoperea capul aproape complet.

– Adrian! exclamă ea.

– Văd că te bucuri să mă vezi.

– Cum să nu? Faci câtăștia trei gardieni de rezervă la un loc. Așa i-am numit după ce mi-au venit pe cap și n-au mai plecat.

– Draga mea, cu ușa spartă doar cine ți-e dușman te-ar lăsa singură, îi răspunse Luna.

Adrian ridică simultan din umeri și sprâncene.

– Totuși are dreptate, spuse el. Dacă nu-ți convine, ești liberă să te muți la mine. Deși eu nu sunt acasă, apartamentul e securizat și adresa o vom ști doar noi

împreună cu Darius. Ori asta, ori canapeaua de la secție, dar n-o prea recomand.

Adrian cam întindea coarda, în schimb ea o strânse la loc printr-un chicotit.

– Nu spui rău. Vedeți? Merit supraveghere profesională, îi tachină ea, nu amatori așa ca voi.

– Tu crezi că meriți și mai mult, dar nu cred că se uită el la o amărâtă de studentă ca tine.

Arabella rămase într-un gest foarte dramatic cu gura căscată. Luna rânjea în continuare foarte mulțumită de replica ei care-și atinsese ținta. Era plăcut să-i vezi pe toți patru din nou așa, ruși de sub țesătura acuzațiilor false și aruncați iar într-o situație oarecum cotidiană, însuflețind la comun apartamentul. Deși Adrian nu-i cunoștea pe niciunul dinaintea primei înmormântări, avea senzația că, în urma doliului și a celorlalte evenimente care i-au urmat, ei nu mai erau aceiași. Ceva se schimbase. Lumina se reflectase la fel de spartă din ochii lor plânși, când își vărsaseră lacrimile peste pământul uscat în care zăcea Iustin. În urma regretelor care-i îmbrăcaseră moartea, păreau să se fi apropiat între ei. Cel puțin pe Luna de Valentin, dacă-i observai bucele blonde pe care și le aruncase peste umărul lui, după ce se așezase lângă ea.

– De fapt, eu am venit pentru altcineva.

Adrian Zara își înclină lin capul către Valentin. Îl ținti un moment cu privirea, urmărindu-i atent fiecare mișcare. Își ridică ușor bărbia și spuse:

– Valentin. Ai atacat-o pe Arabella?

– Nu... Bella?

Valentin se întoarce către ea cu sprâncenele ridicate deasupra ochilor larg deschiși. Verdele lor era suspendat în lumina de culoarea soarelui privit prin chihlimbar.

– Iartă-mă, dragule. Când m-a întrebat dacă îmi amintesc ceva despre atacator i-am spus că doar parfumul mi se părea similar cu ce te-am simțit dat ocazional, cred, știu că mai treci pe la Alin înainte de ieșiri.

– Similar, cred că e cuvântul cheie, spuse Adrian acum așezat la o distanță egală între cei doi și privindu-i pe rând.

– Asta, vreau să spun... eu... nu-mi aduc aminte exact. Poate să fi fost același sau doar...

– ...similar, așa cum ai avut primul impuls de a-l descrie acum. Și tind să cred că ai dreptate și, de fapt, criminalul nu a intenționat să te omoare, doar să ne plaseze nouă falsul indiciu cu parfumul în urma pistei fabricate prin biletul pe care a preconizat că-l vom demasca. Parfumul pe care, neștiind exact cu ce se dau cei doi prieteni ai tăi, l-a înlocuit cu unul mai degrabă *similar* după ce l-a simțit *undeva*.

– Adică, e posibil să nu fie din grupul nostru?

– Barem chiar am eliminat complet posibilitatea. Dacă era, ar fi știut exact esența. Dar cândva s-a intersectat măcar cu o parte dintre voi.

Arabella oftă iar foarte dramatic și se aruncă pe spătarul canapelei, un gest al cărui recul îi aruncă gluga și mai adânc peste față, lăsând acum să i se vadă doar vârful ascuțit al nasului și buzele subțiri, care, în ciuda tuturor întâmplare, încă nu-și pierduseră din expresivitatea originară.

Cu una dintre mâinile pe care și le ridicase deasupra capului, tot într-un gest teatral, își ridică un colț al glugii de pe ochiul drept și îl privi iscoditoare pe Adrian. Inspectorul zâmbi vag, în așteptarea întrebării.

– Totuși, oferta rămâne valabilă? Măcar până vine cineva să schimbe încuietorea. Am sunat, dar mi-au spus că va dura până să se rezolve, că mecanismul era unul aproape antic.

Înainte ca privirile altcuiva să fie inevitabil atrase asupra lui, își ascunse zâmbetul. Adrian își dresе vocea, apoi încercă să-și învăluiască fiecare cuvânt într-un ton formal:

– Sigur, poți sta la mine câteva zile.

Auzind acestea, Arabella rânji dulce, sări din pat și lipăi pe dalele holului către o altă încăpere.

– Cu voi cum rămâne? Întrebă Adrian care acum se uita înspre Faust, apărut în ușă cu ultima tranșă de ceaiuri aduse, așa încât întrebarea să le fie adresată tuturor.

Luna se uită instinctiv la Valentin, dar apoi rațiunea îi îndreptă privirea către Faust. Acum erau două persoane care-l priveau.

– Luna vine cu mine, înapoi la apartament. Valentin, ești bine venit la rândul tău, părerea mea e că n-ar trebui să stai singur acum, după ce s-a întâmplat cu Emil.

Valentin mai întâi ridică din umeri, scuturând ușor șuvițele Lunei, dar apoi încuviință din cap. Aerul distras parcă-i completa șarmul în ochii ei.

– Aș accepta cu drag invitația.

Mulțumit de situația aranjată, Adrian își îndreptă privirea spre foaier, acolo unde pașii Arabellei se auzeau acum

acompaniați de un sunet ritmic, o bătaie seacă și totuși sonoră care se auzea la fiecare pas al ei. Când apără în foaier, sunetul se dovedi că aparținea unei perechi de botine din piele neagră. Reapără îmbrăcată în haine de stradă, cu un rucsac și o geantă peste care aruncase halatul. Își aranjă ceasul de la mână și apoi se întoarse către ceilalți din sufragerie, exclamând:

– Uh, ceai!

Entuziasmul ei copilăresc față de micile plăceri ale vieții era iar un posibil efect secundar al traumei suferite. Sau poate așa era stilul ei, cizelat în societățile academice și filantropice, printre bani și oameni care-și permit orice. Sau poate totuși era chiar opusul.

Apucă una dintre căni și o cuprinse cu ambele mâini, încleștându-și degetele în jurul ei. Aburul din fiertura de fructe și ierburi uscate parcă avea un efect cathartic asupra ei.

Luna, care-și terminase de mult ceaiul, se ridică să-și adune lucrurile. Adrian se îndepărtă ca să dea un telefon, înapoi la secție.

– Darius, acum sunt sigur. Orice ai face nu-l scăpa pe Alin Kovaci din ochi.

– Avem o problemă.

– Ce problemă?

– A venit cu avocatul lui Kovaci senior după el. Am făcut tot posibilul să-l rețin, dar legal nu s-a putut. Încă puțin și mai riscam altă sancțiune.

Adrian își frecă lent jumătate de față cu palma, apoi se lăsă pe vine, cu genunchii despărțiți. Își sprijini cotul de coapsă, ținându-și capul plecat. Suficient încât șuvițele atrase în față să-i acopere privirea.

– Trimite imediat pe cineva după el. Nu mă interesează cine; jandarmeria, nu știu... oricine de la forțele de ordine sau cele speciale. Să-l caute acasă și la toate locurile pe care le frecventează.

– El e criminalul? vocea lui Darius era îndoită cu neîncredere.

– Nu, el e următoarea victimă.

Adrian închise apelul și își lăsă și a doua mână să se sprijine pe coapsă, ridicându-și apoi capul chiar în momentul în care Arabella ieșea din sufragerie, apropiindu-se de el.

Darius auzi cum apelul se întrerupe. În următoarea secundă ajunsese în fața Biancăi, la secretariat, spunându-i ce informații să împărtășească la toate mașinile aflate în patrulare pe străzi, la jandarmerie și la orice altă unitate disponibilă.

Apoi, intră personal în sală și-i adună pe cei rămași ca să-i mobilizeze împreună cu el însuși. Când intră pe ușă, privirile care-i fură aruncate erau amestecate.

– Am nevoie de toți oamenii. Avem o problemă.

– Kovaci? se sesiză îndată Fedeleş.

– Exact.

– Unde?

– Nu știm. A plecat din secție de o jumătate de oră, cred. Poate mai mult.

Toată lumea îi aruncă priviri neîncrezătoare. După excluderea lui, orice gest și vorbă îi erau puse la îndoială, cu atât mai mult când se exprima laconic. Stigma asociată cu o asemenea măsură disciplinară cum a fost absența lui nu ținea cont de motive sau explicații.

– M-a sunat Zara, le risipi el animozitatea.

Nu-mi vine să cred că doar numele puștiului îi mai face să fie receptivi la ce le spun, se gândi el.

– Alin Kovaci e următoarea victimă. Trebuie să facem tot posibilul să împiedicăm asta, continuă el.

Dar cuvintele cheie fuseseră deja rostite. Majoritatea dintre cei care erau acolo, adică jumătate față de primul briefing, se mobilizau deja către mașini. Prin zgomotul de bocanci, voci și sirene, Darius rămase țintuit. Se întoarse pe jumătate spre ușă, privind în gol. Oftă. Porni în urma lor.

Cartierul unde locuia Adrian fusese proiectat modern, fără trotuare, căci fiecare locuință avea un loc de parcare înscris în proprietatea privată. Străzile erau surprinzător de slab iluminate, majoritatea lămpilor aflându-se tot în spații controlate și ajustate la o intensitate ambientală. Doar dintr-un restaurant cu lumini stridente, de la periferia lui, răsună până pe bulevard o melodie, alungând monotonia nocturnă. Deși Adrian n-ar fi putut spune dacă notele se așezau într-un ritm de dor sau de dorință.

Ochii Arabellei scânteiară la auzul sunetelor, reflectau sclipiri, ca cioburile unei oglinzi mov, captate din luminile geamurilor stranii. Adrian era atât de obosit încât i se părea că siluetele din interior dansau pe un ritm efemer, prin care contururile se pierdeau. I se părea că la fiecare unduire a lor se spărgeau într-un fum, reflectând pentru un moment lumina violet prin transparența trupurilor, ca apoi să se materializeze iar din greutatea propriilor umbre. *Trebuie să dorm câteva ore*, gândi el luându-și privirea de la spectacol.

Își frecă în zadar ochii toropiți. Oboseala abia ce apuca să-și înfigă colții în simțurile lui.

— Intră în cartierul francez și lasă-ne oriunde pe Nordului, i se adresă el șoferului.

Adrian locuia într-un studio simplu, dar cu vedere spre parc și un spațiu aerisit. Nu avea decât un pat dublu chiar în fața geamului pe măsură și două fotolii lângă intrare. Lipsea orice urmă a dovezilor că era locuită: cearceafuri șifonate, o pernă căzută, cărți începute și uitate, căni de cafea care să fi

lăsat urme într-o semilună pe blat, vreun hanorac aruncat pe fotoliu sau vreun bilețel scris în grabă. Intervenția lui asupra spațiului era aproape nulă. Părea mai degrabă o cameră de hotel. În realitate, studioul fusese primit de Adrian de la mama lui, care stătuse acolo pe timpul studiilor, iar utilitatea lui chiar era predominant hotelieră. Inspectorul se afla o mare parte din zi la secție, mânca pe unde-i surâdea, iar când ajungea acasă făcea un duș, își mai verifica o dată în minte detaliile cazului în lucru din acea zi, ștergea dintre mesaje; poate-și mai amintea de cartea ascunsă din obișnuință sub saltea. Toate acestea le făcea ritualic până reușea să adoarmă. Ordinea fusese deprinsă din liceul militar, unde fusese admis la o vârstă suficient de fragedă încât să-i marcheze comportamentul și obiceiurile.

Arabella se opri în tocul ușii un moment, apoi își aruncă bagajul de mână lângă fotoliu și ghiozdanul deasupra.

– Stai liniștită, îi spuse el. Eu voi fi la secție până terminăm cazul. Într-un fel sau altul...

Se aruncă în celălalt fotoliu. Chipul i se cufundase în umbre, dar ea simți ceva străin în tonul vocii lui.

– Adrian, ce vrei să spui? întrebă ea curioasă, cu ochii mari.

– Nu pot să discut detaliile cazului cu tine, scutură el din cap. Dar o să-ți spun doar că nenorocitul a fost cu doi pași înaintea noastră de când am găsit prima victimă... iartă-mă, de când l-am găsit pe Iustin.

– E în regulă... și acum?

– Cu doar un pas înaintea noastră. Poliția și criminalul sunt într-o cursă începută cu jumătate de oră în

urmă. Alin Kovaci va fi următoarea victimă, iar eu personal nu pot împiedica asta în niciun chip. De fapt, cred că a fost pierdut de când a pășit în afara secției, eliberat de avocatul lui. Misterioasă-i soarta...

Arabella rămase împietrită în mișcarea ei de recunoaștere prin cameră.

– Următoarea victimă? Vrei să spui că a fost arestat fără să fie suspectat?

– Ba l-am suspectat, cum nu. Pentru cinci minute, atunci când am aflat cât de mult îi plac femeile. Apoi mi-am dat seama că exact asta l-ar încadra în victimologie, când am presupus cum va evolua criminalul. Sincer, noi am crezut mult timp că toate au fost făcute din cauza ta, dar asta a fost valabil până la a treia crimă. De acolo ne-am dat seama că nu mai poate fi vorba de gelozie.

– Atunci?

– Control. Așa am ajuns să-l suspectăm pe Mihail Spahiu pentru prima crimă. Circumstanțele copilăriei lui erau rețeta ideală a dezastrului criminal care ne-a acaparat orașul în ultimele săptămâni.

– Ce vrei să spui? Ah, te referi la cât de strict era taică-su.

– Vezi? Până și tu ești de acord.

– Da, Iustin mi-a povestit câte ceva după ce Mihail a venit atunci la petrecere. Că era...

– ...terorizat pentru comportamentul subordonat pe care taică-su i l-a băgat în măduvă?

– Da. Cum ai știut?

– Bănuială informată. Așa funcționează în doctrinarea. De unde știa Iustin atâtea despre el?

– Au fost la același liceu catolic, de lângă Bellu. Iustin a spus că nici nu l-ar fi băgat în seamă dacă n-ar fi fost fratele su, la el în familie era tradiție să...

– Stai, fratele cui?

– Mihail, răspunse ea cât de blând putu.

– Imposibil. Gheorghe Spahiu nu ne-a spus nimic despre asta.

– Hm, să fi înțeles eu greșit? Nu prea cred... Nu, chiar s-a mirat la petrecerea în cauză. Mi-a spus că se aștepta mai degrabă să-l vadă pe fratele lui Mihail, țin minte precis.

Adrian căzu pe gânduri, iar Arabella se așeză pe colțul patului cu fața spre el și un picior peste celălalt.

– Crede-mă, am verificat familia Spahiu până la sânge. Numele lui Gheorghe Spahiu nu apare pe niciun certificat de adopție, biserica oferindu-i excepția adopției cu condiția ca băiatul să-i urmeze calea. Cred că suferă de aceeași lipsă de personal ca noi. Mihail îi poartă numele pentru că i-a fost schimbat legal, iar mama lui naturală, acum răposată, nu figurează că ar mai fi avut alt copil. El – singur la părinți, ea – aidoma. Deci, posibilitatea verilor se exclude, dar...

Adrian se opri cu buzele întredeschise, fixând-o pe Arabella cu privirea.

– Dar? îl iscodi ea cu sprânceana dreaptă ridicată, urmărindu-l cum se ridică din fotoliu.

Dar asta s-ar putea verifica și altfel, gândi el. Între timp, Arabella își încrucișase picioarele sub ea și îl privea intens. Prin datele lui personale.

Visarium

– Trebuie să verific ceva. Ai cheile în ușa, dacă ai nevoie de orice, suni. Mă înțelegeți? Oricând ai nevoie.

Ea încuviință din cap, zâmbind către cel care ieși în grabă din studio. Se trânti pe salteaua moale. Un sentiment inexplicabil o cuprinse când privi spre perdelele prin care lumina devenea difuză și părea distantă. *Am nevoie să te întorci...*

III

Alin Kovaci intrase în apartamentul închiriat, aflat pe aceeași șosea unde se afla și inspectorul. Prin șuieratul vântului, dunele ceții și cotloanele nopții, cei doi nu se simțiră.

Adrian ieși în stradă, trecând în grabă pe lângă mașina neagră care era oprită la scara alăturată. Parcă simțise un iz cunoscut de parfum pe care nu știa unde să-l plaseze în amintirile lui.

Prost obicei să te dai cu toată sticla de parfum înainte de a ieși din casă, era singurul gând concret pe care-l putu formula în legătură cu aroma simțită. Singura materializare, deși complet paralelă, a sentimentului asemenea unui déjà-vu pe care nu-l putea cuprinde cu mintea.

Țesătura mnezică prin care se împletea era fragilă ca pânda de păianjen.

În realitate, era doar o încercare ca oricare alta de-ale lui Alin să impresioneze fetele. Auzise pe undeva ideea că femeile roiesc atrase de parfum ca moliile de lumină. Păcat că nu înțelesese clar că era vorba de calitatea aromelor și nu de cantitatea care îmbâcsește aerul. Sau poate era norocul lui, pentru că așa îi atrase atenția lui Adrian, încetinindu-l din drum tocmai când îi sună telefonul.

– Ți-ai recuperat prințesa din vraja morții, alesule? vocea lui Darius părea îmbătată de satisfacția de a fi din nou la curent cu cazul.

Îl distrase. Îl readuse într-un spațiu profesional.

– Da dragule, am lăsat-o vie și trează la mine în studio. Ar trebui să fie în siguranță pentru o vreme, dacă știm doar noi unde se află. În altcineva n-am încredere.

Deja se oprise cu totul în loc. Parfumul încă îi persista în minte, se plimba pe acolo încercând să-și găsească amintirea, sau visul, pereche pe muchia unei reverii.

– Și te mai întorci la birou sau stai s-o păzești, cavalerule?

Biroul. Asta e. De acolo îl știu, își aminti el brusc. Alin Kovaci. Interogatoriul. Se întoarse și mai brusc.

– Cavalerii păzeau vrăjitoare, nu prințese, răspunse el absent.

Darius mai spuse ceva, dar Adrian nu mai auzea niciun cuvânt. Privea către mașina care tocmai pleca din fața locuinței vecine. Ignorând orice ar fi spus el, întrebă la rândul lui:

– L-ați găsit pe Kovaci?

– Încă nu. Toată poliția capitalei îl caută.

– Cu ce adresă figurează în baza de date?

– Lipscani doișpe. Deja cred că e o mașină acolo de cinci minute, care m-ar fi anunțat dacă l-ar fi găsit.

– N-o să-l găsească.

– Poftim?

– Trimite toate echipajele disponibile pe Șoseaua Nordului 96.

– La tine?

– Lângă mine. Cred că l-am găsit.

Visarium

Închise apelul și se întoarse către clădirea unde cum se aprinsese o lumină pentru o fracțiune de secundă, cum se stinse iar în urma perdelelor împietrite.

Darius rămase un moment cu ochii în telefonul al cărui ecran se stinse de-ndată.

De unde a aflat el asta, dacă a fost cu Bella toată ziua?

– Darius? Încercă Bianca să-i atragă atenția.

El își ridică privirea către ea. Sprâncenele-i creionate se arcuiiau deasupra ochilor care clipeau des. Buzele nu trădau nicio emoție.

– Ce au găsit pe Lipscani? Întrebă el.

– Nimic.

Darius clătină din cap. *Și dacă puștiul are dreptate? În fine, mergem pe mâna lui...*

– Sună pe toată lumea. Redirecționează câte echipaje poți către Șoseaua Nordului 96.

Darius se întoarse către biroul comisarului-șef, unde intră fără nicio atenționare, lăsând liniștea stranie a coridoarelor în urmă.

– Șefule, hai să mă revanșez. Mergem după Kovaci.

– L-ați găsit?

– Va fi găsit în câteva minute.

Damienov rânji, împinse un teanc de dosare din fața lui și se ridică din scaun.

– E viu? Întrebă el.

– Așa se pare, vom vedea la fața locului în cartierul francez, îi răspunse Darius deși nici el nu știa la ce să se aștepte.

Plecară spre adresa indicată de Adrian, unde Alin Kovaci nu figura să fi locuit în niciunul dintre actele pe care le verificaseră manual în absența unui sistem centralizat. Pe bună dreptate, spațiul era închiriat, iar autoritățile nu aveau acces la bazele de date care intermediuau șederile.

Adrian tot îl găsisese, cumva. Trebuia să facă ceva până ajungeau și ceilalți. Într-o clipă ajunse la ușa de exterior cu foi armate, imposibil de spart cu mâinile goale sau orice ar fi avut la îndemână. Se legitimă ca inspector principal. Strigă. Bătu cu pumnii. Îl strigă pe nume, Alin, și după-ai pe numele complet. Nimic. Dinăuntru nu venea niciun răspuns, iar afară nu se auzeau sirenele. Liniștea nopții îl cuprinse. Betonul care-l înconjură dormea în lumina slabă, toropită, a becurilor. Adrian simți cum timpul deveni brusc atât de dens, încât avea impresia că de s-ar fi mișcat, s-ar fi simțit îngreunat ca pe fundul oceanului.

Unde sunteți când am nevoie de voi? se întrebă el agitat, aproape tremurând.

Se îndepărtă câțiva pași, întorcându-se în stradă, de unde să poată privi asfaltul dintr-un capăt într-altul. Spera să vadă măcar semnalele luminoase ale vreunui echipaj îndepărtat. Nimic. Strada era moartă și cufundată în semiobscuritatea-i de zi cu zi și nopte cu nopte. Liniștea devenea atât de adâncă încât în fiecare foșnet al frunzelor uscate din capătul străzii i se părea că recunoaște sunetul distinct al pașilor. Nimeni. Nici măcar gardienii din parc nu erau pe-aproape.

La naiba, unde sunteți? Unde!

Chiar atunci, parcă primi un răspuns la întrebarea pusă în gând. Deși nu cel sperat. Auzi scurt și sonor cheia cum descuie ușa în fața căreia protestase, urmată de liniște.

Nu-i de bine. Kovaci...

Adrian se avântă pe scări, sărind câte două trepte, până ajunse iar în dreptul ușii. Metalul rece al clanței de sub mâna lui se lăsă apăsător fără efort, apoi trase de ușă fără alte proteste mecanice. Tot apartamentul era cufundat într-o beznă sufocantă. Singura lumină erau geamurile de pe colț, acoperite cu perdele albe dintr-un material de voal. Dansau parcă un vals melancolic în bătaia unei brize care intra pe geamul opus intrării, larg deschis.

Nu, nu, iar nu-i bine. Nu-i deloc bine...

Făcu cei câțiva pași care îl aduseră de pe coridor în camera principală. Un dormitor matrimonial, cu o pictură pe peretele din dreapta și un pat la baza ferestrelor înalte, cum era moda prin cartier.

Alin zăcea întins peste cearceafurile șifonate, din umbrele cărora părea să se fi materializat. Transpirat, cu ochii întredeschiși, șuvițe de păr căzute peste ochi și două ace de seringă încrucișate pe sub piele. Oglindirea fidelă a celei de-a șasea picturi care se afla în fața lui.

Adrian, ajuns lângă pat, își plasă degetul arătător și cel mijlociu în scobitura de sub mandibula trupului, chiar la timp ca să simtă o ultimă bătaie întârziată a inimii lui. Ritualul evoluase. Semnătura nu deviase. Undeva, în spatele lui, o hologramă sparse întunericul. Un craniu de capră strălucea rece din bezna aflată în spatele tabloului.

Câteva echipaje se întorseseră la secție, chemați de vestea găsirii lui Alin Kovaci, în timp ce doar vreo două mașini fuseseră trimise în urma lui Darius și Damienov, la locul faptei.

Toți cei de la masă, aduși ca întăriri de șeful de sector, purtau o discuție aprinsă. Chimicalele implicate în uciderea lui Emil Vraciu se puteau cumpăra fără restricții, iar magazinele respective nu mai restabiliseră sistemele de supraveghere, din cauza costurilor unui circuit închis. Telefonul mobil avea o poveste similară, găsindu-se la pachet cu cartele în raioanele cu nimicuri de lângă casele de marcat.

Pistele se epuizau în timp ce pe hartă se mai adăugaseră două marcaje într-o rază de acțiune extrem de specifică. Ca o pânză de păianjen distorsionată, criminalul își țesea controlul asupra capitalei.

Toate cu excepția uneia. Când Brigada Anti-Drog se întoarse din teren, parcă se mai ivi o speranță. Informațiile care circulau pe stradă notau faptul că singurul traficant știut că are o asemenea cantitate de ketamină fusese arestat. La descindere i-au fost confiscate și câteva cutii de Fenobarbital. Era știut că traficantul se specializa în medicamentoase mai degrabă decât narcotice, având impresia că așa va evita arestul sau măcar pedeapsa mai grea. Toată marfa lui fusese confiscată și transferată ulterior în camera cu probe de la Brigada Anti-Drog, care au prelucrat și dosarul. Dar evenimentul se întâmplase cu câteva luni în urmă, așa că niciunul dintre ei nu considerase că evenimentul ar fi putut

impacta cazul actual cu care se confruntau. Tocmai li se dovedise contrariul.

Urmărind traseul contrabandei, descoperiră o eroare în registru: într-o anumită zi se înregistrase acolo cineva sub un nume fantomă, care corespundea de fapt fostului comisarșef al secției, acum retras din activitate. Data trebuia să fie corectă, la fel și ora, pentru că se încadrau bine cu însemnările anterioare și viitoare. Cert era faptul că, în urma unei inspecții fizice a camerei cu probe, fuseseră extrase de acolo două cutii de Fenobarbital și nouă sticle de ketamină lichidă. *Nouă...*

Această descoperire le îndreptă suspiciunile fără întârziere către cineva din interior. Cineva care ar fi avut acces și la dezvoltarea cazului, ba mai mult, poate a căutat să aibă control asupra lui. Adrian deja făcuse aceeași conexiune, în baza parfumului și a faptului că picturile fuseseră împrăștiate prin capitală chiar în ziua de absență a lui Darius, îngreunând investigația.

– Dar cine? răsună întrebarea care-i preocupa tacit pe toți.

– Dac-am fi știut, nu mai atârnam degeaba aici, îi răspunse apăsător Octavian Fedeleş.

Prin sală se auzea în continuare un murmur de nedeslușit, acompaniat de gesturi contrariate. Acum, problema trebuia abordată altfel, iar Damienov nu-și mai strânsese nicicând atâta animozitate. Comunicatul de presă urma să aibă repercusiuni și mai nocive asupra momentului final când vor trebui să-l declare pe unul de-ai lor vinovat pentru cele cinci crime. Sau erau șase? Încă nu primiseră nicio informație clară din teren referitoare la căutarea după Alin

Kovaci. Însă bănuiala se strecurase în inimile multora din aceea sală.

– Am dat de dracu', cedă Victor Jianu care fusese parte din echipajele întoarse timpuriu.

Aruncă dosarul cu o copie a interogatoriului aparținând lui Alin Kovaci peste cea a lui Valentin Vraciu și Kaz Nebunu. Cumva se simțea încă vinovat pentru acuzațiile față de frații Gravu care îi încetiniseră și îi costase și o zi din asistența lui Darius. Cumva, totuși, avuseseră și alte impedimente, printre care maculatura numită birocrație care zăcea pe masă.

Am încercat să fac ce credeam că e bine...

Încercă el să se justifice în propria-i minte, dar apoi își alungă acel gând, care oricum n-ar fi rezolvat nimic.

– Cum se poate să fie ascuns printre noi? Întrebă Victor Jianu rupând tăcerea generală. Cum nu ne-am putut da seama? Cum nu i-am simțit, mă, vulnerabilitatea de individ laș?

Sergiu, întors și el între timp, ridică din umeri absent, privind în continuare la hartă.

– Poate chiar suntem incompetenți, râse cinic cel de la Brigada Anti-Drog care le adusese la cunoștință ce aflate în teren, detensionând aparent încordarea pentru un moment.

Doar un moment. Toți reveniră imediat la suspiciunile care li se strecuraseră în suflet și le provocau un lung șir de întrebări, care li se derulau prin minte. Nimic nu i-ar fi detensionat cu adevărat, decât să-l vadă pe criminal cum trece în cătușe pe lângă ușa deschisă a sălii.

Dar imaginea lui îi neliniști și mai profund.

Sirenele se auzeau într-adevăr, iar luminile alternând între roșu și albastru se profilau pe jumătate din chipul împietrit al lui Adrian, accentuându-i cearcănele. Se retrăsese câțiva pași înapoi spre ușă, după realizarea că Alin Kovaci nu mai putea fi ajutat cu nimic. Acum stătea, impasibil, făcându-și procese de conștiință despre cum abia îl ratase pe criminal și cum nu reacționase destul de repede. Sau destul de abil, de inteligent. Se simțea vinovat și incompetent.

Pe lângă el intrară doi jandarmi rătăciți, dar ieșiră în grabă, văzându-se depășiți de situație. De undeva îi auzea vorbind parcă la telefon, cerând criminaliștii și medicina legală la fața locului; încercând explicații stângace despre o situație cu care ei nu se întâlneau la ordinea zilei. Adrian Zara îi auzi ca prin vis pe Darius și Damienov liniștindu-i pe jandarmi că echipajele erau deja pe drum, întrebând ceva despre cadavru, despre cele întâmplate, despre... cum a știut. *O, Doamne, o să mă îngroape singura explicație pe care o am*, gândi el.

Își rearanjă mâinile încrucișate de la piept, apoi se uită pe rând la ei. Așteptau un răspuns.

– Parfumul.

– Care parfum? întrebă Damienov

– Al lui Kovaci, și al celui care a atacat-o pe Bella, nu știu, e complicat...

Comisarul-șef îl privea siderat.

– Colega, încearcă mai pe românește, cu subiect și predicat.

Adrian oftă. Povestea avea să sune dementă pentru urechile străine.

– Deci, Bella mi-a spus că atacatorul avea un parfum pe care l-a recunoscut. Adică, ar fi similar cu ce folosesc Alin și, ocazional, Valentin. Am vorbit cu ea mai devreme despre asta. Când am plecat de acasă, o urmă de parfum mi-a atras atenția până să mă îndrept spre secție. Atunci m-ai sunat tu, Darius. Când ți-am auzit vocea mi-am adus aminte de unde recunoscusem parfumul.

– Din ziua când l-am adus prima oară pe Alin să-l interogăm?

– Exact.

– Și când ai intrat aici? Întrebă Damienov. Stai, ce-ai băut de ai putut să intri aici? Ușa aia e practic blindată.

– Când am revenit în stradă să mă uit după echipajele trimise de Darius, pur și simplu s-a deschis.

– Pur și simplu? vocea comisarului-șef avea un ton suspicios care se făcea simțit sub cuvintele lui.

– Da.

Damienov îl trase pe Darius înapoi afară. Criminaliștii opriră în fața lor, iar medicina legală se vedea cum cotea ca să intre pe stradă, cu scârțâitul specific al cauciucului pe asfalt. În capătul celălalt al străzii, prin încrângătura copacilor, bătea o briză ce le ștergea contururile prin straturile de ceață caldă.

– Darius, ascultă, știu că nu suntem în cei mai buni termeni de câteva zile, dar...

– Să nu îndrăznești s-o gândești măcar, îl întrerupse Darius.

– Vezi și tu cum se prezintă situația...

– Nu te-ai săturat să acuzi oameni pe nedrept doar ca să ieși tu bine? Ca să păstrezi iluzia unei imagini imaculate a secției în ochii publicului? Secția e imperfectă, la fel și noi, și cazul și orice altceva pe lumea asta.

– Nu e vorba despre imaginea secției.

– Ei, aici trebuie să-ți dau dreptate. E vorba strict despre imaginea ta, de fapt. *Domnule comisar-șef*.

Șuieră ultimele cuvinte printre dinți cu un dispreț pe care de obicei îl ținea rezervat pentru criminali din tagma violatorilor. Damienov își îndreptă spatele și-și aduse mâinile în față, plasând-o pe dreapta peste stânga.

– Nimeni nu e perfect. Dar părtinirile personale pot să-ți înceteșeze rațiunea.

– Observ prea bine asta; la tine.

Halatele albe de la criminalistică intrară și în scurt timp impulsul sonor al blițurilor de la aparatele foto le acompaña lumina care străbătea perdelele străvezii până în fața clădirii.

– Chestiunea nu e personală.

– Nu? Așa pare, să fiu a' naibii.

– Trebuie să luăm toate precauțiile, conform prevederilor legale. L-am găsit în apartament cu ușa descuiată, singur cu cadavrul. Pe deasupra, ofițerii de la secție m-au sunat să mă informeze despre droguri.

– Au reușit să găsească traficantul?

– Da, închis cu luni în urmă. Sticlele au fost furate de la ei din camera cu probe. Avem prima dovadă concretă cu privire la criminal și este o dovadă care incriminează pe unul de-ai noștri.

– Asta nu înseamnă că e Adrian.

– Nu, dar circumstanțele sunt favorabile. În plus, toată lumea e tensionată și paranoică acum. Un arest le-ar face bine, le-ar permite să gândească mai limpede. Publicul ar dormi liniștit.

– Ești un incompetent, spuse Darius și se întoarse înăuntru la Adrian. Le-ar permite o minte atât de limpede încât să nu mai gândească deloc.

– Poftim?

Damienov strigă în urma lui. Cum nu primi niciun răspuns, îl urmă.

Se auziră ușile mașinii de la medicina legală trântindu-se în stradă, după ce din ea coborâră ultimii trei apăruiți în toată încurcătura aceea. Amalia, îmbrăcată în sfârșit în halatul ei corespunzător, intră prima, găsindu-i în foaier.

– Ce faceți, ședință de partid?

Mormăielile lor erau un răspuns atipic.

– Urât faceți când nu vă beți cafeaua, voi, *detectivii*.

Înaintă pe lângă ei, privind mai întâi la pictură, apoi la victimă, apoi iar la pictură. *Sublimă cum doar plăcerea poate fi*, îi trecu prin minte. Transpirația răcită îi curgea pe piele, udând șuvițele pictate ale căror vârfuri tăiau ochii aproape închiși.

– Al șaselea, cu ace îmbibate în plăcere otrăvită care-i intră prin piele și carne, unicul Asmodeus.

– Amalia, termină cu dramatismele, că nu-i momentul.

– Eu? Criminalul a început, el să termine.

– Și tu, ca o fată inteligentă ce ești, îi dansezi pe ritm.

– Când o să vezi tu atâtea leșuri câte am disecat eu, atunci să vii să-mi spui ce mecanisme îți găsești ca să n-o iei razna când vezi atâta moarte, răutate și imbecilitate. Pictura n-a omorât pe nimeni, ea merită în continuare apreciată.

Amuțiră. Ieșiră afară cu problema lor de fapt, lăsând-o pe Amalia să-și facă treaba cu Adrian, dar și cu pictura cărată de Darius. Deși, probabil, la fel ca celelalte, nu va prezenta nicio amprentă. La fel ca nimic altceva găsit la vreunul dintre locurile faptelor. Era de la sine înțeles, acum că își dăduseră seama că era vorba de unul de-ai lor, se explica limpede absența oricăror urme incriminatoare.

Darius sprijini pictura de duba Amaliei și acum priveau prin ansamblul material, fiecare încercând să-și formuleze gândurile. Unul explicațiile, altul acuzațiile și al treilea injuriile adresate ambilor.

– Fă ce trebuie făcut, spuse Adrian.

– Stai, și tu ești incompetent, Brutus? protestă vehement Darius.

– Oricum face cum îl taie capul și după-aia se întoarce cu un buchet de scuze la noi. Mie nu-mi poate păta onoarea.

– Nu sunteți voi doi cam impertinenți?

– Așa, și? se răsti Adrian la Damienov. Acum știu cum îl prindem pe nenorocit. Noi. Cu tine s-a zis când află Jugănarul.

Damienov cedă, își divagă privirea de la el și le făcu semn celor doi jandarmi că avea o îndatorire mai simplă pentru ei: cătușele și un drum la secție pentru Adrian Zara.

Visarium

– Criminalul o să-l afle doar Darius când va sta în fața mea în camera de interogare, zâmbi Adrian spunându-și ultimele cuvinte.

Adrian Zara, flancat de doi jandarmi, defila prin fața celor prezenți între intrare și camerele de interogatoriu.

Câțiva din sala de conferință ieșiră pe hol, alții se opriră în tocul ușii. În urma alaiului care se îndrepta către camera de interogatoriu, la câțiva metri în urmă, Darius pășea apăsător pe parchetul vechi, șuvițele lui mai lungi i se așezau peste ochi și jacheta îi flutura în curentul ușii deschise prin care acum intra și Damienov.

– Împușcatule, ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

– De ce are Zara cătușe? întrebă altcineva.

Darius le aruncă o singură privire, în care i se vedea furia mocnind. Atât de violent era gestul, încât șuvițele-i zburară iar în lături, descoperind ochii negri care sclipeau sub sprâncenele ce-i întunecau.

– Vedeți-vă de treabă, se răsti la ei cu singurul răspuns pe care îl primiră întrebările. Asta o rezolv eu, personal.

Recunoscându-se încuiați, ceilalți se întoarseră către comisarul-șef. Înainte de a putea să-l întrebe orice, acesta le spuse:

– L-ați auzit pe Darius, vedeți-vă de treabă.

Comisarul trecu printre ei, ducând pictura grea cu ambele mâini. Înaintă până la zidul cu fotografii unde o așeză lângă celelalte cinci, sub o parte încă goală. Se retrase câțiva pași, încrucișându-și mâinile la piept. Singurul gest de implicare pe care-l putu face încât să nu se simtă complet neputincios. Uleiul scurs, uscat pe pânze, strălucea din

colțurile-i scorojite. În fiecare ciob de lumină revedea viețile pierdute, scurse printre degetele lor.

Își adună gândurile la un loc, apoi indică spre ultima pictură:

– Asta e treaba voastră. Aduceți fotografiile și dacă mai e ceva, de la criminaliști. Analizați raportul medical după ce e gata Amalia Golan cu necropsia.

Mormăitul provocat prin sală părea confuz și nemulțumit. Darius auzi prea bine îndoielile șoptite care circulau printre ei când ieși din sală. Se opri scurt în fața ușii, privind în stânga și-n dreaptă, ca să-l vadă pe Damienov în fața sălii de interogatoriu. Se apropie de ei.

– Știi că nu te pot lăsa să faci asta, nu-i așa? îl întrebă comisarul-șef pe subaltern.

– Cine altcineva s-o facă? Nu cumva vrei să-i lași tot pe incompetenții ăia doi de Jianu și Vasian?

– Nu, îi sunt inferiori. O să mă ocup eu personal.

– S-o crezi tu.

– Poftim?

– Mie mi-a spus că știe cum putem afla cine a fost în spatele crimelor. Mie. Nu ție.

– E împotriva protocolului pe care trebuie să-l urmărim, speră Damienov să-i închidă gura.

– Înțeleg... Explică-mi cum n-a fost împotriva protocolului să iei legătura cu presa?

– Nu e aceeași situație. Presei trebuie să-i dai un os pe care să-l roadă, altfel ne-ar fi sufocat.

– Tu ești șef de secție, îi ești superior lui Zara în grad, nu și în funcție, iar eu sunt șeful cazului. Eu trebuia să iau

legătura cu presa, nu tu. E același protocol. Statutul polițistului. Sau ai terminat Academia pe vremea lui Akhenaton, când se chema altfel și conținea alte prevederi, cum ar fi să nu scuipi în piramide?

– Ești impertinent.

– Și tu ești depășit de cazul ăsta și vrei să-l închizi cât mai repede, până nu ne dăm noi seama de asta. Nu o să te las să-l joci cum vrei pe Zara ca să se auto-incrimineze în favoarea ta și a imaginii tale prețioase. Știu prea bine de ce ești în stare.

Damienov își încrucișă iar brațele în fața pieptului.

– Hai, du-te să-i stai Amaliei pe cap și întoarce-te la cei din sală când e gata raportul de necropsie.

Tonul autoritar nu lăsa loc de o replică, deși prin mintea lui Darius bântuiau un amestec de injurii și amenințări, oricare dintre ele făcându-l pasibil de încă o sancțiune dacă le-ar fi dat glas. Își mușcă buza de jos, privind o ultimă oară prin oglinda securizată spre Adrian, care stătea la masă cu mâinile strânse-n pumni pe blatul ei lustruit. Lupta era pierdută.

Se întoarce cu spatele la ei, resemnat, dar nu învins, și se îndreptă către morgă.

Clădirea unde era instalată morga avea un iz vag de la dezinfectantul care se folosea ritualic. Fiind complet acoperită cu gresie și cu faianță imaculată, nici nu prea avea cum să absoarbă diversitatea miasmelor care împânzeau spațiul. Spre norocul oricărui alt vizitator, cum era în momentul de față și Darius, căci pe Amalia n-o mai deranja încă din copilărie, de când găsisse un pui de câine mort în pădurea din spatele casei și-l vizitase în fiecare zi pe ascuns pentru a observa procesul descompunerii. Aflând acestea într-un final, și mirată de lipsa ei de aversiune față de miasmă, bunica ei îi spusese mai mult în glumă că ar trebui să devină medic legist când va crește.

Comisarul trecu nonșalant pe lângă frigiderele metalice încastrate în peretele din stânga lui, pășind cât putea de lent pe sub lumina rece a tuburilor de neon din tavan. Morga i s-a părut mereu cel mai neospitalier loc din câte vizita în interes profesional, senzația fiind alungată doar de Amalia, care, petrecându-și atât de mult timp acolo, dezvoltase un șarm cald.

– Darius! icni ea din capătul încăperii, când își ridică ochii din hârțile pe care le completa, ușor alertată de pașii străini care-i călcau teritoriul solitar.

De mulți ani nu mai aveau autopsieri, nici măcar voluntari, care să-i țină companie. Nici la muncă, nici la petrecerea timpului. De când cedase sistemul, toate fondurile virtuale se pierduseră, inclusiv cel bancar. Mulți plecaseră din capitală, înapoi în orașele lor natale. Medici legiști rămăseseră de-i numărăi pe degete. Ce-i drept, și pacienții se răriseră.

- Amalia, știi de ce am venit.
- Să-mi aduci cafea?
- Ai vrea tu, ai brancardieri pentru asta, rânji Darius.
- Greșit, îi am ca să nu uit cum să mă port printre vii.

Comisarul se sprijini cu șoldul de marginea biroului, care scârțâia precum parchetul vechi, așa încât să poată trage cu ochiul și la hârtiile de sub nasul ei, dar și la cadavrul întins pe masa pentru necropsie. I se părea ceva straniu în legătură cu el, dar pentru moment nu-și putu da seama ce îl neliniștea. Toată nebunia cu Adrian îi mișuna prin minte ca diagnosticul unei boli cronice. Îi distrăgea atenția și nu mai putea să proceseze lucid informațiile din fața lui. După câteva minute îl izbi realizarea. Pielea strălucea.

– Încă e transpirat? o întrebă pe Amalia care tocmai își termina de scris raportul. Cum e posibil?

– Nu e transpirație. Glicerină. Se folosește și în fotografie, ca să imite condensul de pe sticlele de băutură, să spunem. Rezistă la mai multe poze decât apa. Criminalul nostru s-a folosit de același truc. Acum, noi am mai șters din ea în transport, dar încă s-a menținut.

Darius se încruntă. Crimele păreau să prezinte în continuare o atenție în cercetarea și executarea detaliilor, atipică minții haotice predispusă la psihoze.

Cine a mai auzit până acum de o psihoză ordonată? se întrebă el în timp ce făcea câțiva pași în jurul mesei pe care Alin Kovaci își petrecea ultimele momente deasupra pământului. Obrajii îi erau trași, iar pielea avea un aspect palid și tern de la sângele care nu avea să-i mai curgă niciodată prin vene. Nu avea să-i mai îmbujoreze vreodată

chipul sau să-i anime degetele care făceau trucuri cu cărți la petreceri ca să impresioneze femeile. Pasiunea și moartea lui: femeile.

– Altceva ce-mi poți spune?

– Că n-ar trebui să-i permiți lui Damienov să întrecă măsura, chiar dacă ți-e superior în grad.

Darius își înclină capul spre ea și ridică o sprânceană.

– Despre mort, domnișoară Golan.

– Cum era de așteptat, doză letală de ketamină. A murit în doar câteva minute.

– Hm, probabil criminalul era deja acolo, așteptându-l.

– Probabil, altfel nu văd cum să fi intrat în urma lui fără să fie observat. Doar dacă nu cumva iubirea orbește la propriu.

– Vezi, asta e și problema. Deși geamul era deschis, indicând clar o altă prezență, echipajelor le-a luat destul de mult până au ajuns acolo. Când au făcut-o, nu l-au mai găsit decât pe Zara și pe cadavru. Acum, Damienov doar își *face datoria*, după cum pretinde.

– Datoria lui este să-și apere oamenii, pufni Amalia în timp ce bătea muchia teancului de hârtii de blatul mesei, aranjându-le până să le pună în dosar.

– Nu-i atât de simplu, scutură Darius din cap. Sunt dovezi clare care indică faptul că avem de-a face cu cineva din interior. Înțelegi? Unul dintre noi e responsabil.

Amalia clipi des de câteva ori din pleoapele-i nefardate, care aruncau o umbră lugubră peste ochii ei de

altfel albaștri ca cioburile de sticlă în care se reflectă cerul iernii. Se ridică de la birou și se apropie de Darius.

– Imposibil, spuse ea.

– Nu și din ce a scos investigația la iveală. Ketamina și Fenobarbitalul au fost furate de la ei din camera cu probe. Nu intri acolo fără o uniformă oficială și o legitimație aferentă. Chiar și una falsă, a unui comisar-șef pensionat sau mai știu eu ce i-a trecut prin cap. Ia zi, nu cumva îți lipsesc niște capse de pe inventar?

Posibil, gândi ea, n-am stat vreodată să număr câte folosesc la fiecare necropsie. Amalia oftă, sprijinindu-se cu una dintre mâini de marginea mesei de necropsie, în timp ce pe cealaltă o ținea în șold, prinzând strâns între degete dosarul dintr-un carton de culoarea nisipului murdar.

– Nu credeam că o să apuc vreodată o asemenea zi, spuse ea. Tot nu cred că Zara e de vină.

– Trebuie să fii smintit să crezi asta. Mai ales că înainte de a-l lua de la locul faptei a spus că știe cum putem deduce vinovatul.

– Și crezi că-i va spune șefului?

– În niciun caz, pufni Darius. Cred că-și va pune ambiția să nu deschidă gura cu nimeni în afară de mine. Cu atât mai puțin cu cel care l-a arestat și cel care a vrut să mă retragă de la caz.

Amalia îi întinse resemnată hârtiile. Își presă buzele una de cealaltă și-și ținu privirea coborâtă asupra lor, regretând că nu se aflau prea multe informații acolo care să poată elucida situația, excluzându-l definitiv pe Adrian Zara ca suspect.

Visarium

– Ai grijă cum procedezi, îl avertiză Amalia.

Darius apucă hârtiile și, fără să se uite măcar la ele, porni înapoi către secție.

– Și data viitoare să-mi aduci cafea, dacă tot vii să cerșești rapoarte!

Tabloul VII

Comisarul-șef intră în camera de interogatoriu, unde Adrian Zara încă spera să-i fie permis lui Darius să se ocupe de el. Din păcate, la vederea superiorului său, toate speranțele i se colapsară într-o resemnare demnă. Inspiră adânc.

– Ia să vedem ce facem cu tine, inspector principal Adrian Zara, începui Damienov.

– Știți la fel de bine ca mine că n-am avut nimic de-a face cu asta.

– Atunci dovedește-o. Darius a spus că știi cum.

Adrian își schimbă expresia. Unul dintre colțurile gurii îi tremură nervos.

– Da, și tot lui Darius o să-i spun continuarea.

– De ce doar lui?

– Pentru că Darius a fost singurul din toată secția asta care a fost lângă mine, încât să nu-l pot suspecta. În afară de el, încă nu pot exclude pe nimeni.

– Glumești, nu-i așa?

– Chiar deloc.

– Ți pui ambiția cu mine?

– Da.

– Avem probe împotriva ta.

– Ce probe?

– Criminaliștii ne-au semnalat că într-adevăr, făptașul a traversat blatul de la geam, lăsând urme de bocanci. Mărimea patruzeci și doi porți, nu-i așa?

– Irelevant. Criminalistica va determina și orientarea lor, spre exterior. Faptul că pe mine m-ați găsit înăuntru, e deja o neconcordanță evidentă în firul tău narativ.

Adrian îl țintea fix în ochi pe Damienov cu o privire în care nu se mai vedea nicio urmă din respectul pe care i-l purtase prima oară când intrase pe ușa secției, proaspăt avansat. Pe atunci încă avea încrederea oarbă că superiorii au ajuns în poziții de conducere pe merite; pe inteligență și pe aptitudini de lider. Acum, experiența îi arătase că astfel de poziții se ocupau pe aparent alte criterii, căci șeful secției nu părea deloc să fie de partea celor pe care-i conducea.

– Sunt înconjurat de impertinenți, răbufni comisarul-șef.

– Și eu de incompetenți, îi întâmpină inspectorul replica binevoitor.

Damienov se aplecă peste masă, împingându-și ambele coate în lateral pe marginea ei.

– Crezi că o postură dominantă mă va intimida? întrebă Adrian care se detașă, lăsându-se pe spătarul scaunului rigid.

Lumina era străină și rece în acea încăpere. Nu realizase acel efect la adevărata lui intensitate până acum, când se afla de partea cealaltă a mesei. *Ciudat cum perspectiva îți alterează o realitate ce ar trebui să fie imparțială, imuabilă și inertă*, gândi el.

– Adu-mi-l pe Darius. Cu altcineva refuz să vorbesc.

Pentru a-și întări argumentul, își retrase cu totul mâinile de pe masă și le încrucișă la piept. Damienov își dădu în sfârșit seama că orice discuție s-ar fi învățit în jurul

Visarium

propriului ax, fără vreo concluzie, pentru că Adrian nu voia să-i ofere una. Comisarul-șef nu era resemnat, dar era complet învins, deși nu voia să și-o recunoască nici măcar lui însuși.

II

Darius intră în sala de conferință, unde se afla în centrul unor priviri stranii. Toți îl priveau cu un amestec format din interes, nelămurire, curiozitate, frică și siderație.

– Nu vă spun nimic despre Zara, le evită el privirile iscoditoare.

Darius aruncă paginile raportului medico-legal în mijlocul biroului rotund, apoi privi către peretele îndepărtat. Ceva recuperase fotografiile care acum se aflau deasupra celei de-a șasea picturi reprezentative.

– Fedeleș, ce părere ai? se adresă el șefului de sector.

– O lucrare dată dracului, îi răspunse.

– Nu, nu, îl contrazise Victor Jianu. Asta e o lucrare divină. În numele Zeilor s-a ucis mai mult decât în numele entităților opuse lor, să nu uităm.

– Mie îmi par sacrificii satanice, continuă Sergiu Vasian.

Darius era atât de obosit psihic încât nu le mai diferenția vocile celor doi și acest aspect îl neliniștea. Trebuie să fi dormit cel mult patru ore noaptea trecută. Își frecă ochii, în timp ce discuția pe care o aprinsese în spatele lui continua:

– Dar picturile se numesc *Demonii lui Dante*, nu *Îngerii lui Dante*.

– Așa, și unde bați?

– Că cei uciși sunt reprezentanți ai păcatelor demonice, nu ai virtuților angelice. Deci, sacrificii divine.

– Ce ciudat mi se pare că noi păcătuim, când comitem un păcat, dar dacă acționăm în baza unei virtuți, nu putem *virtui*.

Darius își îndepărtă degetele de pe ochii înroșiți și privi fix la ultima pictură, apoi le întrerupse discuția:

– Am stabilit deja, Darius se întoarse iar către ceilalți din sală. Criminalul a crescut într-un mediu religios; rigid și strict. Ca în cazul Spahiu, pe care ăștia doi îl cunosc.

Darius gesticulă vehement către Victor și Sergiu.

– Eu l-am cunoscut, spuse Victor.

– Eu n-am avut ocazia, spuse Sergiu. Dar din auzite nu mi se pare atât de smintit.

Acum îi vedea pe amândoi, așa că îi era mai ușor să-i distingă.

– Acum ce ar trebui să facem? Să ne întrebăm câți preoți nebuni găsim în București?

– Hm, aproape toți! încheie Fedeleș discuția.

Darius oftă, dar oftatul i se transpuse într-un surâs cinic. Nu era singurul din sală pe care afirmația îl distrase, măcar pentru o clipă. Cu coada ochiului îl prinse pe Damienov cum își încuie ușa de la birou și iese afară din secție.

Odată dispărută autoritatea, Darius profită de ocazie și se strecură printre ceilalți ca să ajungă la ușa. După ce-l privi pe Damienov cum ieșea din secție, se îndreptă către camera unde încă era reținut Adrian Zara. Dar până la el, îl așteptau cei doi jandarmi care-l preluaseră pe inspector de la locul faptei; gardienii lui.

– La o parte, șuieră Darius înspre ei.

– Avem ordine directe de la Damienov, răspunse cel din stânga.

– Și asta vă face să vă simțiți importanți?

Întrebarea lui nu primi un răspuns, așa că încercă o alta.

– Chiar vreți să obstrucționați o anchetă de omucidere? Nu e de competența voastră.

– Cum facem asta dacă urmăm ordinele comisarului-șef? i se răspunse printr-o altă întrebare pe un ton perceput de el aproape inuman.

– Adrian Zara, pe care îl păziți voi, știe cine e criminalul și altcuiva în afară de mine n-o să-i sufle o vorbă despre asta. Repet, obstrucționarea anchetei nu cred că va da bine la dosar.

Cei doi își aruncară o privire încurcată, iar tensiunea din umerii lor drepti, care le țineau mâinile la spate, slăbi.

– Intru doar câteva minute. Cred că vreți la fel de mult ca noi să-l săltăm pe nenorocit de pe străzile Bucureștiului. Prin ce faceți doar vă puneți împotriva anchetei.

Jandarmii își coborâră abia sesizabil privirea. Darius observă totuși. I se păru că lumina din spatele lor flambă. De câte ore nu mai dormise? Nu mai ținea minte.

– Un minut, măcar.

Până la urmă, jandarmii făcură schimb de priviri și cedară. Se îndepărtară unul de celălalt și îi permisă să treacă. Același care vorbise primul îl prinse de braț, înainte de a intra, și îi spuse:

– Mișcă-te repede. Și dacă întreabă cineva, noi nu te-am lăsat să intri și tu n-ai fost niciodată înăuntru.

V-a smuls cineva coloana vertebrală? Își mușcă Darius întrebarea, dar încuviință sobru. Își trase brațul înapoi și intră în sală, unde expresia lui Adrian Zara se însenină atunci când îl văzu.

– Nu credeam că o să mă bucur vreodată atât de mult să te văd, spuse el.

– Sentimentul e reciproc.

– Cât e ceasul?

– Pentru purgatoriul în care te afli, undeva între devreme și târziu.

– Așa-i. Numărul e irelevant, că aici tot nesfârșit se simte timpul.

Adrian și Darius își zâmbiră unul altuia. Acel zâmbet în care se ascunde o întreagă lume de amintiri ce alcătuiește liantul încrederii între doi oameni.

– Eu le distrag atenția aghiotanților ăia doi și tu fugi? întreabă Darius.

Adrian rânji. *Dacă ar fi atât de simplu...*

– Am un plan, spuse Adrian după o pauză. Te duci la informare și îi pui pe băieți să ia la mână toate fișele ofițerilor din secție.

– Nu și a celor de la municipiu?

– Nu. Ar părea că ei au fost vizați cu cazurile astea, pentru că avem de-a face cu un complex de superioritate din partea criminalului, ce l-ar face să țintească sus.

– Ghinionul lui a fost că noi am preluat cazurile de la Secția Unu.

- Ghinion sau bună știință?
- Crezi că are de-a face cu controlul? Ne-a manipulat?
- Sunt sigur de asta, confirmă Adrian.

Darius tăcu un moment, prin mintea lui derulându-se toate interacțiunile cu cei care făceau parte din secție. Nu putea identifica la nimeni trăsături machiavelice.

– Ar mai fi un argument care-ți susține ipoteza, rupse el tăcerea.

– Care?

– De obicei tipologia asta are tendința de a se insinua în mijlocul investigației. Doar dacă era de la Secția Unu și tot Secția Unu prelua cazul ar fi putut fi satisfăcută acea nevoie.

– Deci suntem de acord cu apele în care ni se scaldă criminalul.

– Da. Acum, ce vrei să cauți pe fișe?

– Lipsa părinților pe certificatul de naștere.

Darius își ridică ambele sprâncene, accentuându-i cele două riduri care-i brăzdau fruntea orizontal.

– Crezi că a fost adoptat?

– Nu cred, sunt sigur. Doar că nu oficial. Mihail Spahiu are vreun frate în acte?

– Nu.

– Și totuși Bella ține minte că Lefter i-a povestit despre Mihail, cu care a fost în același liceu, și un frate pe care-l avea.

– Dar nelegitim, atunci.

– Exact.

– Dar putea fi adoptat de Gheorghe Spahiu și dacă ar fi avut părinții trecuți pe certificatul de naștere.

– Dacă era o adopție normală, oficială, ar putea fi cazul. Dar atunci care erau șansele ca un preot să meargă la o casa de copii și să se decidă să adopte un copil? Pe deasupra, fără acte?

Ochii lui Darius se deschiseră larg, iar el se reazează pe scaun, aruncându-și mâinile pe masă și apropiindu-se de Adrian. Luminile i se păreau iar că strălucesc prea tare pe retina lui.

– Asta înseamnă că a fost lăsat în mod anonim la biserică, spuse el. Un copil născut ilegal, care n-ar avea părinții trecuți pe certificatul de naștere...

Rânjetul lui Adrian reapăru, cu o nuanță de satisfacție în urma propriilor deducții pe care acum le auzea din gura colegului său.

– Înseamnă că am avut dreptate de la început: strictețea cu care Gheorghe Spahiu și-a îndoctrinat copilul a fost catalizatorul unui psihic destabilizat, reluă Darius ideea care-l bântuise de când începuseră cazul.

– Am avut, confirmă Adrian. Doar că acel psihic nu era destabilizat de el, nu, ci era destabilizat din cauza situației incerte în care a crescut copilul acela; din cauza confuziei care i-a încetșosat gândirea, provocată de întrebările despre originile lui.

– A fost rețeta unui dezastru perfect.

– Din păcate, da. Așa se explică și de ce îndoctrinarea nu a fost la fel de nefastă pentru Mihail Spahiu, care, în afară de câteva escapade recente, nu s-a pretat la ceva criminal.

– În schimb, fratele lui, da. Atunci asta face ca cea mai personală crimă să fie cea a lui Spahiu, nu a lui Nebunu, așa cum s-ar fi putut crede.

– De ce crezi că l-a lăsat chiar acolo unde să-l poată găsi taică-su? Adrian ridică retoric o sprânceană. Deși apăsarea și în pictură, caracterul sângeros al celei de-a treia, a lucrat în favoarea lui ca să ne arunce pe o pistă falsă.

Cei doi erau acum unul oglinda celuilalt prin pozițiile ocupate la masă. Cu fiecare imperfecțiune a feței scoasă în evidență de lumina dură, se priveau acum cu speranță reală pentru prima oară de când începuseră să lucreze la caz.

– Du-te, îl îndemnă Adrian. Dacă iar te exclude pentru insubordonare, o să fiu cu adevărat pierdut.

Darius aprobă decisiv din cap, îl bătut ușor peste umărul stâng, apoi se ridică.

– Stai fără grijă, o să-i dăm de cap.

Adrian încuviință la rândul lui în timp ce-l privea pe Darius părăsind încăperea.

Nu-mi fac griji de mine, voi sunteți cei printre care s-a strecurat un criminal. Eu, de bine de rău, am doi gardieni în fața ușii.

Ușa se închise în urma lui și Darius dispăru cu totul din proximitatea lui Adrian. Acesta oftă, se lăsă pe spate în scaun și strigă:

– Măcar aduceți-mi o cafea și jurnalul ăla polițist, că o iau razna!

III

Darius, ieșind din sala de interogatoriu, coti la stânga și urmă coridorul nesfârșit până la ultimele încăperi. La ora aceea se afla o singură persoană în departamentul de informare.

– Am nevoie de o favoare, îi spuse Darius băiatului care părea abia ieșit de pe băncile facultății, deși trecuse de treizeci de ani.

Florin Dascălu, un hacker etic recrutat în departamentul de informații cu doi ani în urmă ca să-l înlocuiască pe Wolfgang, avea părul brunet ciufulit, un zâmbet nonșalant și, spre deosebire de majoritatea colegilor lui, nu purta ochelari.

– Spune-mi, cu ce te pot ajuta, Darius?

– În primul rând să nu scoți o vorbă la nimeni despre ce urmează să faci.

– Are legătură cu cazul pentru care a fost trimis și ofițerul mai devreme aici?

– Da.

Florin îi zâmbi calm.

– Ce urmează să fac?

– O să mă înjuri, dar am nevoie să iei toate fișele angajaților de la secția noastră și să cauți pe cineva care nu are părinții documentați.

Hackerul zâmbi mai larg, mai carismatic tocmai prin faptul că nici nu încerca să-l prezinte astfel.

– Nu te înjur, câtă vreme nu te aștepți la un asemenea rezultat în mai puțin de-o oră. Vrei să verific și întăririle aduse recent, nu-i așa?

– Nu-i nevoie. Doar dacă nu găsești ce căutăm la ai noștri, atunci poți să te extinzi pe unde-ți mai vine inspirația. Dar mă îndoiesc.

– Se face.

– OK, șaiszeci de minute și sunt înapoi, până atunci nu vorbi cu nimeni despre asta.

Primind confirmarea lui tacită, Darius ieși din cameră și se îndreptă înapoi spre sala de conferință. Acolo se învârteau din ce în ce mai puțini în jurul cazului. Se mai uită o dată la ceas. Era patru și jumătate, iar la cinci și jumătate unul dintre ei își va fi arătat adevărata față.

– Darius, îl acostă unul dintre cei de la Brigada Anti-Drog.

– Dacă vrei să mă întrebi orice despre Zara, abține-te, îl întrerupse comisarul, iar acesta amuți în urma celor auzite.

Și așa, vocile din sală erau atipic de șoptite și rărite. Vestea că printre ei se află un criminal plutea deasupra lor ca o prevestire nefastă; ca o molimă nevăzută. Deși acolo nu se aflau indivizi care să creadă în superstiții, totuși experimentau senzația care-i încearcă pe cei superstițioși atunci când întâlnesc semne pe care le interpretează ca prevestitoare de rău. În cazul lor, faptul că fenobarbitalul și ketamina fuseseră furate din propria cameră cu probe era cea mai de rău augur veste pe care ar fi putut-o primi. Din păcate, Darius nu le putea spune nimic pentru a împlânzi atmosfera. Așa că puse o întrebare care să arunce și mai multe paie pe foc:

– Credeți că profilul psihologic se potrivește cu cel al unui polițist?

Se îndreptă iar către picturi, în timp ce auzea câte un răspuns din spatele lui. Își închise ochii pentru a putea distinge cuvintele.

– Gradul de organizare de la fiecare loc al faptei ar fi un bun indiciu, se auzi o voce din stânga lui. Forțele de ordine învață disciplină în cadrul formării profesionale.

– La fel și lipsa dovezilor fizice, continuă o alta.

A doua voce i se păru doar că aparținea lui Sergiu Vasian, dar oboseala îi amorțea simțurile ca un vâl de doliu.

– ...și controlul excesiv, punctă o a treia. Trebuie să recunoaștem, unora dintre noi ne place să avem control asupra justiției pe care o săvârșim, se auzi din dreapta lui.

– Dar semnătura e inconsistentă, îl contră prima voce. A treia scenă n-a mai fost lipsită de sânge.

– De fapt, acolo avem un haos organizat. Pictura însăși e haotică, dar criminalul a avut grijă să așeze cuțitul în mâna victimei, să șteargă orice urme că ar fi fost acolo, să-l proptească de perete ca la o expoziție macabră. Asta denotă tot organizare.

Darius își mângâie bărbia peste care crescuse iar o barbă scurtă. Nu se mai bărbierise de când fusese exclus din anchetarea cazului.

– Cum poate fi o psihoză atât de ordonată? întrebă el după ce liniștea se adâncise.

Nu primi însă niciun răspuns.

– E clar o psihoză. Criminalul nostru a fost îndoctrinat cu ideea că suntem cu toții păcătoși, iar pentru

păcatele noastre cineva s-a sacrificat. Dar omenirea a acumulat alte păcate de atunci, corect? Toate predicile amintesc de o a doua venire, de mântuirea sufletului. De mila care s-a abătut în cazul nostru asupra unuia care e scârbit de câtă milă i s-a arătat de-a lungul vieții. Probabil crede că a venit iar momentul ca cineva să mai moară ca lumea să fie renăscută din păcatele-i capitale. Dar ăsta e un delir, o psihoză aberantă care ar putea prinde rădăcini doar dintr-o dogmă cu care să fi fost spălat pe creier de când s-a născut. Mai ales dacă...

...vorbim despre cineva care pe hârtie nu are părinți și poate crede în delirul lui că s-a născut pe o cale divină. O trăsătură distinctivă de care s-a folosit ca să-și valideze importanța, să și-o accentueze chiar și să-și justifice existența. Un mecanism de apărare pentru a nu înfrunța adevărul că era un copil nedorit de lumea asta. Nu, el a fost dorit de însăși divina providență. Pentru a nu-și înfrunța complexul de inferioritate nutrit față de fratele lui, care s-a născut cu har în ochii autorității terestre: tatăl lor, un preot. Răspunsul firesc a fost construirea unui complex de superioritate. Ce e mai înalt decât harul muritorilor dacă nu însăși originea divină?

Se abținuse la timp din a-și termina ideea. Își dăduse la timp seama că informația trebuia să rămână între el și Adrian.

– Dacă ce?

– Dacă a crescut într-un mediu religios, încheie comisarul în mod laconic.

Damienov ieșise în stradă. Cu câțiva ani în urmă se mutase la doar câteva blocuri distanță de secție, singur. Cândva avusese o nevestă tot de dincolo de graniță, de unde-și avea și el originile. Firele ei de păr străluceau ca desprinse din toamnă, iar privirea-i era caldă ca nopțile de iarnă lângă șemineu. Dar nu mai arsese de multe anotimpuri un foc în cămin. Fusese atât de absorbit de frumusețea și farmecele ei, încât nu s-ar fi gândit că ea nu voia altceva decât un buletin românesc.

Comisarul-șef era și el la rândul lui un bărbat arătos, înalt, cu o privire pătrunzătoare, un corp definit și o carismă nativă. Poate s-ar fi îndrăgostit de el, dacă ar fi avut când. Dacă el ar fi stat mai mult pe acasă și mai puțin pe la secție, să vâneze promovări. De când ea îl părăsise, se consolase cu obținerea funcției de șef al secției și renunțase complet la ideea de a avea pe cineva care să-l aștepte acasă. Cu excepția unui câine. Recent se gândise că un câine ar fi o companie ideală. Dar încă nu făcuse mișcarea de a adopta unul dintre cei care erau retrași din cadrul poliției.

Ajuns la scara blocului, deblocă ușa de acces și păși pe coridorul întunecat.

Lua-i-ar naiba pe ăștia de la mentenanță. Iar s-a luat curentul și iar urc pe jos până la etajul zece.

În întineric părea să-și audă mai tare gândurile. Se întreba dacă făcuse alegerea corectă; cu presa, cu Zara, cu tot cazul. Erau alegerile corecte pentru toată secția lui, sau doar pentru el? Cam târziu pentru astfel de întrebări.

Parcă și treptele le urca, urmat de întunericul impenetrabil, ca prin vis. Deși fiecare etaj avea în capătul palierului câte un geam, prin ele treceau razele din ce în ce mai spălăcite de la felinarele stradale. Cu cât mai înainta un etaj, casa scării se cufunda mai adânc în beznă.

La etajul zece, lumina abia mai răzbea până la jumătatea pereților de pe coridorul lung. Ușa apartamentului său era prima pe dreapta. Deja o cunoștea mecanic. Având cheile deja în mână, introduse una dintre ele în broască și descuie ușa. O împinse înăuntru și nu apucă să pună primul pas dincolo de granița dintre spații. Umbra pe care o prinse cu coada ochiului, și pe care o credea un vecin ajuns și el târziu acasă de la vreo petrecere, dispăru în spatele lui. Vru să se întoarcă spre silueta care părea materializată din însăși umbra nopții, dar aceasta îi prinse capul într-o priză care-i lăsă gâtul descoperit. Simți o înțepătură în zona venei jugulare, apoi prinsoarea cum se strânge și cum i se sustrage arma prinsă pe coapsă. Eliberat, se împletici câțiva pași, dar deja trecuseră treizeci de secunde și imaginea începea să i se scurgă din fața ochilor. Pe nesimțite, se prăbuși înainte de a putea riposta în vreun fel.

Ultimul lucru pe care-l văzuse fură bocancii grei, familiari, ai poliției.

Darius avea prestanța unui leu închis în cușcă. Se plimbase prin sala de conferință centimetru cu centimetru, mersese deja de trei ori să prepare cafea, mai mult pentru ceilalți decât pentru el, și ceasul abia depășise ora cinci dimineța.

– ...lăsat Gheorghe Spahiu? se auzi de undeva din stânga lui pe când patrula pe lângă geamurile murdare prin care întunericul nopții se împletea cu luminile felinarelor.

Printre gândurile lui răzbise doar parțial întrebarea, așa că se întoarse către comisarul căruia bănuia că-i aparține vocea.

– Mai spune o dată, îi ceru el.

Se înșelase. Întrebarea fusese pusă de Victor Jianu, ale cărui cearcăne mușcau din obrajii supti de oboesală.

– Ce impresie ți-a lăsat Gheorghe Spahiu?

– Delirantă. Tipul care-și găsește un singur ax în viață și apoi orbitează în jurul lui până-l ia amețeala de nu mai vede nimic altceva în jur și fiecare dezamăgire îi oferă doar un impuls și mai puternic pe aceeași orbită.

– Atunci e posibil ca fiul adoptiv să fie ordonat de la natură, dar psihotic prin educație.

Darius își scărpină ceafa, apoi mai merse câțiva pași până la picturi. Nu-și putea explica altfel contradicția modului de operare.

– Hai, arată-mi talentele tale profetice, îi spuse lui Victor.

– La ce mă refer e teoria care circulă prin psihologie, conform căreia psihozele sunt contagioase într-un fel.

– *Folie à deux*, cum ar zice Adrian.

Victor amuți, dar nu se descurajă în fața comisarului, menținându-i privirea fix.

– Te ascult, continuă.

– Studiasem un caz pe la începutul anului despre un cuplu care suferea de mania persecuției. Crezând că cineva i-ar urmări au fugit, pur și simplu, din oraș, lăsând în spate tot. După câțiva ani, când i-au găsit, s-a descoperit că doar soția suferea de schizofrenie paranoidă, iar soțul, de altfel complet sănătos mintal, dar îndrăgostit iremediabil, a început să-i adopte psihoza și credea cu adevărat în ea.

– Trebuie să recunosc, e interesant. Și dacă luăm cazul ăsta ca pe un precedent, atunci Gheorghe Spahiu e cel care suferă de o psihoză și cei din jurul lui au adoptat-o?

– Ar fi posibil, adică delirul cu care ne confruntăm e clar de o natură deopotrivă obsesivă și religioasă. Dacă îndoctrinezi pe cineva cu o stare psihică labilă, dintr-un mediu financiar precar, repetându-i că e păcătos și trebuie să-și spele păcatele...

– ...o să le spele prin sânge, îi completează Darius ideea. Singura monedă cunoscută de război e sângele, iar în mintea lui se dă un război clar.

Oftă. Se uită iar la ceas. Ora cinci și un sfert. Se gândea că nu va mai rezista încă douăzeci de minute, dar nu era nevoie. Chiar atunci îl văzu pe Florin Dascălu cum își face parțial apariția în tocul ușii. Chipul încadrat astfel îi făcu semn cu ochiul, apoi se retrase la fel de repede cum apăruse.

Timpul se scurgea mult mai alert în celălalt capăt al străzii. La etajul zece, spectacolul era cuprins de întuneric. Damienov zăcea întins pe podea în fața apartamentului său. Criminalul, simțindându-și inima cum îi bate rebelă în piept, îl trase înauntru ca și cum ar fi cântărit jumătate din greutatea reală. Doza fusese letală, deși în acel minut și cele câteva care-i urmau, comisarul-șef rămase doar inconștient, la granița unei stări hipnagogice.

Silueta întunecată se duse direct la canapea, o trase până la geamul din sufragerie care dădea spre parcare din spatele blocului, un spațiu obscur ce nu fusese niciodată iluminat. Cât de tipic era în capitală, să renovezi fațadele stradale, iar cele ferite să le lași arătând ca relicvele unui regim care apusese de mult și-și dormea somnul de veci, treaz doar în amintirile bețivilor senili. Nu, nu genul de bețivi care beau. Ci genul care se îmbată cu melancolia vremurilor apuse, care beau din licoarea amintirilor bune până le uită pe cele rele. Cei senili, care nu sunt capabili să înțeleagă mecanismul defensiv care maschează ce a fost rău, lăsând doar binele la lumină; singurul mecanism care ne mai ține vie speranța în viață și în oameni. Când luminile rămân stinse.

Doar lumina lunii cădea perfect peste tapițeria de velur.

Asta l-a costat mai mult decât bani, gândi ofițerul, trecându-și degetele peste catifeaua fină precum pielea Arabellei. Degeaba ai un salariu generos de șef, dacă n-ai cu cine să te bucuri de el.

Trase corpul până la canapea. Cu puțin mai mult efort, reuși să-l urce peste perne, unde se scufundă ca o statuie pierdută pe fundul oceanului. Oftă. Îi dezgoli gâtul și pieptul de cămașa neagră, apoi intră în baie și apucă oglinda cu ambele mâini, ridicând-o din suport și aducând-o la rândul ei în sufragerie. O aruncă pe parchetul din spatele canapelei, auzind-o cum se sparge ca într-un miraj distant. Călcă cioburile în picioare până se fragmentară și mai mult sub bocancii lui. Până se crăpau în praf. Și se lipeau printre rizurile tălpilor, încât acum le simțea sub pași, alterând podeaua de sub ele.

Se asigură că inima lui Damienov nu mai bătea și n-ar mai fi avut puterea de a-i împinge sângele afară din corp. Apucă fiecare ciob în parte cu degetele înfășurate în mănua de piele neagră și începu să le înfigă superficial în piele.

Comisarul împreună cu hackerul recrutat priveau fix ecranul calculatorului pe care se afla deschis dosarul biometric al unuia dintre ofițeri. Lumina glacială li se prelingea pe fețele împietrite.

– Ești sigur? îl întrebă comisarul.

– Certitudine sută la sută. Le-am verificat personal și doar el n-are părinții trecuți pe certificat. Nu cred că e o trăsătură atât de comună... și mai e ceva suspect.

– Poartă bocanci patruzeci și doi?

– Da, dar altceva mi-a atras atenția. La nouăsprezece ani, când a terminat liceul, și-a schimbat numele chiar înainte de a intra la Academie.

Darius oftă de parcă n-ar mai găsi ieșirea dintr-un labirint, dar de fapt se afla în spatele întrebării pe care într-un final o rosti:

– Îl chema Spahiu?

Florin încuviință tacit. Brusc, zgomotul de fundal, acea vibrație electrică de sub vântul de afară, deveni insuportabil pentru comisar.

– Eu mi-am terminat treaba, dar a ta abia începe.

Darius îi puse mâna pe umăr, mai mult pentru propriul sprijin moral decât ca semn de mulțumire față de eforturile depuse de Florin în ultima oră. Își trecu degetele prin părul grizonant, părând și mai metalic sub lumina artificială. Ieși, alungat de aparenta gălăgie, dar atras către sala de conferință, prin coridorul care nu i se mai păruse niciodată atât de lung.

Cum puse ochii pe el, Bianca îi strigă numele. Văzând că-i atrăsese atenția, indică spre un pachet înalt și subțire, spunând:

– Vezi că asta a fost lăsată de...

– ...știu deja, o vom lua imediat. Dictează-mi numărul lui.

Darius tastă cifrele în timp ce intră în sală, se îndreptă către Victor Jianu și spuse:

– Adu-mi te rog pictura de pe coridor.

Acesta îl privi siderat, dar nu dădea semne că s-ar mișca prea curând. Rămase neclintit, cu un dosar într-o mână și o cană de cafea în cealaltă.

– Da, Jianule, m-ai auzit bine, până dau telefonul ăsta vreau să fie pusă la locul ei.

Victor se desprinse din scaun, apoi trecu pe lângă el în timp ce Darius mai privi un moment alternativ la cele șase picturi și la numărul de pe ecran. Nu avusese rost să ceară monitorizarea apelurilor; pe cine urma să sune cunoștea deja toate procedurile, toate limitele pe care le aveau. Sună. O dată, de două ori și i se răspunse:

– Domnule comisar Darius Împuşcatu, se auzi vocea cunoscută de la capătul celălalt, deși o auzise foarte rar în timpul investigației. Așadar, ți-ai dat seama. Cam târziu, te-aș putea considera complice deja. Măcar putem împărți aceeași conștiință curată. Eu, tu și restul lumii.

Apelul se întrerupse. Știa câte secunde puteau purta un apel până când să poată fi localizat, la fel ca toți colegii lui. Primi un mesaj cu o adresă pe care o recunoscă imediat.

– Biancaaa! răcni Darius încât se auzi în toată secția. Procuroarea. Să vină medicina legală, acum.

Se repezi la ușa de la camera unde era ținut Adrian Zara, o smuci în ciuda protestelor și spuse doar:

– Zara, cu mine. Acum.

Acesta sări în picioare și trecu pe lângă Darius care încă îi amenința pe cei doi jandarmi în stilul lui consacrat, cu transfer la Gherla.

Amalia tocmai urca scările din față cu accentul distinct al botinelor cu toc. Întrebă în treacăt ce se întâmplase, iar când nu primi niciun răspuns avansă până la ușa deschisă a sălii de conferință prin care se vedea pictura proaspăt despachetată. Simți un miros de uleiuri proaspete care completează scena, deși recunoștea că senzația era ireală.

– Al șaptelea, nu putu să se abțină să nu observe cu voce tare. Strălucind mândru într-o lumină care poate doar să-l înghețe, păstrându-i perfecțiunea. Nimeni altul, decât Lucifer.

Remarca ei provocă un val de reacții stranii și îndoielnice, pe care însă nu avu timp să le observe, căci Darius o trase imediat de braț și o împinse înaintea lui.

– Hai, spuse el. Avem nevoie de o dubă cu care să ajungem imediat. Sasule!

– Aici sunt!

Brancardierul trecu pe lângă ei și dispăru imediat afară. În urma lui veneau Amalia Golan și brigada omoruri, însoțiți de întrebări care deja se amestecau în zgomotul de fundal al unei nopți de altfel obișnuită.

Prin vălul nopții silueta părea că-și dizolvă contururile într-un halou. Din interiorul jachetei scoase două pene de păun șifonate. Semnătura lui. Singura deviație pe care și-o permitea față de picturile originare. Le aruncă în praful de stele, împrăștiat ca o galaxie pe parchet, pe care încă-l simțea revoltată sub tălpi.

Telefonul îi suna insistent, dar deja se îndepărta de bloc înspre siguranța jurată de întuneric.

– N-o să mă închideți, îi răspunse lui Darius.

– Rămâne de văzut, dar nici n-o să mai omori.

– Nu mai e necesar să omor. În numele singurului tată pe care l-am cunoscut, mă simt acum împăcat că am eliberat lumea de toate păcatele ei. Oamenii vor cunoaște libertatea. Vor simți adevărul suprem.

– Ascultă...

Dar la capătul celălalt nu mai asculta nimeni. Apelul se întrerupse iar. Tocmai când parcau duba pe strada pustie.

– Etajul zece, le strigă Darius în timp ce reapela numărul.

Amalia și Adrian găsiră ușa dublă de la intrare larg deschisă, ceea ce-i făcu să schimbe fugar niște priviri îngrijorate. La fel o găsiră și pe cea de la etajul zece, înghețându-le pentru un moment sângele din vine.

Darius îi urmă, dar parcă bocancii i se lipeau de asfalt, așteptând cu fiecare ton ca apelul să-i facă iar legătura cu cel care tocmai dispăruse fără urmă din blocul care se înălța megalitic în fața lui.

– Ascultă, ai fost îndoctrinat, mintea nu-ți mai aparține, tu nu te raportezi cum ai vrea tu lumii, înțelegi asta?

– O, înțeleg, se auzi vocea de la capătul celălalt care părea mai degrabă distrată. Ști ce înțeleg? Voi spuneți că eu sunt nebun, dar viața însăși e nebună, nu crezi? Știu, o să-ți sune absurd ce spun, dar are o logică.

Apelul se întrerupse iar, de parcă îi permitea un moment lui Darius să se gândească la întrebarea pe care i-o pusese. *Chiar se așteaptă să-i răspund?*

Amalia era prima care intră în apartament, iar privirea ei gravită, atrasă de sclipirile pe care ochii ei le captară din sufragerie. Înaintă cu pași nesiguri până la canapeaua așezată sub lumina directă a lunii și strigă. Atât de tare încât Adrian care venea în urma ei tresări și se opri un moment, apoi înaintă și el până la corpul care, de la distanță, părea încrustat în sare. De la apropiere, văzu că de fapt erau cioburi de oglindă, sute de cioburi care-i ieșeau parcă prin piele. Păreau cristale care-i creșteau din oase, hrănite de lumina lunii.

Darius, în schimb, nu auzi nimic altceva decât al treilea ton de apel care primi în sfârșit un răspuns.

– Spuneai că viața ți se pare nebună, mai nebună decât tine? îl întrebă.

– Da. Spune-mi tu, dacă n-ar fi, atunci de ce omoară oameni buni înainte de timp? De ce le împarte boli sub pretextul ieftin că doar cei buni pleacă devreme?

– Ai dreptate, principiul logicii noastre se pare că nu se aplică în univers. Soarta e hazard.

– Dacă era un principiu adevărat, rațional, atunci s-ar fi aplicat în toate cazurile, așa ca matematica, nu-i așa? Ordinea e rațiune, acțiunile aleatorii sunt nebunie curată.

– Așadar, cum ai spune tu, viața e nebună.

Apelul se închise iar. Darius rămăsese ca o santinelă în fața blocului, privind în lungul străzii deasupra căreia plana o ceață; o cortină ce disipa contrastul format între luminile calde ale felinarelor și strălucirea rece a lunii. Undeva, la mijloc, între acele două extreme, se aflau ei. Pe aceeași stradă. Unul stând, altul mergând. Unul aproape și celălalt departe. Unul ajuns târziu, celălalt plecat devreme.

Reapelă.

– Trebuie să recunoști, Darius, eu am avut mai multă rațiune când am ucis decât are viața în crimele-i oarbe.

– Tu ai omorât doar păcătoși, corect?

– Corect.

După acel singur cuvânt se auzi o interferență. Darius crezu că apelul se întrerupse, așa că își îndepărtă telefonul de la ureche și privi către ecranul care încă arăta secundele convorbirii cum se scurg. Îl duse înapoi la ureche, auzind doar:

– ...fiecare se făcea vinovat, dincolo de orice tribunal, de câte un păcat capital.

– Și tu te crezi justiția care se întinde dincolo de tribunalul oamenilor, de instanța legală?

Urmă un moment de pauză, apoi interlocutorul continuă:

– Da. Eu sunt manifestarea unui tribunal divin... sunt instanța morală.

Îl mai auzi doar cum pufnește disprețuitor înainte ca apelul să se întrerupă iar. Comisarul percepu sunetul clar și distinct. Tocmai atunci ieșeau și ceilalți din bloc. Un cortegiu întârziat, ajuns prea devreme. Pe targă se afla într-adevăr un cadavru, înfășurat într-un sac negru, pe care brancardierii îl încărcară în spatele dubei.

– Darius? întrebă Amalia. Ești bine, mai ai nevoie de noi?

Părea vizibil răvășită, de la ochii înroșiți, accentuându-i cearcănele de obicei abia vizibile, până la șuvițele desprinse care n-o deranjaseră încât să le prindă la loc.

– Sunt bine, spuse el aruncând o privire spre Adrian. Suntem bine.

Amalia își feri privirea, apoi urcă în dubă la rândul ei. După ce restul dispărură Adrian, care rămase în urmă cu Darius, își întrebă colegul:

– Deci ai aflat cine e?

– O să afli și tu imediat.

Reapelă numărul, iar vocea care-i răspunse îi schimonosi chipul inspectorului principal. Nici nu mai știa ce să simtă. Consternare? Umilință? Parcă-l cuprinse o căldură, o neliniște acompaniată de silă. Și de o trădare incertă care-l înfurie.

– Sunt un zeu! declară Sergiu Vasian.

– Care tocmai și-a încheiat socotelile cu lumea asta, continuă Darius.

– Deci tocmai l-ați găsit.

– De ce tocmai el?

– Valentin umbla cu gărzi după el, iar *șeful* și-a căutat-o după ce va expus.

Mai auzi un singur surâs pe fundal, la fel de disprețuitor, înainte ca apelul să fie închis și orice altă încercare de apelare să sfârșească printr-un ton sugrumat, specific unui telefon închis sau în afara ariei de acoperire a semnalului.

– Trebuie să punem mâna pe el, spuse Adrian, siderat, cu vocea tremurând. L-am anunțat pe Fedeleș să trimită întăriri după el.

Rânji, își trecu nervos mâna prin părul ce-i strălucea rece și așteptă o reacție din partea comisarului.

– Cu sau fără sistem, nu va ajunge prea departe.

Darius oftă și-și puse telefonul înapoi în buzunar.

– Cât e ceasul? întrebă el.

– Spre șase dimineața, acum tu să-mi spui dacă e devreme sau târziu.

– Pentru alții poate e devreme, dar pentru noi e al naibii de târziu.

Zâmbetul lui Adrian reveni vag la auzul unor vorbe familiare; unei dileme cu care-și încălzeau ritualic diminețile când ei lucrau ca alții să poată dormi. Să se poată trezi în siguranța dimineților crude, ca cei care aprinseră prima lumină în blocul din fața lor.

– Am o curiozitate, i se adresă Darius. Când vorbeai despre adevăruri, mi s-a părut că-ți citesc o tușă de implicare personală pe chip.

– Nu te contrazic. Știi, am înțeles de mult limitările mele și războiul dual din mintea mea. Dincolo de ele, îmi place să cred că suntem doar *noi*.

– *Noi* doi?

– Acum, da, dar când nu ești tu, e altcineva, sau altceva. Dar comunicare se întâmplă între *mine* și *tine*. Nu cred că are ce căuta forma de adresare la persoana a treia în religie, așa cum au considerat ai mei.

– Ba, cine altcineva să-i mai manipuleze urmașii? Unora le place să caute motiv de dezbinare și diferențiere cu alții pentru a întări iluzia apartenenței. Religia ne separă.

– Măcar de ne-ar apropia credința, oftă Adrian.

Se uită în sus, fără să înregistreze mental vreun alt stimul pentru moment. Cât să strângă zgarda pe gândurile care-i alergau acum în urma criminalului fugit.

– Crezi că secția e aproape sau departe? întrebă Adrian, în timp ce începuseră să facă agale câțiva pași în direcția ei.

– Cred că pentru șefu' la fiecare început și final de tură era cât ai merge până la magazinul din colț. Dar pentru noi acum o să se simtă ca și cum am traversa întregul cimitir Bellu, pe diagonală.

Într-adevăr, prin vâlul ceții Secția Unu părea să fie transpusă ca printr-o vrajă din ce în ce mai departe de ei. Fiecare clădire care ieșea la iveală din ea părea de la distanță să fie cea căutată, dar cu cât se apropiau de ea și imaginea le devenea mai clară, își dădeau seama că se înșelaseră, iar drumul părea infinit.

Visarium

Poate că totul ar fi într-adevăr relativ, nu doar timpul, distanța, binele sau răul.

Epilog

Într-o vineri însemnată în calendar 13 august 2038, galeria Visarium urma să aibă deschiderea oficială, deși cu câteva luni întârziere din cauza problemelor create de eradicarea centralizării de către Inteligență. Printre invitați se număra Amalia, care își terminase programul de la morgă și plecase în plimbare către cafeneaua ei preferată.

Aerul clădirilor rămase în paragină o arunca într-o reverie mută prin care călca peste piatra cubică într-un ritm rupt de lume. Nici nu observă că ploaia începuse și nici că ajunsese în fața cafenelei unde-și privea absentă propria reflexie din geam. Rochia cu guler de helancă, mulată până deasupra genunchilor fusese ascunsă sub halat, iar din geanta pe care-o purta pe umăr completase între timp ținuta de culoare purpurie cu o pereche de cercei și un lanț subțire. Își imagina că vor străluci legendar în bătaia luminilor de la galerie. Părul, acum despletit și bătut de vânt, stătuse prins cuminte într-o coadă până la sfârșitul programului. *Așa e când ai de lucru la morgă până seara, iar noaptea lansarea Visariumului*, gândi ea când își conștientiză transformarea.

Intră în cafenea la ora șapte, cu puțin înainte de închidere, dând cu privirea peste o singură altă persoană; un bărbat destul de tânăr, cu privirea întunecată și buzele ușor

întredeschise. Pentru moment i se păru cunoscut, dar senzația dispăru de-ndată iar ea se îndreptă spre teighea, de unde comandă o cafea de luat la drum. De fapt, se știa vag, pentru că se mai intersectaseră o dată lucrând la un caz comun în cadrul secției unde Wolfgang încercase în zadar să pună bazele unui departament de cibernetică. Când se întoarse cu paharul în mână, bărbatul o privea fix.

– Nu te supăra, i se adresă el, ne cunoaștem de undeva?

– Nu cred, răspunse ea mascând că același sentiment o încercase cu câteva minute mai devreme. Nu știi.

– Sergiu, se prezentă el.

– Amalia.

– Încotro aveai drum?

– Spre deschiderea unei galerii de artă.

Sergiu îi zâmbi pe jumătate, apoi privi afară prin geamurile înalte ale cafenelei în timp ce-i vorbea.

– Eu aveam de gând să deschid o sticlă de vin când ajungeam acasă, că am avut o zi lungă la secție, dar acum că te-am întâlnit parcă n-aș pleca singur de aici.

Amalia rămase cu privirea ațintită spre el, dar nu-i puse propunerea la îndoială. Nu după ce mai schimbară două vorbe și-și dădu seama că se cunoșteau într-adevăr de la Secția Unu, unde erau colegi, deși nu-și amintea clar momentul când s-ar fi întâlnit acolo.

– Urmează-mă, îi spuse zâmbind la rândul ei.

Iar el o urmă până la Visarium, fascinat de conturul ei, de vocea ei care se ondula după fiecare impuls emoțional pe care încerca să-l ascundă. Ea îl privea pe nesimțite, încercând

zadarnic să-și amintească de unde-i era cunoscută privirea aia rece, sau parfumul vag. Fabricile clădite din praf se topiră în urma lor atunci când ajunseră la ușa vopsită în negru, dincolo de care o aștepta Wolfgang.

– Am întârziat puțin, se pare.

– Nu mă deranjează, răspunse el.

Amalia apăsă pe clanța care cedă apăsării și împinse ușa grea în lături. Din interior se revărsă spre ei o lumină caldă, ca și cum galeria ar fi fost în flăcări. Pe chipul ei se preschimbă în nuanțe violet și albe, de parcă mișcarea provocă o strălucire cameleonică. Sala era deja plină, în ciuda încercării lui Wolfgang de a menține lista de invitați cât mai exclusivă. Ea îl căuta cu privirea, dar cum nu-l văzu își închipui că se afla în sala paralelă. Se întoarse către Sergiu, a cărui privire era ațintită spre doi bărbați îmbrăcați la patru ace, care se serveau cu whisky de pe consola din granit aflată în capătul sălii.

– Ai văzut pe cineva cunoscut? îl întrebă.

– Așa se pare.

– Atunci te las aici, merg să-l caut pe Wolfgang.

Sergiu încuviință. Se îndreptă către cei pe care îi recunosc, dar nu se atinse de alcool.

Amalia înaintă prin încăpere, aruncându-și privirea spre umbrele din tablouri. Sub luminile care pulsau pe o muzică de chitară acustică, acestea prinseseră viață. Toate cele zece siluete dansau acum pe perete, eliberate din pânzele lor. Unii le priveau cu interes, în timp ce alții se afundaseră deja în licori bahice și discuții. Se strecură în spațiul alăturat, unde Wolfgang se afla în mijlocul unui grup mai restrâns, spunând

legendele *Demonilor lui Dante*. Se apropie de el zâmbind, în timp ce Sergiu se afla încă dincolo, intrând în discuție cu frații Lefter.

– Sergiu, tu ești, îl recunosc tatăl lui Iustin.

– Da, domnule.

– Ce te aduce pe aici? N-aș fi crezut că asta e o societate în care să te poți integra.

– M-a adus o colegă de serviciu.

– Lucrezi la secție? Unde a lucrat și Wolfgang?

– Chiar acolo.

– Ce păcat, aș fi sperat ca Iustin să aibă o influență mai bună asupra ta, să ai aspirații mai înalte decât Academia.

– Justiția este o aspirație foarte înaltă.

– Pentru oamenii mărunți. Aici ne aflăm deasupra justiției, nu-i așa? se întoarse Lefter către frate-su.

Sergiu zâmbi amar. Se întoarse către blatul din granit și-și turnă la rândul lui un pahar cu whisky sec. Simțindu-se înstrăinat, gândul îi zbură la Amalia, care dispăruse de tot din peisajul animat de siluete îmbrăcate elegant, lumini artificiale și umbre care n-au aparținut vreodată trupurilor.

– Mă scuzați, ar trebui să merg s-o caut pe domnișoara despre care v-am spus.

Luând paharul cu el, se îndreptă către capătul încăperii, unde vedea o deschizătură mai întunecată. Ajuns acolo, într-un mic spațiu de tranziție, o văzu pe Amalia prinsă într-o dezbatere despre picturile din spatele ei.

– ...că nu ți le-au confiscat, auzi el.

– Ei și ce armată? Ce putere are un muzeu asupra Visariumului? Existența lor nu îmbogățește cu nimic istoria

Transilvaniei, crede-mă pe cuvânt. Sunt mult mai apreciate aici.

– De mult mai puțini oameni.

– Puțini, dar de calitate. De ce să treacă toată plebea inconștientă pe lângă ele, când putem sta să le admirăm aici cât poftim?

– Ești nedrept, Wolfgang.

– Nu, ești tu prea idealistă, draga mea.

Amalia îi zâmbi și ciocniră împăciuitor paharele. Sergiu mai bău o gură din locul unde se sprijinise de zid, apoi privi în fundul paharului gol, unde dansau sclipiri de lumină crepusculară. Se hotărî să-l reumple, așa că se întoarse acolo unde, între timp, nu se mai aflau frații Lefter. Își turnă ultima porție dintr-o sticlă, apoi se întoarse iar către holul din care-i vedea acum pe ceilalți cum se întorc de dincolo. O lăsă pe Amalia să se apropie de el.

– Cum ți se pare?

– Spectaculos, îi răspunse. Iar tu ești superbă.

– Doar de-asta ai venit aici cu mine.

– Nu, am venit pentru că ceva mai mult m-a atras.

Amalia vru să mai spună câteva cuvinte, dar o altă femeie se apropie de ea și o trase ușor de-o parte ca să-i șoptească ceva. Sergiu profită de ocazie și se strecură să vadă picturile controversate de dincolo. Mai bău o gură de whisky. Spre deosebire de spațiul adiacent, acesta era scufundat într-o semiobscuritate stranie. Acolo mai rămăsese un cuplu, mai în spate, care adusesse o sticlă de vin și, degustând-o, critica politica. Sergiu nu le auzea discuția. Se îndepărtă de zid suficient încât să cuprindă toate picturile dintr-o privire. Spre

deosebire de celelalte, acestea evidențiau siluete din lumină pe un fundal de umbre sufocante. Nu avu nevoie de nicio explicație, realizând imediat că reprezentau cele șapte păcate capitale, expuse într-o lumină sacră. Se simți copleșit de o senzație cathartică la vederea lor, emanată din crăpăturile uleiului uscat cu secole în urmă.

Se apropie de a doua pictură, al doilea demon care părea că are o umbră în spate care-l înjunghia. Era doar o umbră, dar Sergiu o vedea mai clar. Cumva, imaginile i se suprapuneau, cele ale umbrelor vii de dincolo, și ale luminilor moarte din fața lui; un straniu amalgam din care vedea umbrele cumucid și luminile cum sunt ucise. Se îndepărtă și observă că toate cele șapte picturi încetară să fie statice. La început crezu că umbrele sunt conținute în ramele antice, dar apoi le văzu cum se întind pe perete și...

Toate aveau chipul lui.

Se regăsea în fiecare tușă aruncată printr-o vopsea ce n-ar fi trebuit vreodată să se scurgă pe pereți. Vedea cum peretele înceta să mai existe, permițându-le umbrelor să spargă luminile, să încalce granițele celor două spații. Se vedea în umbre, iar ele, ca într-o oglindă, se apropiau de strălucirile demonilor când Sergiu pășea spre tablouri. Îl imitau, sau mai degrabă, simțea că le controlează. Se apropie de prima pictură, în care acum recunoștea un chip familiar. Pumnul i se încleștă.

Își smuci mâna stângă într-o parte, iar umbra trase crucea afară din pieptul demonului, strălucind nebun în bătaia luminilor străvezii. O privi, nepătată de sânge, cum îi urmează

mişcările prin aer. Pieptul se arcui ritmic, de parcă încă mai respira. *Nu merită*, gândi el.

Brusc, o înfipse la loc și în acel moment silueta îngheță, iar acea senzație răcoritoare îl cuprinse, înghețând totul în jurul lui. Simțea, de fapt, liniștea și calmul unui tărâm primordial. Edenul.

Sinal

Mă plimbam pe străzile pavate cu piatră cubică ale unei așezări medievale de la poalele unui castel. De undeva, din depărtare, aud clopote funeste bătând de miezul nopții. Avansez lent, atrasă de lumina unui felinar.

Cineva apare din întuneric, mă apucă de braț și mă trage spre locul de unde s-au auzit clopotele.

– Haide, îmi șoptește. Visariumul începe.

Spectacolul acesta se petrece la ultimul etaj al unui turn, deschis precum o terasă pe toate laturile, sub un acoperiș susținut pe stâlpi din lemn. În fața ochilor mei, din întunericul nopții, începeau să se manifesteze spiritele celor morți, în formă spectrală și haine de gală, desfășurându-se ca la un bal.

Scena are un aer mistic și ne este intangibilă nouă, cei vii care nu puteam face altceva decât s-o privim din stradă, de la distanță; să privim hipnotizați o lume care a fost și totuși n-a fost.

Da, titlul romanului l-am visat exact cum am relatat mai sus. Cred că numele visarium a fost format în mintea mea nocturnă din „vis” pentru aparența ireală a spectacolului, alături de sufixul „-rium” pentru forma-i izolată care se poate admira, dar în care n-ai vrea să intri chiar de ai putea. Ca într-

un terarium cu reptile veninoase. O denumire ideală, am considerat, pentru galeria de artă care este un element central al romanului. Am ales ca numele romanului să coincidă cu numele galeriei de artă, pentru că așa cum galeria fictivă găzduiește picturile care au declanșat crimele, tot așa aceste coperti găzduiesc înfăptuirea lor fictivă.

Dar mai există un motiv.

La vreun an distanță de visul respectiv, am găsit din întâmplare o galerie de artă în sectorul 6 din București.

Se numea „Hallucinarium” și oferea într-adevăr o experiență unică pentru că funcționa cu circuit închis. Am intrat acolo cu tupeu, neștiind că n-aș avea voie și uimindu-i pe cei prezenți, iar spre surprinderea mea am fost primită cu căldură și am plecat de acolo cu două sticle de vin rămase de la evenimentul care avusese loc noaptea trecută.

Restul este ficțiune presărată cu sarcasm și poate câte o tușă sugestivă la adresa societății.

Lucrarea a fost publicată cu susținerea profesoarelor Gabriela Creția și Ruxandra Ivănescu. Mulțumiri pentru că mi-au fost a doua pereche de ochi lui Ramona Bâscianu și Vladimir Forăscu. Corecturile prezentei ediție sunt grație lui Andrei Peptine, perechea finală, și specialistă, de ochi.

P.S.: Numele de vonCaitanovici este o transcriere fonetică în română a numelui străbunicii mele, prima generație din partea bunicului care a venit în România prin secolul XIX. Deși ea a murit fără să cunoască limba română, vorbind germana, eu am cunoscut-o datorită ei. Da, mă cheamă Catrinel în buletin, nu mă alint.

Prolog	05
Tabloul I	12
Tabloul II	65
Tabloul III	105
Tabloul IV	143
Tabloul V	183
Tabloul VI	234
Tabloul VII	270
Epilog	301
Final	308